COLECȚIA DE AUR

Trimitem colete cu cărți pentru persoane juridice și fizice în orice zonă a țării, fără taxe poștale.
Scrieți-ne pe adresa:
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE SRL
Str. Panait Istrati, Nr 62, Sector 1, București;
sau telefonați la numărul 021 / 223 63 07.

THE BEST

Nu intra în planurile lui Polly Davies să ajungă, chiar și temporar, secretara doctorului Geoffrey Mortimer, despre care se zvonea că este deosebit de dificil. Încă din prima zi, aceste zvonuri se dovediră a fi corecte; tipul era un adevărat tiran! Și mai ales, părea că are pică pe Polly; în scurt timp, tânăra reuși să-i dea impresia de superficialitate, neatenție și delăsare. Ca și cum lucrurile nu erau îndeajuns de tensionate, doctorul ajunge să locuiască alături!

PREȚ: 8 LEI

178
Atât de aproape...
Sheila Holland

ALCRIS
COLECȚIA DE AUR
178

Atât de aproape...

Sheila Holland

CONCURS:

În vederea promovării romanelor sentimentale românești, grupul editorial ALCRIS organizează selecția acestora începând cu anul 2009.

Pentru a putea participa la această selecție, lucrările trimise trebuie să îndeplinească anumite condiții, fără de care nu se pot lua în calcul, și anume:

– acțiunea trebuie să fie antrenantă, având în centru două până la patru personaje principale;

– actiunea poate avea loc in tara sau in afara ei, însă locul de desfășurare trebuie bine precizat;

– având în vedere structurarea cărților din colecțiile noastre, puteți să vă încadrați în următoarele categorii:

– eroii principali se află la prima dragoste;

– eroii principali sunt persoane divorțate, văduve, cu sau fără copii;

– eroii principali își desfășoară activitatea în instituții medicale (asistente, doctori, rezidenți etc.)

– cadrul de desfășurare al acțiunii se află în trecut, romanul având o tentă istorică;

– lucrările trebuie să aibă maxim 120 de pagini, cu 41 de rânduri pe pagină;

– lucrările trebuie scrise la mașina și expediate pe adresa editurii sau la calculator și trimise pe adresa de mail.

Acele lucrări care nu se încadrează în cerințele noastre vor fi respinse, și nu se vor restitui destinatarului.

Se primesc lucrări pe parcursul întregului an 2009, pe adresa:

Str. Panait Istrati nr. 62, sector 1, București
adresa de mail: office@alcris.ro

Capitolul 1

– Ai întârziat, doctore Davies! Din nou! o apostrofă domnișoara Watkins, de după ochelarii cu rame groase, pe Polly Davies. Care e scuza, acum?

Domnișoara Watkins era secretar medical principal la spitalul Barnslow. Se zvonea că de treizeci și cinci de ani lucra acolo și că ajunsese în poziția de vârf mai degrabă datorită vârstei, decât performanței. Un lucru era cert – punea mare preț pe detalii minore, deși întârzierea la serviciu era mai degrabă o chestiune subiectivă.

– Îmi cer scuze, doctore Watkins, zâmbi Polly slab.

– Ba nu-ți pare deloc rău, Davies. Dacă-ți era, nu mai întârziai așa de des. Deci, care e motivul? Vacile de pe câmp? Sau te-ai blocat în spatele unui tractor?

– Chiar se întâmplă situații din astea dacă stai la țară, roși tânăra.

– Atunci, ar fi trebuit să le fi învățat deja. Pleacă și tu cu zece minute mai devreme, zise cealaltă, lovind ritmic cu creionul în masă.

– Știu că așa ar trebui. Mă pregătesc de seara, dar întotdeauna uit câte ceva. Astăzi, fratele meu nu-și găsea tenișii de sport, iar vineri

sora mea își pierduse stiloul. Chiar îmi pare rău, doctore Watkins, accentuă Polly.

Probabil că de data asta primi votul de încredere, fiindcă femeia zâmbi.

– Să nu se mai întâmple. Nu te sfătuiesc, altfel ai să dai de necazuri.

Polly încremeni la auzul acestor cuvinte dure. Își iubea munca și viața socială din cadrul spitalului și spera ca după șase luni de perioadă de probă, să primească un post permanent, ca secretară a unui doctor generalist sau a unui chirurg.

– Serios, domnișoară Watkins, mă voi strădui. Mâine, pun ceasul să sune la șapte, promit. Iubesc secția asta și n-aș vrea să fiu dată afară.

– Dar n-am zis nimic de plecarea ta, se miră femeia. Ah, adică ai crezut...Draga mea Polly – dacă se tutuiau din nou înseamnă că se înmuiase – faci o treabă excelentă; dar de-ai putea să scapi de unele obiceiuri proaste! Ai avea necazuri cu doctorul Mortimer, care ține foarte mult la punctualitate.

– Cu doctorul Mortimer? se miră tânăra. Dar Ellen Hancock lucrează pentru el; nu știam că e în concediu.

– A fost internată la secția de Obstetrică. S-ar putea să lipsească un timp, ba chiar cred că nu se întoarce până după naștere. Are și ceva probleme de sănătate.

– Și cu un bebelus? E de rău!

Polly, fiică de doctor, știa ce înseamnă toate aceste lucruri și o compătimea pe Ellen, care-și purtase sarcina cu atâta mândrie.

– Nu e fatal, și oricum o să fie plecată câteva luni. Asta e șansa ta, Polly. Profită!

– Doar nu spuneți că o să lucrez cu doctorul Mortimer în

permanență? deveni ea agitată. Poate doar o săptămână-două, până găsiți o înlocuitoare pentru Ellen.

– Pentru tine o să găsim o înlocuitoare, anunță Watkins ca și cum îi făcea o favoare, dar răceala lui Polly o intriga. Nu înțeleg tinerii ăștia! Am crezut că vei fi încântată. Avansezi, deci n-ai să mai fi la cheremul tuturor!

– Așa e, domnișoară Watkins, dar avansez într-o direcție greșită! Adică...fratele meu lucrează tot pentru doctorul Mortimer. Ar fi ciudat să fiu și eu pe-acolo.

– Nu văd de ce, se rățoi femeia, apoi se uită la ceas. E deja nouă și jumătate! Haide, Polly, să te prezint domnului doctor. Cred că a ajuns.

Nu mai avea rost să protesteze; putea reveni asupra situației mai târziu, de față cu domnișoara Watkins. Nu-l mai întâlnise pe doctorul Mortimer, dar reputația lui îi era binecunoscută. Fratele ei mai mare lucra prin rotație la spitalul Barnslow, ca asistent general la secția de Pediatrie. Își începuse stagiatura sub conducerea doctorului Williams, iar la pensionarea acestuia apăruse un tânăr medic – Geoffrey Mortimer – fost medic curant la Spitalul Universitar Queen's din Londra, foarte inovator în materie de practici medicale, multe dobândite în cei doi ani petrecuți la practică în Statele Unite, locul unde ajungeau majoritatea viitorilor medici ambițioși.

Și, într-adevăr, Polly realiză că știe foarte multe despre doctorul Mortimer. Fratele ei i-l descrisese ca pe un om inteligent și sever totodată, agresiv și cu lipsă de respect față de rezidenții lui, foarte ascuțit la vorbă. De câteva ori, Michael apăruse acasă destul de marcat după certurile cu superiorul său. De asemenea, îi cunoștea pe mulți dintre colegii lui și toți erau de aceeași părere, cu excepția

lui John Aston, care era mai în vârstă și mai tolerant. John îl vedea pe Mortimer drept un soi nou, care se călea foarte repede.

– Era și timpul. Doctorul Williams devenise bunicul secției de Pediatrie, iar copiii îl adorau; dar, să fim serioși, nu era chiar așa de bun. Geoffrey are cu totul alte metode.

Colegii îl numeau Geoffrey, deși față de el se arătau mult mai respectuoși.

Polly grăbi pasul pentru a se ține după domnișoara Watkins care, cu pantofii ei de culoare maro nespecifici cadrelor medicale, avea un mers mai agil decât al ei, încălțată în ceva mai tineresc, dar mai incomod totodată. La un moment dat, se agăță de brațul femeii.

– Să nu-i spuneți despre fratele meu, șopti ea.

– Ești tare ciudată, Polly. Oricum o să afle.

– Dar nu acum. Iar numele de Davies e foarte comun. Vă rog...Ideea e că Michael nu se înțelege foarte bine cu el...Și o să-și facă o părere proastă despre mine încă de la început. Cred că e genul, nu?

– Doctorul Mortimer și-a câștigat o reputație și după părerea mea suntem norocoși că-l avem printre noi, decretă domnișoara Watkins, care n-avea voie să critice personalul medical în registrul ei.

Se opriră în fața unei uși liliachii vopsită de curând, cu plăcuța cu numele doctorului pe ea. Femeia bătu la ușă, apoi intră, urmată mai timid de Polly. În spatele uneia din cele două mese se afla un bărbat, aplecat asupra unui dosar. Auzind ușa, se ridică, încruntat.

– A, bună ziua, doctore Watkins, parcă spuneai că noua fată va fi aici până la nouă, și o cercetă pe Polly.

– Ea e domnișoara Davies. A trebuit să...îi explic câteva lucruri înainte s-o aduc la dumneavoastră.

Parțial adevărat. Cu toate că scotea untul din rezidenții ei,

doctorița Watkins îi susținea întotdeauna în fața altora. Aceasta era și una din explicațiile popularității ei, în ciuda manierei stricte cu care lucra.

Polly zâmbi ușurată, o întârziere însemna un început prost. Oricum, tipul nu arăta prea binevoitor. Doctorul îndepărtă plictisit dosarul și o cercetă disprețuitor.

– Atunci, ar fi bine să recuperăm timpul pierdut. Pregătește-te, Davies.

– Doctore, încercă Watkins, să știți că domnișoara Davies e la noi de puțină vreme, și n-a mai lucrat la secția de Pediatrie până acum.

– Nu puteai să găsești pe cineva mai experimentat? oftă el. E o secție foarte solicitantă. Ellen era eficientă, dar nu mai răzbea.

Polly deschise gura ca să se exprime, dar femeia o întrerupse.

– Polly e la fel de eficientă, doctore, și învață repede. Dacă aveți răbdare o săptămână-două, sunt sigură că veți fi mulțumit.

Privirea lui pătrunzătoare o studie atent, de la chipul plăcut, până spre încălțările ridicole.

– Sper...Mulțumesc, oricum. Și acum, e cazul să trecem la treabă.

Domnișoara Watkins plecă, nu fără a o încuraja din priviri pe rezidenta ei, care rămase în prag, pierdută. Privi cu băgare de seamă biroul.

– E masa mea? întrebă ea, referindu-se la cea de la fereastră, fiind amatoare de aer curat.

– Vrei să te grăbești, încuviință el. Avem atâta treabă.

Răsfoi alte câteva dosare, apoi le ordonă, și-l deschise pe primul.

– Să-mi spui când ești gata.

Deși rar se intimida, Polly considera stilul său de lucru unul incomod. Își puse geanta și plasa cu mâncare pe masă, pentru ca

apoi să le dea jos, se descheie grăbită la jachetă și o aruncă pe spătar.

– Scrisori? se interesă ea, căutând pe masă ceva de scris.

– Pentru scrisori folosesc reportofonul. Acum sunt doar niște detalii pe care le-am gândit în ultima săptămână. Încă nu ești gata?

– Caut ceva de scris...

Deschise la rând mai multe sertare, găsi un creion, nu și hârtie; simți că ia foc sub căutătura lui neprietenoasă, apoi luă niște foi din rețetar.

– Sunt gata! anunță ea impacientată, la care el râse zgomotos.

– Splendid, Davies! și se uită la ceas. Au trecut douăzeci și cinci de minute din oră, iar la zece trebuie să-mi fac rondul. Sper că după ziua de azi, altă dată ai să fii pregătită pentru ora nouă fix.

Tonul său o intimidă complet, încât simți nevoia a se îmbărbăta singură. Tipul era în stare s-o calce în picioare, dacă-i permitea. Deși era șef de secție, chiar și secretarele aveau drepturile lor; în plus, el era destul de nou în acel spital.

– Nu e vina mea că Ellen are complicații, răspunse ea. Și habar n-am unde sunt ustensilele. Dacă știam de vineri că-i voi lua locul, mă puteam pregăti din timp. De fapt, nici măcar n-am vrut să fiu trimisă aici.

– Da?

– Eram foarte mulțumită unde lucram, se grăbi ea, simțind pericolul. Sunt gata, doctore. Doctore Mortimer?

Bărbatul rămăsese îndelung fixat pe chipul ei, încât Polly începu a se impacienta. O privea cu niște ochi copleșitor de inteligenți, foarte expresivi, după care afișă o figură vădit nemulțumită.

– Nu mă interesează poziția ta, Davies, rosti el apăsat, ci doar să fii eficientă; dar mă tem că mă voi înșela amarnic.

O nedreptate crasă, având în vedere că nu mai lucraseră

împreună, iar Polly îi explică acest lucru în termeni cât mai politicoși, pentru a nu-l irita și mai mult. Pe de altă parte, era în interesul ei să adauge ceva.

– Ce tupeu să răspunzi înapoi! râse el în cele din urmă. Faci la fel și cu doctorița Watkins?

– Nu...pentru că dânsa e corectă.

– Bun, presupun că meritam o astfel de atitudine. Nu e drept să-mi formez prejudecăți, și deschise primul dosar. Green, Joyce. Număr de înregistrare A 2781. Așteptăm un telefon de la Londra pentru situația ei. Am discutatat deja cu medicul ei pediatru și e o chestiune de timp până primim confirmarea că va fi preluată de ei. Tu trebuie doar să-ți notezi acel mesaj, bine?

Polly dădu din cap, creionul zbârnâind pe foaie. Bine că scria repede, fiindcă Mortimer dicta ca fulgerul! Deja trecea la al doilea dosar.

– Price, William. A 2465....

Și așa mai departe. Toate bolile deveneau cu atât mai îngrijorătoare cu cât era vorba de pacienți copii. Sensibilă din fire, lui Polly îi venea să plângă la fiecare caz. La un moment dat, doctorul făcu o referire la obiectele unui băiat adunate post-mortem, și ea îl privi scurt.

Era greu de citit atitudinea sa față de pierderea unui pacient în floarea vârstei, mai ales fiindcă-și acoperise fața cu o palmă. Glasul neutru nu dezvăluia nimic. Nu comentă, ci doar rezumă toate obiectele, însă la sfârșit trânti dosarul pe masă mai puternic ca pe celelalte. Polly continuă să ia notițe, și oftă ușurată când el închise ultimul dosar și se ridică.

– Ai obosit, Davies? întrebă blând. De obicei va trebui să mă însoțești și la ronduri, dar astăzi te scutesc, ca să te poți reculege,

să-ți pui lucrurile în ordine, să găsești ce-ți trebuie. Ellen era foarte organizată, deci nu cred că o să ai probleme.

Apoi puse un deget pe foile ei:

– Risipă de hârtie din rețetar, o să le pierzi repede.

– Da, doctore, zise ea, fericită că va rămâne singură. Ne mai vedem azi?

– Cu siguranță, Davies. Mă tem că da. Dezamăgită?

– Nu, doctore. M-am resemnat.

Probabil că exagerase puțin, însă el îi aruncă o privire amuzată și se îndreptă spre ieșire.

– Mă întorc pe la patru, ca să semnez scrisorile de pe casetă. Ellen n-a avut timp să le scrie înainte să plece. Termină-le tu, te rog.

– Da, doctore, murmură ea, și după plecarea lui se trânti în scaun ca să se odihnească.

Chiar și mersul lui era unul rapid, gândi, ascultându-i pașii pe coridor. Deborda de energie și vitalitate. Nu era de mirare că fratele ei, mai leneș din fire, îl găsea exasperant.

Poate că forțase nota, înfruntându-l. Când șeful ei avea să afle relația dintre ea și Michael, acestuia din urmă n-avea să-i fie prea bine. Fiind impulsivă uneori, Polly se jură să-și calculeze fiecare mișcare pe viitor... să fie secretara perfectă, să ia aminte de la Ellen, pe care Mortimer se vede că o plăcea.

După prânz, decise a-i face o vizită lui Ellen, și să-i ceară niște sfaturi. Urcă la Ginecologie, bătu la ușa asistentei principale și aruncă un ochi înăuntru. Femeia, veche prietenă a tatălui ei, era medic generalist și avea acces în toate saloanele de pe secție. Bineînțeles că o lăsă pe Polly să intre la doamna Hancock.

– Numai zece minute, adăugă. Trebuie să se odihnească pe cât posibil.

Apoi o opri pentru a se interesa de starea doctorului Davies.

– Ieri am primit o scrisoare de al el. Îi place medicina din Canada și cred că va rămâne acolo.

– Este exact ce-i trebuie pentru un nou început, deși îi ducem lipsa la spitalul Universitar. E un profesionist, Polly.

Un profesionist și un om nefericit totuși, care încă nu-și revenise după moartea iubitei sale soții, de acum trei ani. Tocmai de aceea, când apăruse postul liber peste hotare, Polly fusese cea care-l impulsionase să meargă. La cei douăzeci și doi de ani ai ei, putea foarte bine să aibă grijă de fratele și sora mai mici, pentru șase luni, cât ținea perioada de probă. Iar dacă-i plăceau noii colegi și aceștia-l agreeau, puteau semna un contract permanent, caz în care familia se va reuni în Canada. Micuții familiei se arătaseră entuziaști de ideea emigrării, dar Polly avea unele rețineri. Dar lăsa problema pe mai încolo. Deocamdată era extrem de mulțumită că tonul tatălui păruse mai îmbucurător ca niciodată în toți cei trei ani, și-i povesti acestea sorei Wheeler.

– Deși ai o mare responsabilitate, zise aceasta, te descurci foarte bine cu frații tăi.

Christine, sora, avea șaisprezece ani și era foarte ambițioasă; iar fratele mai mic, unsprezece. Polly se amuză, spunându-i că va încărunți într-o jumătate de an, apoi urcă la camera trei. O găsi pe Ellen ascunsă între buchete de flori, croșetând.

– Nu e ironic, Poll? Mă simt perfect, dar doctorii îmi spun că am albumină în urină și că-mi crește tensiunea. Superb! Dacă-mi mai aduce cineva flori, urlu! De parcă am fi la o înmormântare.

Polly se așeză la fereastră și constată cu surprindere că se înseninase, o zi superbă de aprilie, caldă și plăcută ca niciodată. De când se trezise nu stătuse o clipă, iar acum parcă se resimțea.

– Îmi pare rău, Ellen...Dar sora zice că te-au depistat la timp și că totul va fi bine, și pentru tine și pentru copil.

– Da știu, bătu ea cu palma pe pat. Toxianemia asta nu e așa de gravă cum pare, dar aș fi vrut să mă vadă tatăl tău.

Ellen era una din pacientele doctorului Davies și făcuse școala împreună cu Polly. O întrebă, curioasă, cum se descurcă pe noul post, la care fata strâmbă din nas.

– Nu știu cum reușești să răzbești cu tipul, Ellen, mai ales după vremurile de vis cu doctorul Williams.

– Bietul Williams, era un dulce! Dar îl prefer pe doctorul Mortimer, cel puțin își ține mâinile acasă!

– Dar e dezgustător! Te critică. E sarcastic. Nimic nu-i place.

– Nu era așa! Probabil că ceva nu i-a mers bine azi.

– Cred și eu, tu te-ai îmbolnăvit, eu am apărut acolo din senin, fără să știu nimic despre munca de birou. Dar cred că a și lăsat de la el.

– Neapărat. Nu-i așa că-i simpatic? Ce mai încolo-încoace, Polly, e un bărbat pe cinste. Nu te lua după maniera lui mai dură.

– Ba da, mă iau. Abia acum am înțeles de ce bietul Michael vine acasă cătrănit.

– Da, dar Michael... și ezită, nesigură pe sine. Nu te lăsa influențată de părerea altora. Așteaptă să-l cunoști mai bine. Ai ceva să-mi spui despre rutina zilnică?

Ar fi fost o groază, dar Polly nu era sigură dacă s-o deranjeze sau nu. Până la urmă, Ellen îi descrise în mare un program cu activitățile doctorul Mortimer, și modul în care trebuia să se implice în acestea. La un moment dat, se deschise ușa și apăru sora:

– A venit doctorul Mortimer să te salute, dar n-o să rămână. Deja ai avut prea mulți vizitatori. Iar tu, ai stat prea mult.

– Scuze, sări Polly. Tocmai plecam.

Ellen tocmai voia să-i dea orarul, dar îl scăpă și doctorul Mortimer fu cel care-l ridică. Îl cercetă, timp în care Polly rămase cu mâna întinsă. Sora aștepta în prag să-i dea afară pe toți. Cei doi îi zâmbiră pacientei și o salutară, iar el promise a reveni când sora nu era de gardă.

Femeia îl privi sceptică, dar strengărește – era clar că-l diviniza. Ce fraiere erau femeile, gândi Polly, urmărindu-i pe cei doi în timp ce chema liftul. Un tip frumușel – el nu era nici pe departe respingător, dacă-ți plăcea acel tip de frumusețe – avea cale liberă oriunde. Deocamdată, doctorul se rezema de tocul ușii de la cabinetul sorei, relaxat, zâmbăreț; era destul de înalt, bine făcut, cu trăsături plăcute, păr castaniu, ten bronzat. Bine, fie, era atrăgător, dacă treceai cu vederea comportamentul său.

Se deschise ușa liftului.

– Stai, îl auzi, vin și eu, și fugi spre ea. La parter? Domnișoară Davies, nu cred că ar trebui s-o deranjezi pe Ellen cu problemele tale. Dacă ai întrebări, te adresezi mie.

– Ellen nu s-a supărat. E foarte cumsecade.

– Întocmai. De asta suportă multe.

– Nu e chiar așa de bolnavă încât să nu poată răspunde la niște întrebări, ripostă ea iritată. Și oricum, m-am dus și în calitate de prietenă.

Cum amândoi aveau aceași direcție, o luară de-a lungul coridoarelor nesfârșite care duceau de la secția de nou-născuți spre corpul principal. Doctorul se interesă cum merge cu redactarea scrisorilor, iar Polly răspunse triumfătoare că le terminase. El nu se arătă câtuși de puțin surprins, spre nemulțumirea ei.

Toată după-amiaza lucră din greu, verificând fiecare căsuță

poștală de-a lungul unui întreg perete, asigurându-se că are pe birou tot ce-i trebuie pentru a scrie. Era hotărâtă a nu-l lăsa să aștepte niciun minut, iar la trei și jumătate aștepta; plină de avânt, să înceapă munca. Se alătură secretarelor în camera de alături pentru o cafea, iar la întoarcere îl găsi pe Michael în birou, cu o fată înaltă și brunetă – medic rezident la Pediatrie.

– Salut, Polly! Ce cauți aici?

– O înlocuiesc pe Ellen.

– Vă cunoașteți? se miră fata. Michael, fă-ne cunoștință.

– Scuze...Doctore Winterton, ea e sora mea, Polly.

Cealaltă afișa o siguranță de sine și o manieră deosebit de sofisticată. Chiar și halatul i se potrivea pefect, de parcă fusese croit special.

După un zâmbet și un salut, cei doi își continuară conversația. Tipa se arătă nemulțumită de Michael, care uitase a trimite la laborator un test de sânge.

– Du-te înapoi și ia sângele, îi ordonă, iar el, roșu până în vârful urechilor, zise că termină în două minute totul. Dar...dacă o lași până după ceai, o să-mi aud numai mormăieli de la laborator. De ce să stea ei peste program pentru ceva ce putea fi trimis încă de azi-dimineață?

– Bine, bombăni el, o să stau până mai târziu. Polly, vin la cină.

Avea camera lui în sectorul rezidenților, dar prefera să vină acasă în nopțile când nu făcea de gardă. În urma lui, doctorița Winterton se așeză în scaunul doctorului Mortimer, cu un teanc de rapoarte.

– Ai văzut vreunul pentru Jennie Smith? Trebuia să ajungă în dimineața asta.

– Poate e acolo ... arătă ea spre o tăviță, deși nesigură.

Femeia gesticulă agitată, iar Polly răsfoi la repezeală rapoartele

și-l găsi pe cel în cauză.

Medicul rezident era una din femeile care arătau bine chiar și cu nimic pe ea, doar cu ochelarii pe nas. Citind raportul, se încruntă, își dădu ochelarii jos, jonglând cu ei pe degete, apoi o privi atent pe Polly.

– Deci ești sora lui Michael...Ai grijă cu doctorul Mortimer. A apărut în salon cam cătrănit.

– Din cauza mea?

– Ba bine că nu! Ne-a zis că are o nouă fată care-l scoate din pepeni. În locul tău, m-aș feri de el, apoi deschise un dosar și începu să noteze ceva.

Conștientă de culoarea aprinsă din obrajii ei, Polly își reluă lucrul. Doctorița Winterton ar fi fost, de exemplu, o asistentă perfectă pentru Geoffrey Mortimer. Se asemănau la vorba înțepătoare, la intoleranța față de defectele altora. Cu atât mai rău îi părea pentru soarta fratelui ei, și totuși nu-i înțelegea superficialitatea și faptul că uitase o probă foarte importantă de sânge. Arăta obosit, deci probabil că stătuse treaz mai bine de jumătate din noapte, nu că asta era o scuză pentru cei doi doctori.

Când Mortimer intră în birou, rezidenta se afla încă acolo, și se ridică politicoasă pentru a-i oferi locul.

– Nu stau, Paula, îi făcu el semn să se așeze la loc. Unde sunt scrisorile, Davies?

Le parcurse la repezeală, le semnă, iar la ultima dădu mulțumit din cap.

– Nu e rău. Scrii mai bine decât Ellen! și plecă.

La cinci, când ieși în parcare, Polly o găsi pe sora ei Christine așteptând-o. Copila avea același păr castaniu lucios ca Polly, același chip tineresc, și cam atât. Dacă Polly era doar simpatică, Christine

promitea să devină o femeie frumoasă. Întotdeauna o amuza să-i urmărească jocurile gesturilor pe care le făcea de față cu unii bărbați.

Michael și alți doi colegi de-ai săi se aflau ceva mai încolo. Christine, precum o pisică alintată, se dădea în spectacol. Văzând-o pe Polly, Michael o luă pe cea mică de braț și o duse spre ea.

– Serios, Polly, cum de-ai putut să fii așa de proastă? la care ea rămase ca trăsnită. Să-i răspunzi înapoi șefului! Dacă află că suntem frați, mă termină. Polly se scuză, motivând că temperamentul bărbatului o determinase să-și piardă cumpătul.

– Și mie mi se întâmplă, se posomorî el, dar fii atentă. De dragul meu.

– Ce s-a întâmplat? se interesă fata pe când ieșeau pe poartă, iar Polly îi povesti situația.

Cea mică râse, decretând că doctorul era o adevărată pacoste, iar Polly o aprobă. Fusese cea mai dificilă zi de când începuse lucrul la Spitalul General, și se simțea extenuată. Drumul lin care ducea spre suburbii o mai liniști. Locuiau într-un sat la șase mile de Barnslow; de fapt, acolo locuiseră până la plecarea tatălui în Canada. Acum, vechea clădire de alături de biserică era ocupată de cabinetul doctorului Davies.

Doctorul găsise un loc minunat pentru familia lui, două case practic unite, puțin în afara satului. Avea vedere directă la același râu care traversa și orașul, și exact dimensiunile necesare pentru ai lui să ducă un trai liniștit. De regulă, agreea rolul ei de cap al familiei – cu toate că Michael era mai mare – dar de data asta chiar își dorea să aibă pe cineva care să gătească cina și să-i ajute pe frații ei la teme. Bine că venea vacanța de Paște!

Alan, fratele mai mic, prefera să vină acasă cu autobuzul, cu

prietenii lui, și ajungea ultimul. Michael sosi și el spre seară, mai voios. După cină, cei mari rămaseră în bucătărie, iar Michael o rugă din nou pe sora lui să aibă grijă cu Geoffrey.

– Ești obsedat! îl apostrofă Polly, trântind un pahar de marginea chiuvetei încât acesta se sparse. Doctorița Winterton mi-a făcut aceeași observație.

– Paula? se miră el. Paula e în regulă...

– Dar astăzi, când ți-a făcut observație, nu ți-a convenit deloc!

– A fost vina mea, râse el. Era puțin cam abătută pentru că Geoffrey se luase și de ea.

– Nici ei nu se înțeleg?

– De cele mai multe ori, nu. Paula este incredibil de eficientă, el făcuse de gardă noaptea și-i părea că totul merge pe dos; de aceea, s-a purtat ca un ticălos.

– Oare cum o fi la el acasă? se întrebă tânăra. Sper că soția îl suportă.

– Nu e căsătorit.

– Ciudat pentru un pediatru, să nu aibă familie.

– Am impresia că are zeci de nepoți și nepoate, deci are o grămadă de experiență în domeniu. Și ca să nu-l nedreptățesc...știe cum să-i țină în frâu mai bine decât mine.

Michael nu se împăca foarte bine cu slujba de pediatru și o făcea doar pentru stagiatura de șase luni de zile.

Seara de aprilie amurgea sublim, gândi Polly privind pe fereastră.

– Am nevoie de o pauză. O să mă plimb puțin până la râu.

Ieși prin spate, împreună cu labradorul Bessie. O luă spre fundul grădinii. Cu mers agale, fixând valurile apei, se lăsă la voia întâmplării, plutind. În clipele crunte din viața ei, când mama murise de cancer, iar tatăl era prea dărâmat ca s-o consoleze și pe

ea, tânăra străbătuse aceeași cărare până la râu, fără a-și imagina că odată va locui în căsuța de la poalele dealului.

Îi plăcea să facă plimbări și o interesau amănuntele legate de natură, precum și orice activitate în aer liber. Se întoarse acasă după o oră, refăcută și revigorată; acum, vedea munca ei dintr-o altă perspectivă. Bun, Geoffrey Mortimer era un om dificil; însă ea avea să acționeze cu mult tact și cu profesionalism, pentru a evita certurile. Dacă doctorița Watkins observase avansarea ei, înseamnă că avea dreptate. Oricum, era pentru o perioadă limitată, deci nu trebuia neapărat să rămână în post pentru totdeauna. Alte câteva secretare aveau să plece din spital, altele urmau să nască; deci, putea trece în oricare din acele locuri, dacă tatăl ei nu se stabilea în Canada. Intră în casă veselă ca de obicei; copiii se uitau la televizor. Michael se pare că se întorsese la spital.

– N-a vrut să rămână peste noapte, îi spuse Christine. Se teme că vreunul din noii rezidenți i-o fură pe noua soră care face de gardă nopțile! Polly râse cu poftă – fratele ei vâna cam multe asistente medicale. Știind că Polly nu privește cu ochi buni această practică, se confesa mai mult Christinei, care-și formase o părere complet falsă despre viața din spital, și deja anunțase că vrea să devină asistentă. Doctori romantici și asistente superbe existau doar în visele adolescentine, realitatea semăna mai degrabă cu ceea se întâmplase între ea și Mortimer. În mare parte, medicii arătau jalnic din cauza orelor de muncă, deveneau irascibili din cauza oboselii și-și vărsau nervii pe subordonați. Ceea ce conta însă, era felul cum tratau pacienții și chiar și Michael, care nu-și agreea șeful, îl lăuda pentru maniera de lucru.

Deci, tipul fusese obosit, decise Polly la rece. Mai interesant de văzut era cum se va comporta a doua zi.

Capitolul 2

Determinată să înceapă a doua zi cu dreptul, Polly puse ceasul să sune la șapte și nu-și mai îngropă capul în pernă când se declanșă soneria. Se ridică, își făcu toaleta, îmbrăcă hainele alese de seara, fugi jos și aprinse aragazul, lăsând șunca gata pregătită în tigaie să se prăjească.

Ființele umane sunt însă mult mai greu de organizat decât obiectele! Christine și Alan începură să facă nazuri când o văzură trezită. De ce să se trezească și ei la șapte și zece?

– Pentru că sunt hotărâtă – absolut hotărâtă – să ajung la timp!

Îi grăbi să se pregătească, îi duse la micul dejun; ba chiar găsi timp să și spele vasele în loc să le lase în chiuvetă, și porni de-acasă la opt și un sfert.

– O să avem nevoie de tranchilizante dacă ne mai iei așa de tare, mormăi Christine.

– Mi-am uitat cartea de matematică, anunță Alan triumfător.

– Asta este. Nu mă mai întorc.

Polly continuă să conducă, fredonând o arie din Traviata fiindcă îi plăcea foarte mult opera, și ea era veselă ca o zi de primăvară. De

acum înainte avea s-o facă pe secretara perfectă, tacticoasă, manierată, indispensabilă. Parcă-l și auzea pe Mortimer spunând : "Trebuie să rămâi la mine, Davies. Nu mă descurc fără tine."

Realitatea însă o dezamăgi cumplit. Fiind prea devreme, Polly intră direct în parcarea spitalului și-i anunță pe copii că pot merge pe jos restul drumului până la școală.

– E o zi superbă. Vă face bine o plimbare.

De obicei îl lăsa pe fiecare la școala lui, și tocmai de aceea întârzia mult. De data asta îi trimise mai departe, năvălind în coridorul principal al spitalului încă fredonând aceeași melodie și strigă din mers:

– Bună dimineața domnișoarei Watkins, care în ultimii treizeci de ani a ajuns numai la nouă fără un sfert.

Aceasta din urmă rămase cu gură căscată văzând-o pe Polly și aruncă o privire nedumerită la ceas. Surâzătoare, Polly continuă să meargă spre birou, dezbrăcându-și sacoul din mers. Dar ușa era deschisă! Nu ajunsese prima. La birou, cu telefonul în mână, Geoffrey Mortimer își nota ceva. Ascultă câteva clipe în receptor, mulțumi și închise brusc.

– Bună dimineața, Davies. Încearcă, te rog, să ajungi înaintea mea. A trebuit să întorc biroul cu susu-n jos să găsesc raportul despre copiii care pot dona sânge. Am pierdut zece minute prețioase.

Stupefiată, Polly nu reuși să rostească niciun cuvânt.

– Ce s-a întâmplat, Davies? Te-am deranjat cu ceva?

Arăta mai bine în această dimneață, deci probabil că dormise ca lumea.

– Doctore Mortimer, începu ea atentă cu vorbele ei, amintindu-și intențiile nobile propuse, știți cât e ceasul?

– Nouă fără un sfert. De ce?

– Eu trebuie să fiu aici la nouă. Îmi pare rău că nu ați găsit dosarul. Dacă-mi spuneați de ieri, vi-l pregăteam pe birou.

El își împinse scaunul și o privi gânditor, măsurându-i halatul alb și fusta clasică.

– Deci, lucrezi strict după program, nu? întrebă el, satisfăcut. Și ce plănuiai să faci în cele zece minute libere? Să bârfești. Să-ți suni iubitul?

Prea nervoasă, Polly se abținu să comenteze. Se trânti în scaunul ei, deschise la întâmplare câteva sertare și le închise la loc zgomotos. Doctorul îi aruncă o privire surprinzător de fermecătoare.

– Nu mă lua în seamă; fă ce voiai să faci. De ce ești așa de prost dispusă, Davies?

Polly trase de câteva ori aer adânc în piept, apoi râse:

– E cam demoralizant să ajungi foarte devreme, cu intenții din cele mai bune și să fii apostrofat pentru întârziere!

– Scuze, chicoti el, parcă umanizat. Va trebui să te obișnuiești cu programul meu confuz. Voiam să văd unul din nou-născuții înainte de începerea programului.

Polly consultă orarul scris de Ellen. Trebuia să se ducă la cabinet, din păcate, deși avea o grămadă de alte treburi. Când ajunse la secția de primiri, la nouă fără trei minute, asistenta o chemă în cabinetul unu.

– Să rămâneți cu doctorul Mortimer. Are atâtea cazuri că nu are timp să și le noteze.

– De ce nu folosește reportofonul?

Abia după câteva minute descoperi motivul. Medicul făcea scurte observații strict la obiect, dar la copii apăreau mai multe complicații decât la adulți. Nu s-ar fi descurcat doar cu un reportofon. Întreaga

muncă i se păru lui Polly deosebit de fascinantă și pentru a suta oară regreta faptul că nu făcuse școala de asistente. Și totuși, poziția ei actuală era mai benefică pentru bunăstarea familiei sale, care venea pe primul loc. Nici nu-i veni să creadă când Geoffrey se uită la ceas și sugeră o pauză de cafea.

– Ellen făcea pauză întotdeauna, zise el.

– Zece minute, doctore?

– Cinci.

Chiar când să iasă, dădu nas în nas cu Paula Winterton, urmată de Michael și de John Aston. Femeia o rugă să se uite după un dosar, în birou.

– Dacă nu-l găsești, sună la laboratorul de Bacteriologie.

Indiferent că acționase voit sau nu, o tratase cu superioritate, ca și cum ar fi învățat-o să țină seama de poziția ei de secretară. Oare cum se înțelegea tipa cu asistentele sau cu Ellen?

– Dacă nu mai sunt în spital când te întorci, dă-i-l fratelui tău.

– Da, doctore, rosti tânăra, vădit incomodată de expresia feței lui Mortimer.

– Fratelui?

– Polly e sora mea, doctore! interveni Michael.

– Nu știai? se miră Winterton. De ce țineți asta secret? Vă este rușine de realția dintre voi?

– Normal că nu, zise Polly roșind. Dar nu mi-a dat prin minte să amintesc acest lucru.

John Aston, prieten de familie, îi zâmbi împăciuitor, iar fata plecă, simțindu-se ridicol.

La întoarcere, doctorul Mortimer nu se referi deloc la micul incident, dar la sfârșitul consultațiilor, în drum spre birou, remarcă pe un ton neprietenos că se întâlnise cu doctorul Davies de câteva

ori.

– Este un medic de primă clasă, Davies, unul din cei mai buni. Acum îmi dau seama de ce ești în temă cu majoritatea problemelor medicale față de alte secretare. Nu te-ai gândit să faci și tu școala de asistente, dacă tot veneai cu un bagaj de cunoștințe? Îi deschise ușa de la birou.

– Am făcut un an, după ce-am terminat facultatea.

– Și? N-ai ținut pasul? Sau nu te-ai împăcat cu metodele de disciplină? Mă întreb ce-ați fi zis voi tinerii despre viața de asistentă de-acum patruzeci de ani. O asistentă în regulă primea mai puțin decât câștigi tu, dar, să fiu al naibii că muncea de banii ăia!

Iritată de tonul lui critic, era cât pe ce să-i spună că nu terminase din cazua morții mamei și a faptului că tatăl o rugase să stea acasă. Ca asistentă, avea mai multe ore de curs decât o secretară, încât decisese să renunțe și să aibă grijă de casă până când copiii creșteau mai mari. Însă tatăl insistase că nu e necesar și că trebuie să facă și ceva școală.

Tăcu însă, pentru că-i lua ceva timp să explice, iar el deja forma numărul unui salon, și probabil nici nu-l interesa. Avea idei preconcepute, dar Michael avusese dreptate – tipul era neîntrecut în practică. Afișa același ton sever față de subordonați, dar se schimba complet față de pacienți. Aici părea o cu totul altă persoană -- blând, atent, înțelegător, cunoscător al psihologiei infantile.

– Geoffrey mă intrigă pe zi ce trece, îi mărturisi Polly lui Ellen, la sfârșitul săptămânii. Dacă se poartă atât de frumos cu pacienții, de ce nu poate fi la fel și cu noi?

– Probabil că trebuie să se descarce cumva, râse cealaltă. Deși frumoasă, munca de doctor este covârșitoare adesea. Cred că ar trebui să fii un sfânt să nu simți nevoia de a plesni un copil, în

anumite momente.

– Geoffrey nu e nici pe departe așa, zise Polly, care începuse a-i spune pe nume la fel ca ceilalți.

Și în gândurile ei tot așa îl numea. Într-un fel, i se părea mai uman și mai vibrant decât neutrul "doctor Mortimer".

– Mai degrabă e tipul de om teperamental, cu un talent deosebit în meseria lui.

– John Aston îl vede într-atât de avansat față de colegii lui, încât își pierde răbdarea cu ei.

– John nu poate gândi rău pe cineva. Dacă ar fi chiar așa de inteligent, ce caută într-un spital neînsemnat dintr-un orășel?

– Oh, Polly! Poate că sufletul i-a rămas atașat de meleagurile rurale, sau încă nu i s-a oferit postul minune într-un spital mare.

– Sau s-a agitat prea tare ca să ajungă sus.

– Asta nu știm, nu? Și de ce spui tu că este un spital neînsemnat? Spitalul nostru e recunoscut până la granița cu Țara Galilor. Pacienții îl consideră renumit, iar eu una sunt foarte mândră de asta.

– Calmează-te, o sfătui Polly, să nu-ți crească tensiunea. Nu încerc să defăimez spitalul și știi bine că nu mi-aș dori să lucrez în altă parte.

Întocmai ca Eilen, Polly se născuse și crescuse în partea de nord a Țării Galilor, care aparținea Regatului Unit al Marii Britanii, și era un loc perfect de trăit, asta dacă nu tânjeai după viața de oraș. O pasiona tot ce avea legătură cu activitățile în aer liber – călăria, drumețiile, înotul, tenisul. În aceeași seară, pe când se plimba cu Bessie, medită asupra adevărului vorbelor lui Ellen – faptul că și lui Geoffrey îi surâdea viața la țară. Tipul pășea apăsat și energic, iar tonusul său era al unui om care petrecuse multe ore în la aer curat. Sfârșitul de săptămână căzuse cum nu se poate mai bine. Polly

lucrase mai consecvent ca de obicei, cu riscul de a-și neglija îndatoririle casnice, pentru că femeia care de regulă făcea curat, se îmbolnăvise. Sâmbătă dimineața se trezi la opt; puse rufe la spălat; apoi curăță camerele de jos, puse mâncarea pe foc. Michael lucra în weekend, deci aveau să fie doar trei la masă. Chiristine plecă la o partidă de tenis cu familia pastorului, iar Alan la o plimbare cu bicicleta. Polly trecu pe peluză, să tundă iarba prea mare.

Când termină, se apucă de gardul viu care desăpărțea teritorul lor de cel al vecinilor, și care crescuse anapoda, mai ales că de dincolo buruieni uriașe amenințau să treacă și la ei. Nimeni nu se mai îngrijise de grădină de luni întregi, de la moartea proprietarului. Polly reuși să treacă printr-o spărtură, pentru a tăia un arbust rătăcit. Vizita adeseori teritoriul vecin; nu credea că interesa pe cineva, fiindcă de mult timp nimeni nu se mai interesase de soarta casei.

Se așeză pe o piatră la marginea unui lac artificial, urmărind zborul frenetic al păsărilor care-și făcuseră cuiburi prin încrengăturile neîngrijite din jurul casei părăsite. Din cauza oboselii, dar și a aerului plăcut, ațipi câteva secunde, dar sări ca arsă când cineva o apostrofă:

– Ce naiba cauți aici?

Ridică ochii spre soare, orbită de lumină. Glasul păruse ca al lui Geoffrey Mortimer. Se săltă sus, frecându-se la ochi, realizând cu stupoare că, într-adevăr, el era. Arăta foarte plăcut surprins, mult peste încântarea ei. Era îmbrăcat lejer, în pantaloni subțiri, tricou, și un pulover pe un braț. Stătea cu mâinile în șolduri, cercetând-o.

– Deci? Sper că nu cauți și tu o casă?

– Eu stau alături, arătă ea spre coșurile abia vizibile printre crengile copacilor, pentru ca dintr-o dată să-și dea seama de înțelesul vorbelor sale. Doar nu...vă gândiți să cumpărați Casa de

Piatră?

– Doar mă interesam, Davies. E un loc foarte plăcut, nu? Grădina arată jalnic, dar poate fi rearanjată.

– E o grădina superbă! sări ea. Iar casa este incredibilă. Dar e cam mult pentru un burlac, declară, și simți că se aprinde sub privirea lui intrigată.

Nu se număra printre cele ale căror singură ocupație era să afle dacă șeful lor era sau nu căsătorit.

– Michael mi-a menționat în treacăt faptul că nu sunteți căsătorit, adăugă înroșindu-se și mai tare văzându-l că râde. Mă rog, e o casă mult prea mare, iar cum dumneavoastră sunteți atât de ocupat, n-ați avea timp să vă îngrijiți grădina.

– Nu ți-ar plăcea să mă ai ca vecin, draga mea? Să știi că senzația e reciprocă. Nu mi-ar pălcea ca secretara mea să se strecoare prin gard, în timp ce eu mă relaxez după o zi agitată la muncă.

– Nu m-am strecurat.

– Așa pare, și veni spre ea, luându-i o crenguță din păr.

Abia atunci Polly realiză ce figură dezordonată are. Își duse o mână prin păr pentru a și-l aranja.

– Este o gaură în gardul viu, explică. Casa noastră a aparținut cândva de domeniul acesta, și în ea locuiau grădinarii. Trebuie să mă întorc la lucru, doctore.

Trecu de treptele de piatră, condusă din urmă de privirea lui. Voia să bea un ceai înainte de a-și relua lucrul în grădină. Înainte de a trece la ea, ceva o făcu să se întoarcă. El rămăsese pironit locului, parcă însingurat. Din impuls, îl întrebă dacă nu dorește un ceai, dar el, probabil surprins, nu răspunse pe moment. Mda, își zise Polly, e prea înfumurat ca să bea un ceai cu secretara lui și poate crede că vreau să-i fac avansuri.

– Nicio problemă, strigă, era doar o sugestie, și-i întoarse spatele, dar auzi pași grăbiți din urmă.

– Ce arțăgoasă ești, zâmbi el ajungând-o. Mi-ar face plăcere să beau o cană. Mulțumesc, Davies.

Îi ținu o cracă pentru ca ea să se strecoare înapoi.

– Nu pot să-ți spun tot timpul pe numele de familie. Te cheamă Polly, nu?

Ca să nu dea impresia că vrea să-l impresioneze, Polly servi ceaiul în bucătărie, în căni mari. Și din același motiv nu se aranjă, cu toate că știa că afișa o imagine dezastruoasă. Cu coatele pe masa veche de lemn, Mortimer mâncă și o felie din plăcinta cu fructe făcută de Polly.

– Nu mai e nimeni acasă?

– Fratele mai mic și sora mea sunt afară. Michael e de serviciu.

– Nu l-am văzut pe tatăl tău de mult. E în concediu?

– E în Canada, de aceea locuim aici. În vechea noastră casă și-a făcut cabinet.

– Înseamnă că... – și zâmbi – dacă eu cumpăr Casa de Piatră, n-o să fim vecini prea mult timp, nu?

– Așa e. Casa noastră de drept e în sat.

– A fost bună, lăudă el prăjitura când o termină. Tu ai făcut-o? și ea confirmă din cap. Ai talente nebănuite, daga mea Polly. Nu te-aș fi încadrat în genul de femeie casnică. Și mama ta e în Canada?

– Mama a murit, plecă ea ochii – chiar după atâta vreme nu putea discuta acest subiect, așa că tăcu, în speranța că el va pleca.

– Îmi pare rău...

Ușa se izbi de perete și Chiristine intră în casă. Cu rochița de tenis, cu părul prins cu o clemă albastră precum privirea ei, fata îți lua ochii și era conștientă de farmecul său. Polly făcu prezentările și

cea mică se așeză la masă, pentru a bea însetată dintr-o cană. Ar fi fost politicos să-i ofere și lui Geoffrey încă una, care nu trebuia neapărat s-o accepte, gândi Polly.

Poate că-i plăcea priveliștea oferită de Christine, care se vedea clar că se dă în spactacol de dragul lui. Își desfăcu funda albastră, lăsându-și podoaba castanie să curgă în valuri. Murea de curiozitate să afle mai multe despre musafir, iar Polly o lumină cu privire la motivul pentru care el se afla acolo.

– Ce ridicol! făcu ea ochii mari la final. E cel mai amuzant lucru pe care l-am auzit de ceva timp încoace! se adresă ea lui Geoffrey. Glumești pe seama surorii mele, nu?

– De ce? întrebă el calm.

– Chiristine! protestă Polly, neauzită de niciunul dintre ei.

– Păi, știi ce se zice – cine vrea să stea cu șeful alături? Mai ales...Adică, știi...

Începuse a se bâlbâi, pentru că mânia surorii mai mari amenința să explodeze în orice clipă.

– Știu prea bine, fata mea, și se uită la Polly cu ochi sclipitori. Sunt conștient că nu fac parte din preferații surorii tale! Deja regretă că m-a invitat la ceai, deci mai bine plec, și se ridică zâmbitor și plecă.

Chiristine abia dacă mai îndrăznea s-o privească pe cealaltă, roșie de furie.

– Glumeam, Polly.

– Tu da; el nu. Este perfect conștient că nu-l am la suflet.

– Da? Atunci de ce l-ai invitat?

– Habar n-am. Cred că m-am prostit. Pentru o clipă, mi s-a părut că e singur.

– Înseamnă că soția nu era cu el?

– Nu are soție.

– Nu? Atunci o logodnică?

– De unde să știu? Poate că are și de-aia caută o casă.

– Dar logodnele se pot rupe, zise copila. Dacă aș lucra pentru un bărbat chipeș ca el, n-aș lăsa-o pe logodnica lui să-mi stea în cale.

– Sunt sigură de-asta! răspunse Polly, îngrijorată de maturizarea timpurie a surorii. Și oricum, de ce-l faci...chipeș? E repezit și temperamental...

– Face parte din personalitatea lui puternică.

– Sever și veșnic nemulțumit.

– Dinamic și sprinten, chicoti Chiristine.

– Îl descrii ca pe un star de cinema, se strâmbă Polly.

– Bine, am priceput mesajul. Nu-ți place. Nici nu mă mir, la cum arăți! Serios, Polly, cum de-ai apărut așa în fața unui bărbat?

Tânăra abia acum se privi în oglindă. Fata avea dreptate – cu părul vâlvoi, cu fața murdară și lipicioasă, cu pantalonii mânjiți de noroi. Nu că i-ar fi păsat dacă-l impresionează sau nu pe Geoffrey, dar niciodată nu arătase mai respingător.

Merse la oglinda din hol pentru a se pieptăna puțin și-l văzu pe doctor trecând în Jaguarul lui verde. Pe nebănuite, i se strecură în minte dorința ca el să aleagă altceva, nu Casa de Piatră. Deși ei aveau să plece în câteva luni, ar fi fost îngrozitor să-l aiba ca vecin, chiar și pentruun timp așa de scurt.

***

Prima zi după weekend, Geoffrey o salută politocos, fără referiri

la întâlnirea lor. Era la primul rond pe care-l făcea în fiecare luni și miercuri la ora zece. Ea îl urma cu creionul în mână, pregătită să noteze tot ce i se dicta. Doctorii Winterton, John Aston și fratele ei veneau cu detalii despre evoluția bolilor. Polly observă că tipului nu-i scapă niciun detaliu și că are o plăcere să pună întrebări ciudate.

– De ce ați continuat să-i dați ampicilină copilului? A luat prea mult...Unde este radiografia lui Melly? N-ați făcut-o? Cine se ocupă?

Medicii aveau responsabilitățile împărțite, iar acum își notau fiecare ce are de făcut.

– Vă trimit o radiografie după rond, doctore, zise Michael.

– Ți-am spus s-o faci de vineri, Davies.

– Scuze, am uitat.

– Mi-ai spus asta de prea multe ori, strigă Geoffrey. Sună la Radiologie și întreabă-i dacă o pot face de urgență. Și zi-le că vreau rezultatul până la prânz. Paula, e de datoria ta să te ocupi de rezidenți, comentă mai departe.

Paula se arătă încurcată în dorința ei de a-i face pe plac; siguranța de sine i se clătinase sever. Era evident cum sorbea fiecare cuvânt al lui Geoffrey, aprobând tot ce-i spunea. În schimb, atitudinea lui față de frumoasa rezidentă era discutabilă. Să fi fost politicos, și totuși îngâmfat? Dacă exista o logodnică sau o iubită, n-ar fi dat de gândit unei femei ca doctorița Winterton.

– Ai înțeles, domnișoară Davies?

Polly se tezi la realitate.

– Deci? repetă el iritat.

– Scuze, doctore, nu prea am...

– Am zis că aștept un telefon de la tatăl lui Melly pe la prânz, rosti el rar. Să-mi faci legătura în sala de mese dacă nu sunt în birou.

Ai înțeles acum?

– Da. Credeam că vorbeați cu doctorița Winterton.

Asistenta, o femeie între două vârste, lipsită de simțul ridicolului, sugeră o pauză de cafea.

– Încă nu! strigă Geoffrey, uitându-se la ceas.

– Cafeaua e gata, anunță ea totuși. O pauză ar prinde bine tuturor, doctore.

– Cred și eu, bolborosi Michael cu mâinele în buzunarul halatului, și-i urmă pe restul spre cabinetul asistentei.

– Să înțeleg că eu nu sunt invitată? îl întrebă Polly pe John.

– Cred că Ellen mergea altundeva...

Așa că Polly trecu pe lângă birou, dar asistenta o chemă și pe ea înăuntru.

– Îl știu pe tatăl tău de ani de zile, adăugă femeia. Eu și cu mama ta eram asistente la același spital...

Polly se așeză undeva în fundul biroului, alături de John, discutând nimicuri. Auzea între timp frânturi din explicațiile pe care sora le dădea lui Geoffrey cu privire la cazul fetiței de adineauri. Doctorul o ascultă cu atenție, după care îi rechemă pe toți la treabă.

După rond, John se întoarse în birou cu Polly, pentru a se uita la niște dosare. Mai în vârstă decât rezidentul, trecuse la practicarea medicinei după ce lucrase câțiva ani ca farmacist. Polly îl plăcea și se încredea în discreția lui.

– Ia spune-mi , John...Cum se descurcă Michael?

– Ce ciudat că mă întrebi, Polly, se ridică el de la fișiereie de jos, fără a o privi în ochi.

– Nu mi se pare ciudat. Sunt sora lui și aș vrea să știu.

– Surorile n-ar trebui să pună întrebări dintr-astea. Nu se face.

– N-aș întreba pe altcineva în afară de tine. Mă îngrijorează. E

cam uituc, iar Mortimer nu e genul care să treacă ceva cu vederea, nu?

– Ai dreptate, zâmbi celălalt. Eu m-aș feri să calc greșit, iar Michael ar trebui să fie mai conștient. Problema e că...Michael nu e făcut pentru Pediatrie. Cealaltă poziție, de chirurg, i se potrivea mai bine.

– Dar trebuie să treacă și prin stadiul ăsta, și să termine cu brio, oftă Polly. Mă îngrijesc de ei toți, John; mă simt responsabilă, acum că tata a plecat.

– Asta ar fi trebuit să fie poziția lui Michael. E mai mare ca tine, oricum, și veni lângă ea, bătând-o pe umeri.

John era unul din musafirii obișnuiți acasă la ei, la fel ca alți rezidenți. Deși nu era un doctor model, lui Michael îi plăcea să socializeze și avea trecere la două asistente tinere, neluate încă. Multe întruniri animate se petrecuseră acasă la ei.

– În plus, tu ești o fată minunată, Polly, adăugă el. Cea mai minunată pe care am întâlnit-o în ultimii ani.

Mirată, fata se retrase. Lui John nu-i stătea în fire să facă astfel de declarații.

– Întrerup ceva? se auzi un glas gros din ușă.

John sări de pe muchia mesei, înroșindu-se. Polly deschise mașina de scris, și-și puse la repezeală o foaie de hârtie.

– Stai puțin, Polly, zise el repede. Am de dictat niște scrisori care nu merită să le mai înregistrez..

Își trase un scaun în fața ei, dictând în ritmul său normal. Cu ochii în foaie, Polly deveni conștientă că John plecase. Geoffrey termină de dictat și se lăsă pe spătar, cu mâinile la ceafă.

– Un mic sfat, fata mea. Nu amesteca munca și...plăcerea.

– Nu înțeleg, îngăimă ea.

– Ba da, și-ncă foarte bine. Nu sunt orb, Polly, trânti el palmele pe masă. Mult mai mulți bărbați trec prin biroul ăsta de când a plecat Ellen.

– Sunt prietenii lui Michael. Cel puțin, așa i-am cunoscut eu.

– N-aș zice că Aston și fratele tău au ceva în comun. Și tocmai am întrerupt o scenă emoționantă, nu?

Ea deschise gura să comenteze.

– Taci! N-am terminat. În timpul liber, faci ce vrei; n-ai decât să te întreții cu toți rezidenții, dar în biroul ăsta...sau oriunde altundeva în timpul programului, abține-te. Ai înțeles?

– Dar n-am...

– Nu-mi răspunde înapoi, Polly. Te avertizez. Pentru binele tău.

Uimitor cât de repede ajungeau unii la concluzii greșite. Prietenii lui Michael își mai vârau capul pe ușă în trecere, s-o salute, dar nu stăteau. Păcat că Geoffrey nimerise într-un moment neplăcut, tocmai când John îi atingea obrajii și făcea o declarație.

Deși un gest drăgăstos, lui Polly i se păruse mai degrabă un gest izvorât din milă, nu din afecțiune. Cel puțin, după privirea lui John. La cei douăzeci și doi de ani, Polly trecuse prin multe prietenii, însă niciuna serioasă și nu intenționa să schimbe nimic, cel puțin până când nu răzbea cu problemele de familie.

La plecare, Geoffrey îi reaminti de problema telefonului de la tatăl lui Melly.

– Nu sunt toantă, bolborosi ea în urma lui, pentru sine. Nu e nevoie să mi se amintească încontinuu ce am de făcut.

– Mă bucur să aud că uitarea nu e o boală de familie, zise el, redeschizând după o secundă ușa. Aș înnebuni să știu că amândoi aveți lipsuri de memorie, și o trânti la loc.

Capitolul 3

Tatăl lui Melly sună puțin înainte de ora unu. La telefon păru cam brutal, aproape obraznic, dar poate că era măcinat de felurite probleme, gândi Polly – e greu să te împaci cu ideea că fata ta e bănuită că ar avea o tumoare de oase.

– Doctorul Mortimer așteaptă telefonul dumneavoastră, domnule Stevens, îl liniști Polly. Stați puțin să vă fac legătura.

La ora prânzului, legăturile telefonice erau supravegheate de personalul auxiliar, care nu-și arăta eficiența în aceeași măsură ca centraliștii obișnuiți. Abia după vreo două minute, Polly reuși să prindă legătura cu ei și să afle că linia de la sala de mese era ocupată.

– Ce naiba se întâmplă? se răsti bărbatul. Pot să vorbesc cu doctorul sau nu?

– Dacă mai așteptați puțin, mă duc să-l caut...

– Cât trebuie să aștept? întrebă el după o înjurătură bombănită în surdină.

– Un minut-două.

– N-am un minut-două. Trebuie să prind un tren.

– Cred că trenul e mai puțin important decât sănătatea fetei

dumneavoastră, nu?

– Nu, veni răspunsul după o clipă de tăcere, mai ales când stai la câteva sute de kilometri depărtare. I-am promis lui Melly că ajung în seara asta la ea, și mai am exact două minute ca să prind trenul. Deci?

Polly analiză în grabă situația.

– La ce oră ajunge trenul? La șapte? Atunci am să mă asigur că doctorul Mortmier sau unul dintre asistenții lui vor fi aici ca să discutați cu dânșii.

Adesea, la vizite, părinții erau luați la întrebări. Acum însă era tot ce putea face Polly.

– Bine, zise el, deși mi-ar fi plăcut să știu rezultatul radiografiei. O să fie un calvar tot drumul, mai ales că nu știu nimic.

Polly știa rezultatul, fiindcă John Aston i-l dezvăluise ceva mai devreme.

– Se crede că e o tumoare, dar nu una malignă, îl anuunță, compătimindu-l.

– Cum se poate una ca asta? tresări el.

– Există și așa-numitele tumori benigne. Care trebuie operate fiindcă pun presiune asupra organelor, dar nu sunt așa de rele ca cele maligne.

– Sper că aveți dreptate, și aș vrea să vă cred,dar nu sunteți cadru medical.

– Toți cei din familia mea sunt medici, răspunse ea resemnată și unul dintre doctorii de aici mi-a explicat cazul fetei dumneavoastră, fiindcă m-am arătat interesată. În după-masa asta o s-o consulte un ortoped, deși încă e sub supravegherea doctorului Mortimer.

– Deci, chiar știți despre ce vorbiți! Dumnezeu să vă binecuvânteze! și închise.

În aceeași seară, pe la ora cinei, sună telefonul acasă la familia Davies.

– Mă duc eu, sări Chiristine, care, cu nenumărații ei prieteni băieți, petrecea ore în șir la telefon. E șeful tău, și nu pare prea vesel.

Asta era deja de la sine înțeles, însă tonul lui furios o șocă încă de la început pe Polly. O întrebă cine se crede de-i preluase postul.

– Eu discut cu pacienții, Davies, nu tu. Cum îndrăznești – cum ai îndrăznit să-i spui lui Stevens de diagnosticul lui Melly? Doctorița Winterton sau asistenta o puteau face, dacă le rugam, dar nu o secretară...

Polly încercă să-i explice fără succes însă – îi rănise orgoliul de cadru medical, dar domnul Stevens părea așa de disperat încât o copleșise.

– Asta nu e o scuză. Ceea ce ai făcut este impardonabil.

– Îmi pare rău, dar...

– Și ceea ce i-ai spus putea fi total incorect. Sau nu, pentru inconștiința lui.

– Bun, dar știam că e corect, și că oricum peste câteva ore, dumneavoastră aveați să-i spuneți același lucru.

– E ultima ta șansă, trecu el peste afirmația ei. Dacă mai calci încă o dată pe bec, mă asigur că nu mai pui piciorul în spitalul ăsta. Orice secretară e mai bună decât una ca tine! și-i trânti telefonul în nas.

Pe tot parcursul săptămânii, Polly rămase în dizgrație, așa că se strădui să fie cât mai invizibilă. Vineri, cum avea mașina la reparat, sună după program pentru a se interesa de starea reparațiilor. I se spuse că abia a doua zi e gata. Ieși în stație la autobuz; așteptând, începu să-și alcătuiască meniul de sfârșit de săptămână în minte când Jaguarul verde al lui Geoffrey parcă exact după stație și o claxonă ușor.

Polly întoarse privirea, prefăcându-se a nu-l vedea, dar auzi portiera, apoi simți o atingere pe umăr.

– Visezi? surâse el. Presupun că mergi acasă? Urcă.

– Mulțumesc, răspunse ea înțepată, mă descurc cu autobuzul.

– Nu fii prostuță; și eu merg în direcția aceea, deci profită.

Polly urcă afectată în față, însă pe tot parcursul drumului își fixă privirea pe geamul din stânga ei. Era hotărâtă să nu deschidă gura, dar după ce trecură de limita de viteză orășenească, Geoffrey o privi scurt.

– Cam bosumflată, Polly?

Tânăra îl privi lung, fără a comenta nimic.

– Cam așa ai fost toată săptămâna, nu? Nu-ți place să fii criticată atunci când o meriți?

– Deja mi-am cerut scuze, dacă vă referiți tot la domnul Stevens. Aveam intenții bune, deși dumneavoastră nu vreți să vedeți asta.

– Ajunge, Polly, ridică el o palmă. Știi ce m-a întrebat Stevens despre tine? Dacă și chipul ți-e la fel de plăcut ca glasul!

Polly nu răspunse.

– Nu vrei să știi ce i-am răspuns?

Bineînțeles că o tachina, însă ea nu voia să-l încurajeze.

– Nu neapărat... și râse ușor.

– Orice fată e interesată de ce se spune despre ea...I-am spus că nu arăți rău, dar că sora ta arată mai bine.

– Mi se pare corect, acceptă ea, deși pe dinăuntru fierbea de mânie.

Nenorocitul! De ce se oferise s-o ducă acasă dacă încă-i mai purta pică? Și ce căuta totuși în satul lor?

– Mergeți din nou la Casa de Piatră? întrebă ea neliniștită, la care el râse.

– Da. Mi-a atras atenția mai mult decât orice altă casă pe care am vizionat-o, și începe să mă cam plictisească micul meu apartament din oraș. Mai am și vreo doi câini care acum stau la sora mea și care abia așteaptă să se întoarcă la mine. Așa că vreau s-o mai văd o dată și dacă-mi place la fel de mult ca prima oară, am s-o cumpăr.

– Poate că a luat-o deja altcineva, speră Polly.

– Nu, draga mea, și-i flutură niște chei prin fața ochilor. Tocmai le-am luat de la agenții imobiliari care mi-au spus că nu s-a mai ivit nimeni.

Geoffrey o lăsă în fața casei, iar ea rămase urmărindu-l, cu mâinile pe gard.

– Sper să cazi printre scândurile putrezite! Sau pe un pat spinos! șuieră ea.

Deși acționa copilărește, nu se putea abține – tipul o scosese din minți. Își încălcase atribuțiile discutând cu tatăl lui Melly, dar o făcuse din proprie inițiativă, nu cu intenții rele. Și poate, dacă el se gândea mai bine, ar fi realizat situația stânjenitoare în care se aflase ea.

După cum preconizase, fata făcuse o operație. După cum o arătaseră și radiografiile, Melly avea o tumoare benignă la oase, care avea s-o țină la pat câteva luni de zile, însă cu șanse de însănătoșire. Era o fetiță scumpă foc, inteligentă și frumușică. La una din vizite, Polly se interesă de starea ei.

– Se recuperează, zise asistenta; încet, dar sigur. Ia du-te până la ea, abia așteaptă vizitatori.

Polly intră în spațiul ei. Fetița stătea întinsă pe pat, cu o mulțime de tuburi și recipiente introduse în piciorul stâng, cu un panou pentru citit în dreapta. Părul ei blond era prins cu funde roșii; o asistentă se ocupase special de ea, fiindcă toată lumea o plăcea.

Polly intră și rămase puțin adâmirând-o, însă vizita fu întreruptă de altcineva.

– Tati! strigă ea. Ai zis că nu vii până deseară.

– S-a anulat conferința, răspunse el, cercetând-o pe musafiră.

– Eu tocmai plecam, domnule Stevens. Sunt secretara doctorului Mortimer; am vorbit la telefon; dacă mai țineți minte.

Bărbatul era cam de aceeași vârstă cu șeful ei, însă spre deosebire de acesta, nu avea aceeași construcție atletică, ci înclina spre obezitate. Iar obezitatea indica un trai îndestulat, gândi Polly. De la asistentă, aflase despre el că e un om de afaceri prosper, divorțat, și obținuse custodia unicei sale fiice. Polly îi zâmbi, exprimându-și mulțumirea pentru progresele pe care le făcea Melly.

Bărbatul își sărută odrasla, apoi o privi din nou pe tânără.

– Doctorul Mortimer s-a înșelat, zise el admirativ.

Abia după un moment de gândire, Polly roși, realizând semnificația cuvintelor. Geoffrey îi spusese că "nu arată rău", iar Polly, deloc orgolioasă, putea accepta o astfel de caracterizare din partea oricui. Dacă din partea lui Geoffrey afirmația venise cu o doză de sarcasm, din partea domnului Stevens putea să însemna o apreciere în adevăratul sens al cuvântului.

– Nu vă grăbiți să plecați, îi zise el, astfel că tânăra mai rămase câteva clipe, apoi ieși, văzând că e târziu.

– Ai făcut o cucerire, o anunță Geoffrey a doua zi, după ce discutară problemele majore.

Polly îl privi mirată.

– David Stevens, tatăl lui Melly, rosti el ironic. Săracul, e gata să cadă în brațele primei fete drăguțe pe care o întâlnește. Ieri l-am văzut făcând ochi dulci roșcatei ăleia de la recepție, așa că ai grijă, dacă te interesează!

– Domnul Stevens e un bărbat cumsecade. Toată lumea îl place.

– E cumsecade, nu? Săptămâna trecută a fost al naibii de nesuferit!

– Asta era înainte de operația lui Melly pentru care era foarte îngrijorat. Chiar trebuie să-l învinovățiți că-și face griji ca orice tată?

– Nu-l învinovățesc. Dar nu-l agreez în mod special. Oricât de nefericit era, n-avea motive s-o jignească pe asistentă.

– Acum, și-a luat revanșa. Trebuia să vedeți câte cutii de ciocolată și săpunuri a făcut cadou.

– Își permite.

– Dacă e așa de bogat, de ce n-au pus-o pe Melly într-un salon privat?

– Draga ma Polly, eu nu consult astfel de pacienți. Dacă vrea ca eu să-i fiu doctor, trebuie să rămână laolaltă cu ceilalți copii.

O replică mai mult decât arogantă din partea lui Geoffrey, semn că tipul își cunoștea valoarea. Era conștient că un părinte grijuliu n-ar fi consultat un medic generalist să fi știut că el e disponibil, oricât de mult își dorea ca odrasla lui să stea într-un salon privat.

Ca doctor pentru cazuri particulare se câștiga foarte bine, deci măcar Geoffrey nu era lacom. Înseamnă că tipul avea niște bani puși deoparte ca să cumpere Casa de Piatră, gândi Polly. Era curioasă să-i afle decizia, dar nici să-i hrănească orgoliul și a se interesa de deciziile sale.

Astfel că află vestea cea mare de la doamna Jerkins, cea care le făcea curat de trei ori pe săptămână și care locuia în oraș. În fiecare vineri, Polly trecea pe la ea să-i dea banii.

– Deci, vei avea un nou vecin, o anunță, strecurând bănuții în șorț. E doctor la spital; poate că-l știi.

– Da, dacă e vorba despre doctorul Mortimer.

– Exact!

Conduse spre casă cu un sentiment de sfârșeală. Restul familiei primi noutățile în mod diferit.

– Ce bine, sări Christine. Poate ne lasă să înotăm în piscina lui.

– Care trebuie astupată, zise Alan. Are o gaură mare pe fund.

Michael se arătă la fel de dezamăgit ca sora mai mare.

– Presupun că nu e nevoie să ne vedem cu el. Numai să știi că stă de cealaltă parte, ți-e de-ajuns!

La fel gândea și tânăra – aveau să treacă unul pe lângă celălalt pe alee, sau se vor întâlni la râu. Avea doi câini, deci cu siguranță va ieși cu ei la plimbare, iar cărarea spre râu era cea mai convenabilă.

Luni dimineață, în timp ce șeful semna scrisorile, tânăra îl cercetă cu mare băgare de seamă. Frunte lată, nas curbat, gură conturată – tipul de înfățișare foarte apreciat de unele fete. Polly însă prefera un bărbat ca Stevens, pe care-l întâlnise de mai multe ori, și care o invitase la o cină, miercurea următoare. Acceptase bucuroasă. Oare ce față va face Geoffrey dacă află?

– S-a întâmplat ceva, Polly? întrebă el pe neașteptate.

– Nu...

– Atunci, de ce mă privești cu insistență?

– Trebuia să mă uit undeva... și plecă nervoasă.

Ce nesuferit! îi plăcea s-o tachineze și știa unde o durea cel mai tare. Din vorbă în vorbă, află de la săteni că doctorul avea să se mute la sfârșitul lui mai. Se mișca repede – oare cum reușise să încheie formalitățile într-un timp atât de scurt?

Într-o zi, el o întrebă dacă a aflat vestea, și ea dădu din cap, fără un cuvânt. Erau doar ei în birou, iar Mortimer stătea chiar lângă masa ei, vădit amuzat.

– Înveselește-te, Polly. Între noi e un ditamai gardul viu și o să

înfund eu gaura!

– Nici nu mă gândeam să mai trec dincolo, acum că ați cumpărat-o, roși ea.

– Ce repede îți sare țandăra! Mă referam la câinii noștri, nu la tine. Poate că nici ei n-au să se înțeleagă.

– Poate.

Nemaiputându-se abține, se interesă de detaliile arzătoare. Geoffrey îi explică faptul că pentru două luni stătea cu chirie, până la finalizarea tranzacției.

– Abia așteptam să am un loc numai al meu, motivă el, parcă umanizat. Toată viața mi-am petrecut-o în apartamente de serviciu sau închiriate. E minunat să te stabilești cu adevărat undeva.

– E o casă mare pentru o singură persoană...O să vă luați o menajeră?

– Pentru Dumenzeu, nu! O să caut o femeie din sat. Dacă auzi de una, gândește-te și la mine.

Polly îi promise s-o facă și pentru a suta oară se întrebă dacă tipul are de gând să se însoare. Ellen spunea că auzise zvonuri despre o fată anume, deși nu era sigură de o logodnă.

– Am fi văzut-o prin zonă, observă Christine. Dar întotdeauna vine de unul singur.

Fiindcă avea cheile casei, Geoffrey își parca adesea Jaguarul verde în fața porții, mai ales la lăsarea serii.

– Poate că tipa nu locuiește pe-aproape, dacă într-adevăr există una. O, ce prostie! se plânse Polly. Parcă am fi obsedate de persoana lui, sau de ce face!

– Nu suntem obsedate, ci doar interesate. Lucrează din greu pentru grădină, anunță Chiristine din cireșul care oferea o panoramă generoasă asupra proprietății celuilalt.

***

Geoffrey se mută în ultima sâmbătă din mai. Multe drumuri și agitație pe poteca lui, o furgonetă cu mobilă, o echipă de la deranjamente electrice, apoi una de la gaze. Pe tot parcusul zilei, Polly trăi cu o senzație de nestatornicie. Chiar dacă i-ar fi plăcut de el, n-ar fi suportat să-l aibă vecin pe șeful ei.

– E groaznic, se plânse lui Ellen. Bine că, indiferent de decizia tatei, plecăm din casa aia până la sfârșitul verii!

– Păcat să aud asta. Credeam că vă împăcați mai bine.

– Cred că da, sau e fiindcă ne-am obișnuit unul cu celălalt. Uneori e chiar acceptabil și aproape că-ți vine să-l îmbrățișezi, dar față de Michael nu face nicio concesie. Tot timpul are ceva de comentat.

Ellen sugeră, mai în glumă, mai în serios, că poate Michael și-o merita, însă Polly sări imediat nervoasă. Apoi, liniștindu-se, se scuză pentru ieșirea ei – de fapt, atitudinea lui superficială, care lăsa loc criticilor frecvente, o nemulțumea categoric.

Fratele ei era singurul care-i împărtășea reticența față de noul vecin.

– Abia aștept să plec din subordinea lui, se plânse el de mai multe ori. Încă două luni și trec la Geriatrie.

Deși probabil că nici cu bătrânii n-ar fi fost mai răbdător decât cu cei mici. Michael era inteligent, dar deocamdată nu căzuse în păcatul tinerilor doctori; îl fascinau cazurile clinice, mai puțin cele reale. Pentru el, pacientul reprezenta un caz, nu o ființă.

Pe de altă parte, Geoffrey, unanim considerat un geniu, niciodată nu-și trata pacienții ca persoane individuale. Și Polly ajunsese la concluzia că era unul din cei mai străluciți doctori cu care lucrase vreodată. Asta în ciudat faptului că-și dorea să-i găsească un cusur, sau cât mai multe cu putință. Tatăl ei, de asemenea, o felicită pentru noul post, foarte încântat de doctorul Mortimer. Doctorul Davies părea deja hotărât să se stabilească în Canada – "dacă mă vor", scria el modest, nefiind genul care să-și supraestimeze munca.

Însă Polly era absolut sigură că-i vor cere să rămână, și se resemnase între timp cu privire la ideea emigrării. Dacă ceilalți copii ar fi fost mai mari, probabil că ar fi dat înapoi, dar era conștientă că familia avea nevoie de ea, cel puțin pentru alți câțiva ani. Un ciudat sentiment de neliniște și nedumerire o însoțea seară de seară în plimbări prelungite alături de câinele lor, pe cărarea spre râu. După două săptămâni de la mutarea lui Geoffrey în casa nouă, cei doi se întâlniră o dată pe alee. Până atunci nu-l zărise deloc, poate doar când parca mașina, fiindcă își aranjase venirile și plecările în funcție de lucrările ce se făceau.

Îl recunoscu fără a-i vedea chipul, cu mersul săltăreț, inconfundabil. O chemă pe Bessie la picior și-l salută. Ar fi trecut pe lângă, însă el bloca aleea, căci prin zona respectivă tufele crescuseră în dezordine; câinii lui dădeau târcoale prin împrejurimi.

– Salut, Polly. Mă mir că nu ne-am mai întâlnit.

– Mda...Eu nu prea vin pe-aici.

– Nu? și surâse ironic. Aveam impresia că obișnuiești să te plimbi în fiecare seară în direcția asta.

– Câteodată...

Încerca să-i răspundă cât mai neutru, însă ritmul bătăilor inimii i

se accelerase inexplicabil. Chiar și în birou îi era greu să-și stăpânească trăirile în prezența lui. Iar aici, în singurătate, înconjurați de verdeață, era mai închistată ca niciodată.

– Păi...Pe mine să mă scuzați. Bessie se agită prea mult.

Se înroși imediat pentru remarcă, fiindcă Bessie sfida rasa ei de labrador, lungită la picioarele lui Polly.

– Mi se pare o ocazie perfectă să avem o discuție, zise el, așezându-se pe un trunchi de copac de la marginea aleii.

– Nu văd ce-am avea de discutat în afara problemelor de la serviciu.

– N-are nimic a face cu spitalul, deci e mai bine că ne aflăm aici. Știu că deții compania mea și n-aș fi ales pentru nimic în lume să mă mut alături de secretara mea. Dar să pierd un chilipir pentru o asemenea prostioară mi se părea ridicol, zâmbi el fermecător, în timp ce ea fierbea de nervi.

Detesta catalogarea persoanei ei drept o "prostioară". El însuși reprezenta mult mai mult de-atât!

– Văd că nu ești de acord. Și totuși, dacă tot suntem vecini, n-am putea deveni mai civilizați? După cum m-ai întâmpinat acum, ai putea pune pe fugă și un om curajos.

– Înseamnă că am dat greș cu dumneavoastră! Și n-aveați cum să vă dați seama de înfățișarea mea de la distanță.

– Văd bine la distanță. Deci, ce zici, Polly? Pe Alan l-am câștigat deja. Mă ajută să repar piscina. Bineînțeles că are propriul interes, pentru că speră s-o poată folosi. Și toți sunteți bineveniți oricând.

Deci, Alan fraterniza cu dușmanul și nici măcar n-o anunțase!

– Mulțumesc, doctore, dar nu-mi place să fiu luată de sus. Deja mi-ați spus clar că v-ar fi plăcut să nu fim aici nici unul din noi.

– Chiar că ești de neînțeles! sări el în picioare. Voiam să spun

că...dată fiind situația și antagonismele dintre noi, nu e tocmai plăcut că suntem vecini. Și de ce naiba aș încerca să mă impun în fața ta? Chiar îmi place de Alan și de surioara ta. Dacă vrei sau nu să vii la piscină e treaba ta, dar sper că nu vei încerca să le strici lor distracția, și cu asta se întoarse și plecă mai departe, lăsând-o pe Polly mai abătută decât înainte.

De ce se certau întotdeauna? Nu din cauza pozițiilor pe care le dețineau fiecare; motivul era unul mult mai profund, gândi ea confuză. Și totul se lega de maturitatea lui și de plusul de experiență pe care-l avea spre deosebire de ea. Tipul avea detestabilul obicei de a o face să se simtă neînsemnată, deci poate că asta și gândea despre ea.

Polly o luă spre râu în pas grăbit, dar curgerea valurilor nu reuși de data asta s-o liniștească. Geoffrey îi stricase toată plimbarea și la fel va face în continuare, până când ea va găsi un mijloc de apărare. Indiferența ar fi fost o cale, deloc facilă însă.

***

Luni, din nou la lucru. Întârzierea lui îi oferi lui Polly ocazia de a respira ușurată, și de a se acomoda. Spre după-masă, el remarcă schimbarea, menționând că doamna Watkins avusese dreptate și că ea învățase repede.

– Păcat că pleci; puteai lua definitiv postul lui Ellen.

– Să plec? A, da, presupun că voi pleca la un moment dat.

Nici ei nu-i venea să creadă urechilor că rostea acestea, dar emigrarea lor era inevitabilă, încât anul următor avea s-o găsească

lucrând într-o altă țară, iar Spitalul Barnslow și Geoffrey Mortimer vor fi doar istorie.

– Nu vreau să plec, să trezi dintr-o dată. Ce-o să se întâmple cu gospodăria mea? Dar roși imediat, realizând absurdul cuvintelor sale.

– Le pui în carantină? râse el afabil, altfel decât se afișa în fața pacienilor. Deși le-ai putea lua, dacă insiști.

– Pe Bessie da, dar pisicile...Sau hamsterul și peștii?

Amândoi râseră.

– Mda, pentru o clipă, începusem să-mi fac griji, zis el. Pisicile se atașează de anumite locuri, oamenii nu. Dacă vrei, le iau eu. Nu-ți face probleme, și-i puse mână pe umăr, iar pentru o clipă, atingerea lui păru reconfortantă.

Uneori se purta ca un cavaler, deosebit de înțelegător. Probabil că, la urma urmei, se înșelase în privința lui...Adesea, tatăl ei o criticase pentru calificarea greșită a anumitor persoane.

Însă atitudinea lui binevoitoare se curmă repede. Sună telefonul – era asistenta de la salonul copiilor și dorea cu doctorul Mortimer.

– Da, soră? Ah, iarăși vrea să discute cu mine? Bine, trimite-l aici.

Geoffrey închise și se așeză pe scaun, picior peste picior. Cunoscându-l deja bine, Polly știa că acest gest denota nemulțumire.

– Un părinte dificil?

– I-am spus tipului tot ce trebuie să afle, în detaliu, și totuși vrea să mă vadă, oftă el. Sunt de acord cu transparența doctorilor, dar unii părinți sunt pur și simplu prea insistenți.

– Cine e?

– Tatăl lui Melly. E o adevărată pacoste!

– Este foarte îngrijorat de soarta ei, se simți Polly obligată să

adauge.

– Dar n-are de ce. I-am explicat că fata progresează excelent. Îi are acolo pe ortoped și pe asistenta de gardă.

– Știu, și vă crede, dar nu se poate liniști, mai ales din cauza singurătății în care se zbate de când l-a părăsit soția...

– Ai mai vorbit cu el? se miră Geoffrey. Credeam că m-am făcut înțeles să nu mai intervii.

– Nu...n-am intervenit, se îmbujoră ea. Am ieșit cu el de câteva ori și...normal că am discutat și despre Melly.

– Poftim? tună el.

– Serios, doctore, se grăbi ea să adauge, n-am spus nimic ieșit din comun. De regulă stau și-l ascult și...mi-e milă de el.

– Mă uimești pe zi ce trece. Nu credeam ca o fată simpatică precum ești tu să aibă ceva în comun cu genul de om care e Stevens.

– Adică? sări ea, indignată.

– Parcă e un sac împăiat!

– Nu e adevărat! Iar dacă insistă, e de înțeles. Melly e singurul său copil și l-ați înțelege mai bine dacă... se opri, ezitând.

– Dacă aș avea copii, completă el. Nu-i așa?

– Așa ceva, și privirile lor se întâlniră. Trebuie să recunoașteți, râse Polly, că un pediatru fără copii e cam ciudat.

– Vrei să spui că postul nu mi se potrivește?

– A, nu, sigur că nu...

Dacă domnișoara Watkins ar fi auzit conversația, ar fi făcut o criză de nervi!

– Mda... surâse și Geoffrey, contrariat. Nu mă interesează ce-ai văzut la Stevens. Dar nu e nimic serios, sper?

– Firește că nu.

Modestă din fire, era convinsă că David Stevens o invitase în oraș

din nevoia de a se confesa cuiva. Orice fată cu bun-simț ar fi reacționat la fel, or ea se arătase disponibilă. Adevărul era că la ultima lor întâlnire, Polly se plictisise de moarte, deși n-ar fi recunoscut asta pentru nimic în lume în fața lui Geoffrey. Cina la un restaurant luxos nu înviorase cu nimic lunga poveste a relației dintre el și fosta soție. Acum că-și amintea, Polly se amuza de propriile-i gânduri, pornită împotriva șefului pentru că încerca s-o contrazică.

– Îmi place foarte mult de el, adăugă ea, și...

– Și iată-l! se ridică Geoffrey la ciocănitul ușor.

Cei doi se salutară politicos, iar Stevens ceru mai multe detalii despre Melly. Polly observă că David nu ascultă foarte atent la explicațiile doctorului; de fapt, totul era un fel de ritual, doar ca să-și mai ia încă o piatră de pe suflet. Era perfect conștient că fiica lui se afla pe mâini bune, dar considera rolul său de unic părinte unul nesigur și necesita o confirmare a poziție sale. La un moment dat, bărbatul puse aceeași întrebare de două ori, iar Geoffrey se abținu cu greu să nu izbucnească.

– V-am răspuns deja, domnule Stevens. Mă scuzați că vă întreb, dar ați luat legătura cu soția dumneavoastră? E în State, nu?

– I-am trimis o telegramă înainte de operație, se blocă el. Mi-a telefonat o dată, dar nici nu se pune problema să vină încoace.

– Nici nu e cazul; doar dacă Melly nu-i duce prea mult dorul.

– Melly nu-i duce dorul și nici n-are nevoie de ea.

– Păreți foarte sigur de asta.

– Sunt.

– Mda...De-a lungul anilor, am realizat că un copil spune ceea ce i se cere, mai ales față de un părinte care-i arată afecțiune.

– Cred că știu mai bine decât dumneavoastră de ce are Melly

Capitolul 4

Vizita lui David Stevens se dovedi un mare eșec. Ajunse pe la șapte, chiar în mijlocul unor certuri pe seama temelor pe care le primiseră copiii la școală. Alan, care trebuia să și le termine înainte de cină, dispăruse de acasă după ceai, și se întorsese cu puțin înainte. Dacă David ar fi fost alt gen de om, Polly s-ar fi descurcat să facă de mâncare și să rezolve probleme de matematică în același timp. În schimb, musafirul, nepoftit în bucătărie, rămase singur în sufragerie, cu un pahar de lichior. Michael trebuia să apară curând, ca să-l țină de vorbă. Într-adevăr, fratele ei sosi la timp, dar uitase a menționa că vine cu prietenii săi.

– Puteai să-mi spui! șuieră Polly când el veni să ia pahare.

– Am încercat să sun. Nu-ți face griji, merge orice.

Bărbații ăștia! gândi Polly, scoțând la decongelat alte bucăți de friptură pe care băieții le aduseseră. În mod normal, astfel de vizite n-o deranjau, dar se temea că nou-veniții și David n-au prea multe în comun.

Lipsit de simțul umorului, acesta din urmă rămase doar să-i asculte pe ceilalți. Prietenii lui Michael erau toți din spital – un alt

rezident și două asistente – și oricât de mult încercă Polly să schimbe subiectele, tot la probleme medicale se ajungea. Fata pe care o vâna Michael, asistenta de noapte, făcea anumite glume, înțelese doar de cadrele medicale. Oarecum disperată, Polly le aminti că David nu e obișnuit cu un asemena limbaj, dar fetei nici că-i păsa.

– David nu se supără.

Înaine ca musafirul să aibă timp a afișa masca politeții, Polly îi observă nemulțumirea. Tipul plecă repede, scuzându-se că are mult de lucru acasă. Polly îl conduse la mașină, încercând să-i mulțumească pentru răbdare.

– Îmi pare rău că Michael și-a adus colegii; nu știam de intenția lui când te-am invitat.

– Am fost puțin dezamgăit, zise el. Speram la o seară liniștită cu tine, și-i atinse ușor obrazul. Data viitoare vii tu la mine, menajera mea e și o bucătăreasă excelentă. Ce zici de duminica asta?

Din fericire pentru ea, Polly avea alte treburi, așa că o lăsară "pe altă dată". Când să plece, David deschise geamul, strigând că n-are o părere prea bună despre doctorii din ziua de azi.

– Nu-l critic neapărat pe fratele tău, Polly. Dar ceilalți erau și mai jalnici, adăugă, parcă pentru a atenua cele spuse.

– N-au intenții rele, răspunse tânăra, încercând să se pună în pielea lui. E un fel de a se elibera de toată energia negativă.

– Nu mă refeream doar la glume, ci și la comportament. Mai ales fata aia pe care și-a ales-o fratele tău. Nu se potrivește a-ți fi prietenă.

– Dacă te interesează, David, fata e una din cele mai bune asistente din spital, zise ea mirată. Pare cam nebunatică în afara orelor de program, dar toate se comportă la fel. Cred că e un fel de contrareacție la strictețea din timpul serviciului.

– Eu n-aș mai invita-o a doua oară la mine.

Era deja prea mult!

– Dar nu ești în pielea mea, David! Dacă Michael vrea să mai vină cu ea, n-are decât. Mie îmi place foarte mult de ea... și-i întoarse spatele.

În timp ce spăla vasele, tânăra medită puțin asupra incidentelor din acea seară. Poate că-l luase pe David cam din scurt, dar maniera lui restrictivă o deranjase. La alte întâlniri păruse alt om, însă atunci el fusese cel care animase toate discuțiile. Probabil că era genul de răsfățat; știa că fusese singur la părinți. Deci, se pare că predicțiile lui Geoffrey aveau un miez de adevăr. Iar David nu va mai prinde o altă invitație, gândi ea. Mai matură decât fratele ei, lui Polly îi plăcea ca invitații lor să fie compatibili unii cu ceilalți. Și probabil că David pur și simplu nu se potrivea în decorul familiei Davies; iar asta punea în balanță atitudinea ei față de acest om.

Oricum, câteva zile mai târziu, Geoffrey reveni asupra acestei probleme, spre nemulțumirea ei. Erau la o ceașcă de ceai, pe care Polly i-o adusese de la cantină, când el comentă vizita lui David.

– Să înțeleg că n-a fost o reușită?

– Nu știu cum de... sări ea. Ba da, Christine! Sau Alan! Deci, am de ce să mă leg de dumneavoastră, doctore. Vă rog să nu-l mai chemați pe Alan la piscină înainte să-și termine lecțiile.

– Nu e nevoie să-l chem eu, râse Geoffrey. Apare la orice oră.

– Dacă vă deranjează...

– Deloc.

– Oricum, nu se cade să ascultați bârfele lor. Presupun că au dezbătut fiecare detaliu al serii.

– Nu chiar, dar am prins cele mai distractive momente.

Polly trase adânc aer în piept, considerând că dacă tot auzise

depre nereușita ei, mai bine nu menționa nimic.

– În plus, eu sunt cam insolent, continuă el parcă citindu-i gândurile. Și ești așa de frumoasă când te înfurii

Cuvintele sale o lăsară fără replică pe Polly, care continuă să scrie, îmbujorată, și nici măcar nu-și ridică ochii când el își luă la revedere. Se bâlbâise la adresa acelui compliment degeaba; de fapt, nici nu fusese un compliment, ci o replică aruncată la întâmplare. Câteva minute mai târziu, intră Paula Winterton, atât de sigură pe sine și de mândră, încât Polly o invidia. Probabil că lungile ore de practică își spuneau cuvântul. Tânăra trânti notițele, iritată, stârnind curiozitatea celeilalte.

– Pari încordată. O zi grea?

– Nu. Mă gândeam cât de mult vă invidiez, adăugă din impuls.

– Pentru ce? întrebă femeia, amuzată și intrigată în același timp.

Polly oftă din nou, blestemându-și limbuția. Nu i-ar fi plăcut să semene cu Paula, ale cărei comentarii sarcastice ar fi înfiorat tot corpul de asistente.

– Am zis doar așa...

– Dar cu subînțeles. Sunt chiar curioasă, Polly.

Într-un fel sau altul, Polly nu voia ca cealaltă să creadă că era vorba despre aspectul exterior. Într-adevăr, admira stilul elegant al femeii, dar n-avea nici cea mai mică intenție de a-l copia.

– Dacă țineți să aflați, îmi doresc să mă țin la fel de tare ca dumneavoastră, mai ales în prezența lui Geoffrey...a doctorului Mortimer...

Paulei îi pieri zâmbetul de pe buze.

– Deci, te incomodează? Are același efect asupra multora, inclusiv asupra mea.

– Dar sunteți întotdeauna așa de...

– Pe dinăuntru nu sunt, dar...trebuie să afișezi masca ce mai potrivită contextului. Cel puțin, în cazul meu. Tu ești diferită, și o studie din cap până-n picioare. Poți scăpa cu o mină copilărească și nesigură. Așa ceva nu se cade la un doctor, nu? oftă și ea la fel de adânc ca Polly. Ce discuție ciudată, remarcă puțin mai târziu. De la ce-am început?

Polly continuă să scrie, Paula continuă să citească ziarul, fiecare gândind că cealaltă era mai agreabilă decât la prima întâlnire. Ființele umane sunt atât de complexe – le înveți felul abia după ce trăiești sau lucrezi un timp cu ele.

***

La sfârșitul lui iunie, vremea devenise deja înăbușitoare. Polly își invidia cei doi frați mai mici pentru îndrăzneala lor de a accepta oferta lui Geoffrey – și oricum nici nu-și puseseră problema a fi refuzați la piscina lui. Când ea le sugeră că ar putea deveni o pacoste pe capul lui, cei doi se arătară indignați.

– Nu ne-ar fi sugerat, dacă nu voia cu adevărat să ne cheme, protestă Christine. Poate că s-a referit ocazional.

– Ba nu, zise Alan. Zice că se bucură că o folosește cineva și-l deranjează încăpățânarea ta.

– Nu sunt încăpățânată! sări Polly. Câtă...câtă lipsă de tact!

– A, n-a zis chiar că ești încăpățânată, mai degreabă că-i pare rău că nu vrei să mergi și tu. Chiar așa, de ce nu vii?

Tentant...soarele arzător, tropical aproape, o împiedica să lucreze în grădină. Și totuși, nu obișnuia să stea degeaba, nici chiar

duminica după-amiază.

– E plecat tot weekendul? Nu credeți că se întoarse înainte de lăsarea serii?

– Nu, zise fratele mai mic, fiindcă ne-a rugat să-i hrănim pisicile.

Astfel că Polly se schimbă în costumul dungat în două piese și trecu dincolo împreună cu Alan, prin ruptura din gard pe care Geoffrey încă n-o reparase. Comentă ceva în acestă privință, la care Alan, surprins, nu înțelese de ce e nevoie să fie astupată.

– Pentru noi e atât de utilă.

Opinia lui inalterabilă despre buna găzduire pe care întotdeauna aveau s-o primească acolo, o amuză pe Polly. Dar indiferent ce le spusese el, nu dorea ca prezența copiilor să devină o piedică.

Apa cristalină din piscină o făcu să uite cu totul astfel de gânduri. Fericită, fugi direct pe ponton, se balansă în aer de câteva ori, apoi plonjă și se cufundă în apă, aproape la fel de lin precum cel mic. Ambii erau înotători înrăiți; tatăl lor se ocupase de educația lor sportivă, mai ales că râul se afla la o aruncătură de băț de casa lor. Și, ca orice doctor, educația împotriva accidentelor era esențială pentru el.

Câteva minute mai târziu, li se alătură și Chiristine. Se bălăciră cu toții vreme îndelungată, jucându-se grațios cu o minge adusă de băiat, întrecându-se, stropindu-se, râzând unul de celălalt. Într-un final ieșiră, iar Polly se lungi pe pietrele de pe margine, pielea începând să i se încrețească sub dogoarea de afară.

– A fost minunat, zise. Păcat că n-am mai venit.

– Mă bucur că ți-a plăcut, se auzi glasul lui Geoffrey de undeva din spate. Acum că ai spart gheața, sper să revii.

Încremenită, Polly se ridică încet, bâjbâind spre locul din care venise vocea lui. Unul din farmecele piscinei lui Geoffrey era cadrul

idilic creat de fostul proprietar, cu aranjamente de tufe și arbori ornamentali. Îl găsi în dreptul unui tufiș imens de trandafiri galbeni, îmbrăcat doar în slip și cu un prosop pe umeri.

– V-am auzit când m-am întors, și mi-am zis să mă alătur vouă.

– Tocmai plecam, zise ea repede. Alan credea că o să fiți plecat toată după-amiaza.

– Altfel n-ai fi venit? Păi...m-am răzgândit. Aerul din Birmingham era insuportabil pe canicula asta. Se apropie de locul în care se afla ea și-și puse prosopul pe un scaun. Nu fugi, nu e necesar.

– Nu veneam, dacă știam că...

– Nu e nevoie s-o spui cu voce tare. Dacă eu eram, nu veneai. Acum m-am întors, iar tu rămâi și intri în apă!

Și, înainte ca Polly să știe pe ce lume trăiește, Geoffrey o ridică în brațe și sări cu ea în piscină, trăgând-o până la fund. Ea ieși la suprafață, împroșcând apă împrejur, iar el răsări undeva mai la distanță, rânjind.

– Nu trebuia să faceți așa ceva, răsuflă ea. Poate că nu știam să înot.

– Dar știi. Copiii mi-au povestit că la școală ai fost o mare vedetă, și-și puse palmele pe creștetul ei, scufundând-o.

Pe sub apă, Polly prinse genunchiul lui și-l trase și pe el. Se luptară pe sub apă un timp, apoi ambii țâșniră sus, râzând. Niciodată nu-l văzuse atât de relaxat și de copilăros. Îi admiră o clipă bronzul de pe față, ochii cenușii căutându-i pe ai ei fericiți, și realiză dintr-o dată că-l găsea foarte atrăgător. Degetele lui îndepărtară șuvițele de pe umerii ei.

– Ești ca o sirenă, cu părul ăsta lung și drept. Alan a avut dreptate; și chiar înoți ca o sirenă.

Era primul comentariu admirativ la adresa ei, încât Polly se

intimidă. Ca o supapă de salvare, îl stropi, se întoarse repede și o luă spre marginea piscinei. Geoffrey nu încercă s-o urmărească, ci doar făcu niște ture de bazin, după care ieși lângă ea pe iarbă. Christine și Alan se jucau pe undeva printre copaci.

Polly se ghemui cu genunchii la bărbie, regretând că nu venise cu un prosop. Nu era pudică de fel, dar în costumul miniscul se simțea nelalocul ei.

– Mai vii?

Ea îi răspunse fără a-l privi.

– Dacă nu vă supărați; dar vreau să ne anunțați atunci când aveți musafiri, ca să stăm acasă.

– Sora mea va veni în vacanță cu cei trei copii ai ei, și sper să le țineți companie. Vrei ceva de băut?

Nesigură dacă o spusese doar din politețe, Polly îi căută din priviri pe cei mici, cărora nu le mai auzea glasurile.

– Oare unde s-au dus?

– Nu te mai agita. De obicei, sunt prin grădină.

– Nu vă deranjează?

– Normal că nu. Tânărul Alan m-a ajutat cu buruienile. De ce nu te poți relaxa și tu măcar o dată?

Polly îl ascultă și se întinse pe iarba moale, așteptându-l cu băuturile. Era greu să stea calmă în prezența lui, fiindcă nu era tocmai genul de om care să-ți inspire acalmie totală! Se întoarse cu o tavă și un prosop. I-l aruncă pe umeri surâzând, încât Polly realiză că-i citise stânjeneala. Apoi împărți paharele – un pic de gin cu suc de portocale pentru ea, un whisky și un suc pentru el. Acoperită acum, tânăra se dezgheță. Găsi în Geoffrey un om foarte interesant care, spre deosebire de fratele ei, nu se rezuma la mici bârfe.

Îi povesti despre cele trei surori ale sale, toate căsătorite, și

despre cei zece nepoți.

– Când am cumpărat locul acesta, chiar la ei m-am gândit. Cu toții locuiesc la oraș, deci aici se vor distra pe cinste.

Află de asemenea că tatăl lui fusese doctor într-un sat din Devonshire, deci și el crescuse la țară.

– Dar am stat cincisprezece ani la Londra, mai întâi ca student, apoi ca rezident. O perioadă limitată, dar nu o viață întreagă. Și nu e de mine, oricum.

Apoi o plimbă prin grădină, ca să-i arate schimbările. Avea planuri mari și cu terenul de tenis pe care celălalt îl neglijase complet, și care într-o lună de zile putea fi readus la starea inițială, numai bun de o partidă.

– O să vezi.

Energia lui inepuizabilă continua s-o fascineze pe Polly, care-l știa drept unul din cei mai sârguincioși medici din spital, și care adesea primea telefoane pentru consultații în toiul nopții. Asta în ciuda faptului că astfel de telefoane primeau doar medicii rezidenți, care însă strâmbau din nas cel mai adesea – cu excepția cazurilor în care se alegeau cu o răsplată frumușică. Geoffrey, în schimb, nu crâcnea niciodată. Ba chiar mai apărea și din senin, ca să se asigure că totul e în ordine. Michael punea atitudinea lui pe seama faptului că nu avea obligații familiale.

– Dacă ar avea o soție care să-l piseze la cap tot timpul, altfel s-ar comporta și el, comentase fratele lui Polly, și el un burlac convins, pentru care medicina și căsnicia nu făceau casă bună.

Oare Geoffrey nu fusese niciodată altfel? Nu fusese îndrăgostit? Nefiind un om predictibil, n-aveai de unde să știi fiindcă își putea schimba radical atitudinea sau poate doar afișa o mască de om reținut. Amabilitatea-i caracteristică în zilele în care se întâlneau la

piscină nu răzbătea niciodată pe culoarele spitalului; de parcă voia să tragă un semnal de alarmă pentru ea, gândea Polly, indignată. Or ea niciodată nu-și punea speranțe prea mari într-o persoană pe care o cunoscuse în afara orelor de lucru.

Și chiar își exprimă această părere o dată, de față cu el, după o zi extenuantă de consultații, când Geoffrey se răstise la toată lumea, cu excepția asistentei și a copiilor, care nu i-ar fi rezistat accesului de furie; iar cu ultimii, întotdeauna se purta frumos. La momentul respectiv, Polly se pregătea să plece, închizând geamul din birou când apăru el.

– Pleci? Voiam să-ți dau o listă cu pacienții de la cazurile clinice.

– Nu mai pot aștepta până mâine...doctore?

– Să-mi spui "doctore" doar când ai ceva cu mine, zâmbi el. Fie, le las pe mâine, dar te rog să vii devreme, și-i trânti un vraf de dosare pe masă. Vreau nume, adresă, număr de înregistrare în spital, ca să le putem da de urmă repede, dacă e cazul. Plus un bilețel către părinți, ca să vină la vizite.

Ceva dinlăuntrul lui Polly îi dicta să-l înfrunte.

– Firește, doctore, o să vin cu o jumătate de oră mai devreme, la care el o scrută atent. E de ajuns, nu?

– Poate, dar nu-ți merge cu tonul ăsta sarcastic, Polly, rosti el calm, dar apăsat, făcând-o să roșească.

– Nu e nevoie să-mi scoateți ochii. Sunt perfect conștientă de diferențele dintre noi, profesional vorbind.

– Adică?

Încăperea strâmtă și neplăcerile de peste zi se adunaseră, contribuind toate la atitutdinea ei înțepată. Își descheie ultimul nasture al rochiței de blugi pentru a se șterge pe ceafă.

– Vă place să mă puneți la locul meu, nu? Îmi tot amintiți că nu

suntem de fapt prieteni, ci sunt doar o tipă pe care o lăsați să vină la piscina dumneavoastră, întâmplător și vecină.

Privirea lui plină de uimire o atenționă. Ce prostii îndruga! Acum, va lua totul ca pe un reproș față de refuzul lui de a o trata drept o femeie atrăgătoare, care probabil că nu era în ochii lui!

– Atunci când va fi cazul să-ți reamintesc de poziția ta, răspunse el liniștit, am s-o fac fără ezitare, așa cum îi spun fiecărui subordonat al meu. Și nimic mai mult, Polly, așa că nu căuta motive ascunse.

Nerăbdătoare să scape de acolo, tânăra își luă geanta și porni spre ieșire, dar mâna lui îi încleștă încheietura.

– N-am terminat, draga mea. Ce aștepți de la mine? Să-ți dau undă verde doar pentru că arăți superb în costum de baie?

Acum venise rândul ei să se arate mirată.

– Sigur că da, continuă Geoffrey. Am ochi să văd. Și ești frumoasă și foarte atrăgătoare, râse oarecum insolent. Nu e nevoie să cauți motive, și o știi prea bine.

– Am avut dreptate încă de la început, se smuci ea din strânsoare, când am regretat că lucrez pentru dumneavoastră. O să...o rog pe domnișoara Watkins să mă transfere.

– Ar fi bine... zise el cu o indiferență devastatoare.

Căldura devenise insuportabilă. Polly conștientiza situația incomodă în care intrase de una singură. Acum, nu va mai putea apărea la el oricât de mult și-ar fi dorit-o pe o zi înăbușitoare.

De atunci, ori de câte ori frații ei vizitau piscina alăturată, ea găsea scuze. A treia zi sosiră și rudele lui Geoffrey; copiii aveau vârste cuprinse între opt și doisprezece ani. Polly îi sugeră lui Alan să-și aducă prietenii și pe la ei, dacă vrea. Geoffrey nu făcu nicio remarcă în privința vizitei; era și normal din moment ce el și cu Polly nu se întâlneau decât la birou. O trata formal, ceea ce îngreuna

planurile tinerei de a-și cere scuze pentru ieșirea din ziua respectivă.

Bineînțeles că nici nu ceru un transfer, pentru că iubea munca în secția de Pediatrie. Pe de altă parte, îi plăcea și echipa pe care o alcătuia cu șeful ei, cu toate că nu recunoștea acest lucru. Deși brutal, dificil, sarcastic uneori, ba chiar respingător, Geoffrey era de fapt cel mai inteligent doctor pe care-l întâlnise vreodată, și a trece la oricare din ceilalți medici ar fi echivalat cu un regres profesional.

Vineri după-masă, doctorul intră în birou împreună cu Paula. Semnă ilizibil o serie de scrisori pregătite de secretarea sa, timp în care își continuă conversația cu medicul rezident.

– Deci, te așteptăm pe la douăsprezece, încheie el. Nu te îmbrăca prea elegant. Dacă vremea ține cu noi, o să stăm pe la piscină. Gata, Davies? Atunci, ne vedem, Paula.

Aceasta din urmă rămase în urma lui, să scrie ceva.

– Ce s-a întâmplat cu tine? o întrebă pe Polly.

– E chiar așa de evident?

– Da, mai ales dacă-ți spune pe numele de familie. De obicei te tratează mai lejer.

– Lejer!

– Pentru stilul lui, este mai lejer. Cu toții am observat asta. De ce s-au răcit raporturile?

– S-a supărat pe mine, răspunse ea neutru, fără a detalia.

Acasă, îi anunță pe cei mici să nu meargă la Geoffrey sâmbătă fiindcă are musafiri, pe lângă sora lui.

– Da, știm, anunță Alan. A mai venit o femeie pentru sfârșitul de săptămână. Era acolo când am trecut un pic mai devreme.

– Avem și noi planurile noastre, Polly, adăugă Christine, deci nu te agita. Eu și cu Bob mergem în Țara Galilor duminică.

Băiatul era fiul pastorului și pentru moment, principala atracție

masculină pentru fată.

– Iar eu și cu Nick ne luăm bicicletele. Poți să ne faci niște sandvișuri?

Nick era nepotul lui Geoffrey, iar cei doi aveau o relație foarte bună.

Astfel că sâmbătă dimineață, copiii fiind plecați și Michael de serviciu, Polly începu să viseze cu jind la o zi liberă. Nu avea în plan să gătească doar pentru ea, mai ales că era foarte cald. Din bucătărie, unde-și pregătea un sandviș, auzi mașinuța Paulei parcând dincolo.

Luându-și gustarea pe terasă, trase cu urechea la frânturile de conversație și râsetele ce răzbăteau din curtea vecină. Simți în suflet un sentiment de însingurare și de abandon. Se îmbărbătă, zicându-și că nimic nu e mai plăcut decât o zi fără nimic pe cap. Avea ziarele de dimineață și o carte excelentă, și oricum nu-și dorea să facă parte din invitații lui Geoffrey, cu excepția faptului că tânjea după o baie bună.

Dar mai avea și râul, la oarecare distanță de sat, departe de orice tentație poluantă. Tatăl lor nu-și punea problema îmbăierii în apele râului, și oricum, o singură dată n-avea ce rău să-i facă. Așa că își luă costumul de baie, iar peste el un tricou și blugii, și ieși prin fundul grădinii spre râu. Ajunse la vâltoarea unde se vărsau toate pârâiașele din zonă. Nici țipenie de om. Începu să se dezbrace, când zări apropiindu-se cei doi câini ai lui Geoffrey. Se opri cu mâna pe fermoarul pantalonilor, neștiind dacă și stăpânul era cu ei.

Într-adevăr, bărbatul pășea agale la braț cu o femeie superbă. Cu pas de fotomodel și trăsături fine, un păr negru strălucitor – o femeie excepțională care o făcu pe Polly să-și conștientizeze propria-i apariție jalnică, în blugi spălăciți, cu părul lins prins într-o coadă obișnuită. Stătu așa, ezitând, până când cei doi apărură lângă

ea.

– Ce ciudat să vă văd! sări tânăra. Credeam că sunteți în grădină.

Femeia superbă îi aruncă o privire nepăsătoare, însă Geoffrey o fixă fără a zâmbi.

– Ciudat loc să te bronzezi. Grădina ta ce are?

– Am venit să înot.

– O mișcare deloc inteligentă, draga mea Polly, se strâmbă el. E mizerabil și cu multe buruieni.

– Băieții din sat vin pe-aici.

– Dar nu faci parte din ei. Dacă voiai să înoți, de ce nu vii la mine?

Apoi o conduse spre cealaltă apariție feminină, pe care i-o prezentă drept Deirdre Harris. Aceasta rămase cu un pas înaintea lor, iar cei doi colegi rămaseră mai din urmă, la braț. Polly vru să se elibereze, dar Geoffrey o strânse și mai tare.

– Nu fi încăpățânată; nu e bine să înoți în râu de una singură. Chiar și înotătorii buni sunt prinși în iarba de pe fund.

La fel o avertizase și tatăl ei, și avea dreptate. Și totuși, nu dorea să apară la chermeza șefului, așa că, în dreptul porții ei, bâigui că s-a răzgândit.

– Ți-e teamă de concurență? o scrută el.

Deirdre se afla la o aruncătură de băț doar, și doctorul le privi scurt pe amândouă. Comparația era mai mult decât evidentă. Bun, nu se ridica la standardele femeii, dar cine-și dorea să arate astfel, într-o după-amiază la țară?

– Pentru informația dumneavoastră, nu voiam să deranjez, dar dacă țineți neapărat, vin...Mulțumesc, adăugă, mai puțin convingătoare.

Dincolo i se confirmă corectitudinea instinctelor sale. Deirdre se

lungi pe un șezlong, Paula și sora lui pe o pătură la marginea apei. Aceasta din urmă, pe nume Janet, nici nu se sinchisi să se ridice.

– Salut, zise; sper că nu mi-o iei în nume de rău dacă nu mă ridic?

– Stai liniștită, zâmbi și se așeză alături de colega de serviciu.

– Nu intri? o chemă bărbatul, care începu să se dezbrace.

Polly intră în apă și se lansă rapid în câteva ture de bazin. La un moment dat, Geoffrey i se alătură.

– Vrei să te dai în spectacol? o tachină, și ea râse strengărește, punând astfel capăt animozității dintre ei.

– Din vina cui? Dumneavoastră ați venit cu ideea de competiție.

– Nu-ți face griji, draga mea. Tu ai locul asigurat în categoria înotătorilor. Era așa de aproape, că l-ar fi putut cuprinde cu brațele.

– În plus, costumul lui Deirdre e doar de suprafață, și porni în stil spate spre celălalt capăt al piscinei.

Când amândoi ieșiră, nu-i acordă nici măcar un minut să-și anunțe plecarea.

– Fetelor, e vremea să beți ceva. Stați liniștite, vă servesc eu.

Polly își întinse prosopul pe iarbă și se lungi cu fața în jos, închizând ochii. Probabil că din întâmplare, avea impresia că celelalte o priveau ca pe un intrus. Janet și Deirdre începură o discuție despre prietenii lor comuni, iar Paula citea o revistă. La întoarcerea gazdei, fetele se regrupară, el alăturându-se lui Deirdre, Janet, Paulei. Prima îi oferi un spate ușor bronzat lui Geoffrey, așteptând să fie unsă cu ulei de plajă.

– Aș vrea să mă bronzez mai repede, mormăi Janet, cercetându-și dungile, și uitându-se la Polly. Tu arăți ca o țigancă!

– Nu ca o țigancă, draga mea. E doar o fată căreia îi place aerul curat și care e destul de norocoasă să se bronzeze fără ajutoare

chimice, și-i admiră picioarele maronii, urcând apoi spre chipul ei tineresc.

Janet o avertiză încruntată că la douăzeci de ani îți permiteai anumite chestii, nu și la treizeci, la care Deirdre intreveni, pe un ton fad:

– Foarte corect. O să faci pistrui. Ar trebui să ai mai multă grijă de pielea ta, Polly, după care se instală confortabil pe șezlong, fără a mai lua parte la conversație.

Polly se retrase și ea, mulțumindu-se a-și sorbi ginul cu suc de portocale. Avea impresia că Geoffrey o invitase pe Paula, crezând că aceasta va avea ceva în comun cu Janet. Cele două terminaseră o facultate, însă se situau la poli opuși. Întrebându-se unde fugiseră copiii, Polly se ridică pentru a face câțiva pași.

Geoffrey o urmă. Ea se opri la marginea tufelor pentru a privi înapoi. Janet o urmărea foarte atent, șoptind ceva celorlalte, la care Deirdre începu să râdă, iar Paula dădu din umeri. După care cei doi dispărură după colț, și Geoffrey îi ținu calea, printr-un pâlc de arbori de tisă.

-- Să nu te îngrijorezi pentru cuvintele lui Janet. Ești binevenită aici oricând.

Deci, realizase atitudinea surorii sale. Îmbujorată, îi mulțumi, hotărâtă să se țină la distanță pe perioada vizitei ei. De altfel, impolitețurile femeii o mirau și puneau la îndoială raporturile pe care aceasta le avea cu persoanele de același sex, mai ales când era vorba de femei mai simpatice sau mai tinere. La piscină, o cercetase cu un ochi critic. Și totuși, Deirdre era de mii de ori mai atrăgătoare, iar Janet părea că o admiră enorm. Pentru a-și schimba ideile, Polly trecu la planurile de cină, fiindcă frații ei se vor întoarce cu siguranță înfometați.

Capitolul 5

Weekendul următor veni rândul lui Michael să dea o petrecere. Invită o serie de colegi, majoritatea liberi în seara respectivă. Aceștia veniră cu soțiile sau cu prietenele. Cum mai toți veneau din același mediu, bârfele nu puteau lipsi de la masă. Polly își petrecu mai tot timpul la bucătărie, asigurând mâncarea și băuturile. Invitații se răspândiră prin toată casa, inclusiv prin dormitoare; spera să nu facă ravagii, pentru că de obicei chefurile rezidenților se lăsau cu probleme.

Christine intră în vorbă cu unul din cei mai noi rezidenți, un tip pe care Polly nu-l cunoștea foarte bine. În scurt timp, cei doi ieșiră la o plimbare sub privirile nemulțumite ale surorii mai mari. Deși arăta mai în vârstă, fata avea doar șaisprezece ani și nu se pricepea să jongleze cu jocurile amoroase. Polly privea cu scepticism obiceiul fetei de a schimba cu regularitate prietenii, care pentru ea erau doar o fază de trecere, în timp ce pentru Polly asta însemna o mare responsabilitate.

Pentru a nu părea pisăloagă, dar nici o soră superficială, le dădu câteva minute, apoi ieși afară, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat,

cu o tavă în mână. Însă John Aston, oarecum îndepărtat de restul grupului, îi ținu calea.

– Salut, Polly. Chiar mă întrebam unde ești.

– Dacă știai să dansezi, John, nu stăteai aici de unul singur, plictisindu-te. N-ai venit cu vreuna?

– Cea care mă interesează e deja aici, zâmbi el, privind-o în ochi.

Gestul o intimidă. Îl admira pe John, profesional, dar n-o interesa mai mult de-atât.

– Hai să facem o plimbare, sugeră ea. Mai încolo sunt câteva persoane și mi-am spus că ar vrea ceva de băut.

John insistă să ducă el tava, și înaintă cu grijă spre încrengăturile din fund. Tufele nu făceau neapărat parte din proprietatea lor, dar reprezentau o linie de demarcație și o tratau ca atare. Christine și bărbatul se așezaseră pe un trunchi căzut, el cu un braț după gâtul fetei, aplecat asupra ei. Fata sări repede în picioare când o zări pe sora ei.

– A, ce bine! Ai adus de băut!

Bărbatul strâmbă din nas, spunând că vrea ceva mai tare.

– Atunci, va trebui să te duci înăuntru, răspunse Polly iritată.

Încă nu știa cum îl cheamă – Dick? Bob? – dar replica îl învățase minte, așa că tânărul se reașeză.

– Mă mulțumesc și cu astea, atunci. Noroc! E o petrecere pe cinste!

– Cred și eu! se auzi o voce groasă din umbră, din moment ce o țineți în tufișurile mele.

– Bună seara, bângui Polly, văzându-l că se apropie. Nu știam că e teritoriul dumneavoastră.

– Este, și ochii îi luciră într-un fel foarte cunoscut tinerei.

– Atunci, îmi cer scuze. Credeam că e a domnului Williams, ca

terenurile din spate.

– Sunt ale mele, și n-am nimic împotrivă să le folosiți, dar spune-le prietenilor tăi să nu-mi invadeze grădina. Am găsit doi făcând dragoste în foișorul meu.

– Îmi cer scuze încă o dată, murmură ea, rușinată. Cred că au ieșit prin spărtura din gardul viu.

În timp ce discutau, Christine și tânărul se făcură nevăzuți.

– Nu e prea mică sora ta pentru un asemenea partener? se încruntă Geoffrey, iar replica lui dădea impresia unei orgii nemaivăzute, astfel că Polly deschise gura pentru a-l înfrunta.

– Polly o supraveghează, doctore, interveni John. Și-mi pare rău dacă v-am deranjat.

– O chermeză pe peluză e o idee bună într-o noapte de vară, îl privi Geoffrey pe subalternul său, dar chiar trebuie să dați muzica la maximum?

– Scuze, le spun să dea mai încet, și cu mișcările lui lente, își strecură brațul pe sub al lui Polly și o conduse spre casă.

– Serios, acum! sări ea. Ce nesuferit! E numai zece...

– Taci, zise John. E în spate.

Polly nu se abținu să nu privească înapoi, și-l zări urmându-i cu un rânjet sarcastic pe chipul întunecat.

– Stai puțin, Polly. Vreau să discutăm.

Înțelegând aluzia, John plecă, lăsând-o pe tânără să se războiască cu șeful ei.

– Bine, doctore Mortimer, am înțeles că nu agreați petrecerile. Ne vom strădui pe viitor să nu vă mai facem probleme.

– Haide Polly, nu încerc să vă stric distracția. Voiam doar să vă reamintesc că aveți vecini. Și eu am musafiri, și probabil deja se întreabă ce s-a întâmplat de nu mai apar.

Pe fundal, muzica se stinse dintr-o dată în huiduieli. John, începu să se certe cu restul lumii, pomenind ceva de vecini, dar Michael, oarecum amețit de băutură, strigă cu voce tare că Geoffrey nu are ce să le facă în afara serviciului. După care, muzica își reluă acordurile mai țipător ca înainte. Polly, aprinsă la față, se uită la șeful ei.

– De ce naiba s-o fi amestecat John, care e băiat de treabă, cu niște derbedei ca ăia?

– E clar ca bună ziua, surâse el. Tipul e înnebunit după tine, după care dispăru prin gaura din gard.

Polly se întoarse la ale ei, mai abătută ca niciodată. Privind în jur, realiză că-i dă dreptate în multe privințe. De ce trebuia ca rezidenții să fie atât de zgomotoși? În timpul liber formau grupuri deșănțate, pentru ca la serviciu să apară drept niște persoane deosebit de sobre.

Oare cine erau musafirii lui Geoffrey? Știa de sora lui, dar acum era vorba de alți vizitatori. A doua zi, o zări pe Deirdre plimbându-se pe alee, la braț cu Geoffrey, înconjurați de cei doi câini. La întoarcere, o găsiră pe Polly cu foarfeca de tuns iarba în mână.

– Ce fată harnică, zise femeia în loc de salut.

Polly îi zâmbi, continuând să muncească la gardul viu.

– Fără mahmureală? întrebă el. Trebuie să-ți spun că arăți uimitor de refăcută după o noapte pierdută.

Făcea bineînțeles aluzie la faptul că musafirii zgomotoși îi ținuseră treji și pe ei.

– De ce să fiu mahmură? Nu beau niciodată prea mult, doctore, și le întoarse spatele.

– Păcat că fratele tău nu te urmează...

În prag apăruse Michael, în pijama, cu un halat desfăcut atârnat pe el – o imagine deplorabilă. Ceru cafea. Polly puse jos foarfecele, grăbindu-se a-l servi pentru a-l aduce în casă.

– Dumnezeule, și mai zice că e doctor! comentă răutăcioasă Deirdre.

– Cine erau? întrebă Michael, cocoțat pe un scaun de bucătărie.

– Șeful tău și prietena lui. Cine naiba te-a pus să ieși așa?

– Sunt în timpul meu liber, o privi el deranjat. Ce are să-mi facă?

Corect, dar se putea răzbuna, ceea ce se și întâmplă. Luni, la prima oră, Geoffrey trânti pe birou un teanc de dosare și se uită la ceas.

– Mai sunt cinci minute până la zece. De-ajuns ca să vorbesc puțin cu tine, Polly.

În încăpere se mai afla și Paula.

– Te superi, draga mea, dacă ne lași puțin? întrebă el pe un ton mieros, dar imedat după aceea redeveni acru. E o pierdere de timp să mă iau de fratele tău, așa că discut cu tine. Dacă nu-și revine, îi dau o recomandare proastă...sau chiar niciuna.

– Dar are un comportament reprobabil doar în afara serviciului, făcu ea ochii mari. Adică...e uneori mai sălbatic, dar la serviciu nu-și face de cap niciodată.

– Fiindcă e prea obosit. E prea adormit după nopțile pierdute. Tinerii lucrează foarte mult și se pot concentra doar dacă dorm bine acasă. Ai înțeles?

– Bine, dar noaptea de sâmbătă nu e ceva ce se întâmplă regulat. N-am mai ținut o petrecere de luni de zile. Și-mi pare rău dacă v-am ținut treji.

– Și eu pierd nopțile, dar surorii mele îi place să doarmă, și nici Deirdre n-a fost prea încântată. Michael vine acasă în timpul liber?

– Nu întotdeuna.

– Deci, nu știi dacă doarme sau dacă se îmbată între timp? Te rog să-l urmărești puțin la vizită, Polly, să vezi ce greu poți face o asemănare între voi doi.

Și de data asta doctorul avusese dreptate. La rond, Michael se dovedi foarte apatic, cu cearcăne mari, greșind mai tot timpul informațiile. Petrecuse ultima noapte la spital pentru a se uita peste notițele luate de colegii săi, însă acum lui Polly îi părea că fusese doar o scuză. Deja se împrietenise cu un grup care ei nu-i plăcea și decise a-i atrage atenția înainte ca viitoarea lui carieră să se ducă pe apa sâmbetei.

Când veni acasă, îl trase la o plimbare până la râu, fiindcă nu dorea ca cei mici să audă conversația. Michael îi ascultă povețele cu o față împietrită, iar la final rămase tăcut, cu privirea pironită în apa curgătoare.

– Deci?

– Deci, ce?

– Te rog, nu îngreuna situația, Michael. Geoffrey a vorbit foarte serios. Și s-a săturat de comportamentul tău. Și știm cu toții că nu e genul de om răbdător!

– Atunci, ar fi trebuit să vină la mine! și se ridică dintr-o mișcare. Am să-i spun în față și pentru asta sunt chiar hotărât să-mi dau demisia. Mai sunt și alte posturi, și plecă nervos, iar Polly crezu de cuviință să-l lase în pace.

Își zicea că la rece își va da seama de implicațiile deciziei lui. Deși nu era prost, Michael se lăsa dus de nas foarte ușor și n-avea curaj să contracareze. Amenințarea cu demisia era doar o replică spusă la furie, fiindcă era conștient că locurile la Pediatrie se obțineau foarte greu. Când se întoarse acasă, el dispăruse deja.

– S-a răzgândit, o apostrofă Christine, foarte atașată de fratele cel mare. Ești o bestie, Polly, că te tot legi de el.

Polly se simțea astfel împotriva tuturor. Michael nu veni acasă două nopți la rând și o evită la serviciu. Oricum, parcă se mai întremase, deci probabil că avertismentele ei nu fuseseră desconsiderate în totalitate. Sătulă de rolul ei, Polly începu să simtă tot mai mult lipsa tatălui și apelă la Ellen pentru a se elibera. Femeia o ascultă cu multă răbdare.

– Cred că Michael a pus capac! Dacă nu te poate ajuta, ar trebui măcar să nu-ți facă probleme. Când se întoarce tatăl tău?

– Cam peste șase săptămâni. Mi-ar prinde bine un concediu, Ellen, dar nu mi-l iau până în septembrie. Așa mi-am planificat, ca să fiu acasă când vine el.

– Dar n-are să-ți fie de folos, fiindcă ai să stai la cratiță. Ori acum, tu ai nevoie să te rupi complet de toate astea. De ce nu-ți iei liber data viitoare, când are și fratele tău liber? Lasă copiii în grija lui.

Polly o privi suspicios, temându-se de haosul pe care avea să-l găsească acasă, dar Ellen continuă să-i inoculeze ideea unui weekend doar pentru ea. Îi povesti despre un hotel foarte accesibil pe coastă, când Geoffrey tocmai intră în salon. Femeia îi ceru părerea, iar bărbatul confirmă și el apariția oarecum trasă pe care o afișa Polly în ultima vreme și acceptă ideea unei vacanțe.

"Trasă" la față însemna pentru Polly lipsită de farmec, astfel că după întrevedere se uită în oglindă și constată că e la fel ca de obicei. Abia următoarea sâmbătă își aminti de această discuție, când auzi ciocănitul lui Geoffrey, pe la ora ceaiului. Îi deschise Christine, volubilă ca de obicei în prezența lui, fiindcă-l venera. Regreta de asemenea faptul că n-avea vârsta surorii și postul ei. Doctorul o trata cu multă bunăvoință, părând a trece cu vederea încercările disperate

ale fetei de a-l fermeca. Intrară în sufragerie, unde Polly călca.

– Deci nu ți-ai luat liber? Mă așteptam eu...

– Liber? A, era doar o vorbă de-a lui Ellen...Doreați ceva anume, doctore?

– Ce zici să vii cu noi mâine? se așeză el pe marginea măsuței de cafea. Vrem să mergem pe coasta Țării Galilor.

– Să vin cu dumneavoastră? se miră ea. La un fel de picnic?

– Da, surâse el fermecător. Nu cred că sună prea rău, draga mea.

– Nu, sigur că nu....Și cine mai vine?

– Copiii.

– Și sora dumneavoastră? întrebă ea temătoare, dar și malițioasă.

– Janet și Deirdre nu sunt prea active. Un drum așa de lung înseamnă să te trezești devreme, și urăsc chestia asta.

– Păi... oare ce vor crede cele două dacă ea merge?

– Pot să vin și eu? interveni Alan.

– Nu, locurile din spate sunt ocupate. Pe voi vă iau altădată. Deci?

Îi surâdea o zi la mare, deși poate în compania altei persoane.

– Mda...Mulțumesc. Pe la ce oră să fiu gata?

– La șapte; și ajungem pe la zece. Sper că nu te deranjează să te trezești așa devreme duminica?

Polly dădu din cap, după care începu să facă planuri pentru meniul familiei. Se puteau descurca și cu ce mai rămăsese din carnea de miel și cartofii din frigider; mai ales dacă Michael lipsea. Se înveseli toată doar la gândul unei zile departe de toți, și-i surâse lui Geoffrey într-un anume fel, care-l lăsă pe acesta ca trăsnit.

– E foarte drăguț din partea dumneavoastră că m-ați chemat. Nu că nu-mi doream să vin, dar am rămas surprinsă...surprinsă de invitație. Vreau să spun că...ne vedem toată săptămâna.

– Sora voastră, zise Geoffrey, vrea să spună că i-ar plăcea la nebunie o zi pe coastă, dar nu cu mine...

– Dacă se răzgândește, vin eu, sări repede Christine.

– De ce tocmai tu? izbucni Alan.

– N-o să se răzgândească, îi liniști doctorul, la care Alan se bosumflă, dar Geoffrey se oferi să-l ajute cu figurinele din plastilină la care se căznea.

– Mulțumesc mult. M-am cam împotmolit și Michael n-a mai dat pe-acasă de vreo două zile.

– De ce?

– Pentru că Polly se ia întotdeauna de el, răspunse băiatul, înainte ca sora mai mare să aibă timp să explice. Și-l pisează la cap.

– Așa sunt surorile, murmură Geoffrey, amuzat.

Polly bolborosi ceva confuz și-și continuă activitățile casnice. El plecă la scurt timp, anunțând-o să nu se preocupe pentru prânzul de a doua zi, fiindcă sora lui le va da de toate.

Chiar și așa, erau binevenite orice mărunțișuri. Polly pregăti niște cârnăciori de casă și o prăjitură cu ciocolată; de asemenea, se îngriji să-și pună costumul de baie și prosoape, iar la șapte fără cinci minute era gata de plecare în fața casei. Îl sunase pe Michael, care acceptase să dea pe-acasă, spre bucuria celor doi frați mai mici.

Geoffrey o claxonă la șapte fix. Nepoții stăteau în spate.

– N-ar fi mai bine ca unul din ei să stea în față? Nu mă deranjează să merg la mijloc, însă el o obligă să rămână în față. În plus, avea destul loc să-și întindă în voie picioarele, fiindcă Jaguarul lui era mult mai spațios ca mașinuța ei. Ce zi minunată! N-am mai fost la mare din ultima mea vacanță de vară.

Îl privi pe Geoffrey fericită, iar el îi aruncă o privire candidă.

– De ce mă privești așa, Polly? Încă mai ai remușcări?

– Normal că nu, se înroși ea.

Trecu peste momentul jenant antrenându-se într-o conversație cu cei din spate. Fetele, Jane și Emma, prima de nouă, cealaltă de opt ani, erau foarte vioaie, aprinse la față și puse pe harță cu fratele lor, Nicky.

Mașina înainta spre coasta Țării Galilor în mare viteză. La un moment dat, Geoffrey o luă pe o străduță îngustă, la capătul căreia se făcea o fundătură și se deschidea un platou ierbos. Alte două mașini mai erau parcate acolo. Îi zise lui Polly că plaja la care mergeau nu era aglomerată niciodată.

– Avem ca un kilometru de mers pe jos. Aviz leneșilor!

– Ca mama, sări Jane nerăbdătoare, punându-și în spate rucsacul.

– Deirdre e și mai rău! completă Emma.

– Ai grijă cum vorbești, fata mea. Deirdre mi-e prietenă.

– Mie nu, unchiule. Și ne bucurăm foarte tare că ai venit cu Polly, și nu cu ea.

– Ce știu ele! zâmbi Geoffrey îngăduitor. Din păcate, Deirdre nu prea iubește copiii, se încruntă el, punând astfel sub semnul întrebării relația lui cu femeia.

Prin Christine, care întotdeauna afla ce nu trebuia, Polly descoperise că Deirdre era fotomodel.

– Când nu are de lucru, lucrează ca secretară, deci nu poate fi prea deșteaptă, nu?

În cazul în care ea și doctorul se căsătoreau, femeia ar fi trebuit să renunțe la cariera de model; dar o soție fără dragoste de copii nu suna promițător, mai ales pentru un bărbat ca Geoffrey, care îi adora.

Coborau într-o vale cu povârnișuri abrupte, iar după o creastă,

marea se deschise în fața lor, toată strălucind sub soarele amiezii. Polly inspiră adânc.

– E superb; e minunat!

– M-am gândit eu că o să-ți placă. Ai grijă pe unde calci. E destul de prăpăstios.

Pe ultimii pași, Polly sări nerăbdătoare în nisip. Se aflau într-un golfuleț înconjurat de stânci mari. Copiii se depărtaseră în căutarea locului preferat, deși după cum spusese și Geoffrey, aproape că nu erau oameni.

O zi perfectă cu soare din plin, mâncare cât încape, partide de înot pe săturate și, da, o companie foarte pălcută! Cu fața îngropată în nisip, îndestulată după un prânz copios, Polly se întreba ce se schimbase la Geoffrey. Chiar și în grădina lui plana o tensiune negrăită între ei. Probabil din cauza surorii sale; în ciuda afecțiunii pe care el o afișa față de nepoți, între el și Janet exista o oarecare disensiune.

Cineva îi presără nisip pe spate și Polly se ridică într-un cot.

– A, Emma. Unde sunt restul?

– S-au dus după stânci, în celălalt golfuleț. Vii la stânci?

Polly o urmă pe micuță și preț de o oră explorară ochiurile de apă dintre roci, căutând urme de viață submarină, vorbind puțin, dar pe teme îngrijorătoare. Emma nu părea a fi un copil fericit. Fata dădu detalii vagi despre certuri în familie din cauza absențelor tatălui, plecat în călătorii de afaceri.

– Am avut zeci de menajere și dădace, dar n-au rămas la noi niciodată. Tata zice că din cauza lui mami, fiindcă nimic n-o mulțumește.

Puțin incomodată de subiect, Polly încercă să anime discuția, dar nu reuși.

– Acum în vacanță e super, fiindcă unchiul Geoffrey stă la țară. Mami o să plece săptămâna viitoare, adăugă ușurată.

– Și cine o să aibă grijă de voi? Unchiul vostru nu are pe nimeni.

– A zis că se descurcă și cu toții trebuie să punem umărul. La urma urmei, avem și noi o vârstă, oftă fata de numai opt ani. Deirdre s-a oferit oarecum să rămână, dar nu o vrem pe ea.

– Crezi că unchiul tău o să se căsătorească cu Deirdre? se trezi Polly întrebând, rușinată de curiozitatea ei.

– Mami ar fi așa de fericită...Au fost la școală împreună și zice că Deirdre ar fi soția ideală; i-a spus-o lui tati. Asta demonstrează ce proastă e mami, nu? Lui Deirdre nu-i place să înoate, nici să meargă cu barca, și nimic din ce-i place unchiului; deși joacă tenis binișor.

Polly nu-și putu înfrâna un zâmbet, pentru că exact așa se simțea; dar preferă să schimbe subiectul. Nu i se părea corect să asculte criticile unui copil la adresa mamei. Se întoarseră exact în același timp cu ceilalți. Începea fluxul, iar Geoffrey înăspri regulile de înot.

– Doar la mal să vă văd. Curenții sunt foarte periculoși și niciunul din voi nu e foarte bun înotător.

Polly, o înotătoare profesionistă, nu consideră avertismentul personal. Merse până la mal, coborî pe lângă roci, într-un loc unde marea era destul de adâncă. Sufla un vânticel blând, iar valurile se izbeau de stânci în spume albe, spălându-i întreg corpul. Așteptă o clipă liniștită, pentru ca apoi să se scufunde; se lăsă dusă de apă și ridicată pe coama unui val uriaș. Nu semăna deloc cu ideea de înot, ci mai degrabă cu o partidă de călărie. Ajunse la mal fără suflare, dar triumfătoare. Se agăță cu putere de o rocă, pe jumătate orbită de apele care continuau s-o lovească. Cineva o prinse cu forță de braț și o trase cu brutalitate pe o stâncă uscată.

– A fost un gest necugetat! o aprostrofă Geoffrey.

– A fost extraordinar! îl privi ea uimită, scuturându-și părul ud. N-am mai experimentat niciodată așa ceva!

– Și puteai să nici nu mai ieși la suprafață vreodată, dacă te loveai cu capul de vreo stâncă, la viteza asta! Mulți s-au înecat aici.

– Probabil că nu înotau ca lumea.

– Sau proababil și-au făcut o ambiție, ca tine, și o ridică în picioare. Numai cei fără cap se afundă în adâncuri fără să știe ce e dedesubt.

– A, deci sunt o proastă, îl înfruntă Polly, supărată că-i stricase toată distracția, conștientă totuși că spusele lui aveau un sâmbure de adevăr.

Ar fi fost groaznic să se fi lovit pe sub apă. Acum însă, toată buna dispoziție de până atunci se evaporase. Măcar de i-ar fi putut explica faptul că acționase din impuls, fermecată de peisajul mirific și de propria-i stare de exaltare. El însă continua s-o strângă de mâini, mai întunecat ca niciodată, și nu promitea înțelegere.

– Unde sunt ceilalți? bângui ea.

– Undeva pe sus. Să sperăm că nu ți-au văzut reprezentația. N-ar fi un bun exemplu pentru cei mici, nu crezi?

Lucrurile lor fuseseră ajunse de apele fluxului. Polly sări peste un ochi de stâncă unde apele clipoceau liniștite și-și înfășură părul în prosop, sperând ca el s-o lase în pace. Geoffrey însă veni alături și cotrobăi prin rucsac.

– Ceai?

Polly acceptă paharul de plastic, sorbind tăcută.

– Scuze...Știu că n-a fost prea înțelept din partea mea. Dar ador marea învolburată. E ca o provocare, și începu să-și frece părul cu prosopul.

– Bine, Polly, rosti el spre liniștea ei. Poate că și eu am exagerat,

dar mi-ai dat niște palpitații când te-am văzut că intri în apă.

Tânăra încetă să se mai usuce, lăsându-și pletele să fluture liber. El i le aranjă puțin.

– Arăți ca o copilă, și o măsură intens, până spre picioarele fine și bronzate. Sau, dacă stau să mă gândesc bine, poate că m-am înșelat.

Stăteau foarte apropiați.

Vântul îi răsfira șuvițele dezordonate. Chipul său nu schița nici cea mai mică tresărire. Inima ei începu a bate cu putere; simți că o ia amețeala, că i se astupă urechile. Încercă din răsputeri să se sustragă acelor senzații, fără succes însă. El îi atinse umerii, plimbându-și degetele pe pielea fină.

– Unchiule Geoff! strigă Nicky.

A mai rămas ceva de mâncare?

Geoffrey își trase repede palmele, căutând în rucsac.

– Niște prăjitură de la Polly. Vino să-ți iei.

Glasul său părea neafectat de episodul de adineauri, care pentru el nu reprezenta nimic, cel mai probabil. Trata totul drept o ieșire de moment.

Era clar că intenționase s-o sărute, fiindcă buzele lor se apropiaseră extrem de mult. Iar privirea lui fusese a unui bărbat care admiră orice fată în costum de baie – voia să facă dragoste cu ea, iar Polly dorise același lucru.

După această scenă, tânăra rămase atârnată de marginea stâncii, cu piciorele în aer, molfăind ultima bucată din prăjitura ei, uimită de atracția pe care o simțea față de Geoffrey Mortimer. Apariția lui Nicky exact în momentul culminat o dezamăgise profund. Sau poate că totul avea un rost! După, Geoffrey ar fi avut remușcări fiindcă făcuse avansuri secretarei.

– Mai stăm?

Geoffrey își consultă ceasul și conveniră să plece în scurt timp. Abia pe la nouă aveau să ajungă. Împachetară și urcară culmea spre platoul unde parcaseră.

Capitolul 6

Cu toții păstrară tăcerea în drum spre casă, chiar și fetele care tot drumul la venire sporovăiseră. Polly rămase între ele, iar Nicky trecu în față, fără ca Geoffrey să se opună acestei mutări.

– Cred că am să mă opresc direct acasă, anunță Polly când mașina coti pe aleea lor.

În aceeași dimineață, vecinul o invitase și la cină. În clipa respectivă i se păruse o idee bună și un mod plăcut de a încheia ziua, dar acum voia să scape de el cât mai repede cu putință. Fără a ține seama de comentariul ei, Geoffrey merse mai departe și intră în curtea sa.

– Am spus că...

– Am auzit.

Coborâră și tânăra merse la portbagaj pentru a-și lua bagajul și a trece dincolo. Așteptă ca el să descuie, dar la prima mișcare, bărbatul dădu dezaprobator din cap.

– Iei cina cu noi, Polly.

– Normal, sări Emma. Așa a zis, unchiule!

N-avea de ales și nici nu dorea să facă o scenă. Geoffrey o

conduse în holul principal, care avea vedere spre grădina din spate. Janet scria niște scrisori, iar Deirdre stătea lungită pe canapea, cu părul său negru răsfirat pe perne aurite. La fel de imaculată și de superbă ca de obicei, femeia o privi pe nou-venită, iar Polly deveni conștientă de contrastul fizic dintre ele. În cămașa ei dungată, cu blugi prespălați și picioarele nu foarte curate, cu părul răvășit și chipul obosit după o zi de plajă, tânăra abia acum realiză că toate detaliile aspectului fizic fuseseră date uitării în fața peisajului superb din golfuleț. Și mai interesant era faptul că nici Geoffrey nu ținuse seama de acestea. Gazda aduse de băut, invitând-o să ia loc undeva, după care o întrebă pe sora lui dacă cina e gata.

– Suntem înfometați, nu-i așa, Polly?

– Mda... recunoscu ea, așezându-se cât mai departe de celelalte două.

– Ce e chestia aia albă de pe fața ta? se holbă Deirdre.

Polly își duse repede mâna pe obraz, iar Geoffrey se așeză lângă ea, cercetând-o atent.

– Sare; i s-a uscat pe față.

– N-ar trebui să lași sarea pe față, exclamă femeia. Îți distruge tenul!

– N-am avut robinete, zise Polly amuzată.

Și cu siguranță că nu se strică tenul în două-trei ore. Bărbatul o mângâie ușor.

– N-are nimic. Voi două vă preocupați prea tare pentru tenul vostru. De ce nu puteți fi ca Polly?

La atingerea lui, tânăra încremeni, alarmată, la fel cum se simțise și pe plajă. Murmură ceva pentru a nu lua totul așa de personal și observă cum celelalte două schimbă o privire disprețuitoare, ironică și mirată în același timp. Pentru o clipă, păru că înțelege aluzia – le

deranjase remarca lui; toți bărbații se purtau la fel față de încercările disperate ale femeilor de a arăta cât mai frumoase.

– N-am putut să mă spăl, se ridică Polly. Îmi arătați, vă rog, unde aș putea să mă duc?

Janet o conduse, dar reuși să-i audă pe ceilalți doi.

– Geoff, dragă, ești de groază! Ce încerci? Să mă faci geloasă?

– Nu fi ridicolă, Deirdre. Știu că ești... – ultimele cuvinte se pierdură, fiindcă Janet trânti o ușă și-i arătă spre capătul culoarului.

Se servi la cină un pui foarte gustos, cu salată, iar musafira mâncă la fel de repede ca și copiii. Acceptă și o a doua porție de înghețată, dar întâlni privirea rece a lui Janet.

– Sunt prea lacomă? întrebă ea drept scuză. Marea îmi provoacă foame întotdeauna, iar mâncarea e delicioasă.

– Aș putea găti dacă-mi pun mintea la contribuție, zise sora doctorului, dar mă plictisește de moarte.

– Te plictisești prea repede, draga mea, comentă el, la care Janet se strâmbă.

– Ai înnebuni și tu dacă ar trebui să stai toată săptămâna acasă, să te ocupi de gospodărie. Ce bine că mă rup de toate astea în curând! Aveam nevoie de o pauză.

O atitudine cel puțin ciudată din punctul de vedere al lui Polly. Grădina și casa lui Geoffrey reprezentau un loc minunat pentru relaxare. Chiar nu se putea calma dacă-și privea copiii jucându-se; chiar prefera aglomerația orașului?

– Nu-ți place la țară?

– Nu. Și Dumnezeu știe ce a găsit Geoffrey în pustietatea asta.

– Copii, zise el, voi ce părere aveți? la care cei mici își strigară în gura mare încântarea. Vezi, copiii zic că e super deci conformează-te, Janet. Cafea este?

Serviră cafeaua în salon, după ce fetele și Nicky se culcară. Geoffrey și Deirdre se așezară pe canapea, șușotind vorbe dulci, în timp ce Polly se antrenă într-o conversație fadă cu Janet. O întrebă despre vacanța ei, în care femeia plănuia să se întoarcă la Londra, deși soțul era plecat cu afaceri.

– Nu te simți singură, fără soț sau fără copii?

– Singură? Draga mea, am o grămadă de prieteni. O să fie mirific. De obicei, trebuie să-i port și pe cei mici cu mine.

– Dar dădacele? întrebă Geoffrey. Ultima oară când am fost la tine, am avut impresia că fata aia trebuia să se plângă, nu tu.

– De ce o plătesc? zise Janet, iritată.

– Habar n-am. Copiii zic că asta e mai rea ca ultima. Bine că s-a dus și ea acasă; aici nu și-ar fi avut rostul.

– Dar te-ar fi eliberat de copii, dragule, interveni Deirdre. Dacă n-o să le placă nici fata asta din sat?

– O să le placă, zise el sigur pe sine. E o fată simpatică, are aproape șaptesprezece ani și abia așteaptă să devină asistentă. Iar soția preotului zice că e o fată de încredere, și se uită la Polly. Dacă se plictisesc seara, îi trimit la tine.

– Normal; oricând. Nicky și Alan se înțeleg perfect, iar mie-mi plac fetele.

Janet și Deirdre se priviră din nou pe furiș, ca mai devreme.

– N-ar trebui să mizăm foarte mult pe...bunăvoința ta, observă Janet.

– Ba da, adăugă Geoffrey.

Sora cea mare probabil că luă remarca drept un atac asupra calităților ei materne, dar doctorul îi întoarse spatele, revenind la Deirdre, iar Polly sorbi ultima gură de cafea, anunțând că trebuie să plece.

– Vă supărați dacă ies pe aici? și arătă spre terasă. Nu vă ridicați, doctore.

Dacă Deirdre nici măcar nu se deranjă s-o privească, Janet insistă s-o conducă prin grădină.

– De fapt, voiam să discut ceva cu tine, începu aceasta din urmă, imediat ce casa dispăru din vizor. E puțin cam neplăcut, dar vreau să te întreb dacă înțelegi relația fratelui meu cu Deirdre.

Polly tăcu.

– Deci? Înțelegi că sunt mai mult decât prieteni?

– Și de ce-mi spui mie asta? întrebă, perfect conștientă de raporturile celor doi.

– Să fim serioși! Știi prea bine că un doctor liber ca el e căutat oriunde.

– Dar tocmai ai spus că nu e liber.

– Știi la ce mă refer. Nu sunt logodiți, dar vor fi curând.

– Deci, s-o iau ca pe un avertisment? se înfurie Polly, la care Janet zâmbi superior.

– Chiar trebuie să fii așa de insensibilă? Vezi bine că lui Deirdre nu-i este ușor, că familia ta vine aici ca și cum ar fi la ei acasă, iar tu te arăți dezbrăcată, doar-doar o să-i atragi atenția! Și mai și lucrezi cu el toată ziua!

– Dacă ea are nelămuriri cu privire la relația lor, îmi pare rău! exclamă Polly. Și dacă e cineva care defilează dezbrăcat, voi sunteți acelea. Cel puțin, eu îmi pun sutienul la piscină...– se opri, rușinată de felul prostesc în care răspunsese provocării. Nu trebuia să spun așa ceva, dar, sincer, nu reprezint o amenințare pentru Deirdre. Iar fratele tău este mult prea formal, ca doctor, pentru a pierde timpul aiurea la serviciu; sunt sigură că astăzi m-a luat cu el doar din complezență.

– Te-a luat fiindcă avea nevoie de ajutor cu copiii. Nu-ți mai face iluzii, și-i întoarse spatele, fără a-i ura noapte bună.

Polly, la rândul ei, merse mai departe, convinsă că asta pusese capăt clipelor minunate de pe parcursul întregii zile. Era ridicol să fie văzută drept o amenințare pentru cealaltă femeie. Se temea și să-și imagineze furia lui Geoffrey, dacă va afla de această discuție; își putea coordona viața de unul singur. Dacă ținea neapărat, se putea căsători cu Deirdre, iar dacă nu, sforile trase de Janet n-aveau să aducă nimic îmbucurător. Scena în sine o ajută să-și jure că nu va mai călca pe la Geoffrey cât timp celelalte două femeie se aflau în vizită.

***

Săptămâna începu tumultuos; pe lângă rutina zilnică la secția de Pedatrie, se planifica și o întâlnire generală cu toți rezidenții. Geoffrey și restul subordonaților săi îi făceau zile fripte lui Polly, și până în ultima clipă, aceștia din urmă și-au tot schimbat planurile cu privire la pacientul care să fie folosit drept "cobai".

– Urticaria lui Tim Wrath aproape a dispărut, anunță Paula în birou, când Geoffrey revizuia lista finală. Iar glandele nu-i mai sunt la fel de umflate.

– Păcat, murmură el absent.

– Păcat? sări Polly. Nu vreți să se însănătoșească?

– Nu fi prostuță, Polly. Știi bine la ce mă refer. Cazul lui era unul foarte interesant; nu-l durea să mai stea o zi.

– Voi, doctorii! râse secretara. Pentru voi, cazurile sunt mai

importante decât ființele umane, după care-și văzu de treabă.

– Măi să fie, se miră medicul rezident. N-o înveți minte, doctore? și-i aruncă tinerei o privire umilitoare.

Geoffrey se mulțumi a da din umeri, concentrat asupra fișelor din fața lui. La câteva minute după, Paula ieși pentru a verifica dacă pacienții fuseseră aduși în clinică.

– Doctore...? începu Polly timid.

– Mda...?

– Scuze dacă a sunat indecent. Am vorbit fără să-mi dau seama.

– Îhm...

– Ați auzit ce-am spus?

– Da, răspunse, lăsând foile deoparte. Se pare că n-ai o opinie prea bună despre profesia de medic.

Aprinsă la față, tânăra încercă să-i explice că n-o făcuse cu intenție; nu toți erau așa, și în niciun caz cei de la Pediatrie.

– A fost o prostie ce-am spus...

– O mare prostie. Dar pe de altă parte, Polly, și tu ești prostuță uneori, nu? Ai idei greșite despre multe lucruri, la care ea rămase fără cuvinte, și el râse. De ce-ai fost prost dispusă toată săptămâna? Când te-am atins ieri – neintenționat, bineînțeles – ai sărit ca arsă.

Ochii lui Polly căzură pe tastele mașinii de scris; nu dorea să răspundă tonului ironic și sarcastic al doctorului.

– Pentru că nu poți uita scena de pe plajă, nu? Păi da, să știi că am vrut să te sărut și o făceam dacă eram într-un loc mai intim. Și nu cred că te-ai fi împotrivit, și bătu cu pumnul în masă. Dar asta nu înseamnă că o să mă iau de tine la birou. Deci nu te mai purta ca un câine fricos.

– Nu mă...Nu sunt...

– Știi prea bine că am dreptate.

Da, tocmai asta era problema. Iar cu o zi înainte abia își cotrolase pulsațiile inimii când brațul lui trecuse pe lângă al ei. De la scena de duminică, nu reușise a mai regăsi aceeași plăcere de a mai lucra alături de el. O deranja prezența lui în aceeași încăpere, iar când nu-l vedea, imagini cu el îi invadau intimitatea. Totodată, simțea că se sufocă. Se ridică, trăgând adânc aer în piept.

– De ce trebuie să faceți atâta caz? Sunt obișnuită să fiu sărutată și...nici n-ați încercat, rosti, cu ochii plecați.

– Nu, răspunse el rece, și nici n-am s-o fac. N-am obiceiul să fugăresc fete, și se uită agitat la ceas. Ce discuție stupidă! Și nici măcar necesară.

– Mai bine nu veneam cu dumnevoastră, zise ea, umilită și confuză. Mai bine nu locuiam alături! Și, mai presus de orice, îmi doresc să nu fi fost secretara dumneavoastră!

Geoffrey privi această izbucnire drept o copilărie și ieși amuzat, lăsând-o aproape înlăcrimată. Pe tot parcursul zilei, tânăra se purtă mai dur și mai abătută ca de obicei. Probabil că Geoffrey deja o anunțase pe domnișoara Watkins că ea vrea să se transfere. În fiecare joi, Mortimer avea consultații la un spital de țară, la câțiva kilometri de Barnslow, așa că cei doi nu se vedeau până după-masă. Veni la birou însoțit de Paula, căreia îi ceru scurte informații.

– N-am multe scrisori, și pot aștepta până mâine. Vreau s-o mai prind pe Watkins.

Răvășită, Polly murmură o scuză față de Paula, care-i dăduse câteva scrisori de scris, și ieși în fugă după el.

– Doctore! Vă rog, vreau să vă vorbesc.

Ajunseră în grădinița ce separa corpul logistic de cel al registraturii.

– Ce vrei, Davies? o întâmpină el încruntat.

– Dacă...dacă îmi cer scuze pentru ce-am spus ieri...se poate să treceți cu vederea? rosti ea aproape șoptit.

– Bine, răpsunse el după o tăcere îndelungată. Ar fi o stupizenie să caut o altă secretară. Dar dacă se mai întâmplă vreodată să întreci măsura, asta e, Polly. Înțelegi? și merse mai deprate.

– Da...

Își jură să nu mai aibă ieșiri necontrolate, să nu-l mai enerveze, să nu-i mai răspundă înapoi, și mai ales, să se țină deoparte de orice contact social cu el în afara orelor de lucru. Îi lipseau într-adevăr clipele de la piscină și-i era greu să le explice celor doi frați de ce nu merge cu ei. Oricum, Geoffrey nu aducea niciodată în discuție acest subiect. Însă fie că-și dorea sau nu, Polly tot afla noutăți din curtea vecină.

– Janet și tipa aia, Deirdre, au plecat, anunță la un moment dat Alan.

– Ce bine, oftă ușurată Christine.

– Cum se descurcă cei mici fără mama lor? se interesă Polly.

– De minune. Carol, fata din sat, se poartă mai bine cu ei decât propria lor mamă.

Spre mirarea secretarei, Deirdre se întoarse după câteva zile, aparent să dea o mână de ajutor cu copiii. Spre disperarea Emmei, care o displăcea profund.

– Dar știu de ce a venit, zicea Christine. Îl vrea pe doctorul Mortimer, nu? Oare cine a fost cu ideea ca ea să revină?

Același lucru se întreba și Polly. De la Emma, află mai multe detalii, când o întâlni într-o seară pe malul râului. Fetița stătea agățată de un trunchi de copac ce traversa apele; din fericire, locul nu era adânc, fiindcă nu înota foarte bine.

– Ai venit singură?

Copila arăta tristă, cu cearcăne adânci la ochi.

– Am venit să scap de ei. Pot să discut cu tine, Polly?

O lăsă să-și descarce sufletul de necazuri, văzute prin ochii ei de copilă. Se săturase de manierle pretențioase ale mătușii Deirdre, și chiar unchiul Geoffrey începuse a se comporta altfel decât la început. Probabil se plictisise de nepoții săi, își zise Polly. Află de asemenea că Janet se afla în spital.

– Ieri-seară, unchiul a fost la Londra și a rămas peste noapte. Ne-a sunat să spună că e bine, dar că o să rămână acolo câteva săptămâni. Deci, noi vom sta aici aproape toată vacanța, sau cel puțin până când tati găsește pe cineva la Londra care să aibă grijă de noi. Ar fi fost super dacă nu mai venea Deirdre asta!

– Nu vrei să vii la noi la cină? se trezi Polly invitând-o.

Se întoarse acasă și începu să pregătească mâncarea, când se pomeni cu Deirdre la geamul deschis de la bucătărie.

– E frumos din partea ta că ai invitat-o pe Emma la voi, zâmbi femeia fals și formal, dar deja am pus masa.

– Aha...Atunci, pe altă dată.

– Poate. A fost cam...nepoliticos s-o chemi, fără să mă consulți mai întâi pe mine.

– Pentru Dumnezeu! sări tânăra. Era ceva de moment. Nici nu mi-am dat seama că o să te superi.

– Să știi că mă supăr, se întunecă Deirdre. Te rog să nu te mai implici în viața fetei. E și așa un copil dificil, și plecă, fără a-i mai da șansa lui Polly de a întreba ce se întâmplase cu Janet.

A doua zi însă, vorbi cu Geoffrey la telefon, când acesta sună pentru a-i lăsa un mesaj Paulei. El avea să se întoarcă abia târziu și voia ca rezidentul să-i țină locul. Apăru abia pe la cinci și jumătate, obosit și dezordonat.

– Ești încă aici, Polly? S-a întâmplat ceva?

– Nu, doctore. Mă gândeam că poate aveți nevoie de mine.

– Frumos din partea ta...Ar fi câte ceva, și se trânti pe un scaun, cu ochii închiși. Mai întâi, micul Williams... – avea probleme de concentrare, așa că Polly îi propuse o ceașcă de ceai cald.

El recunoscu faptul că nu mai mâncase de dimineață, așa că secretara se îngriji de mâncare și se întoarse cu o tavă plină.

– Mă răsfețI...Chiar nu te superi să stai cu mine?

În timp ce mânca, îi povesti despre problemele cu Janet. Avea hepatită și o internaseră la Spitalul Universitar Queen's. Rămăsese la Londra pentru a-l cunoaște pe cel ce se ocupa de caz. Dar după analize în plus, se pare că avea șanse de vindecare.

– Dar va rămâne internată pâna la sfârșitul lui septembrie...O să-mi depun cerere de concediu, ca să stau acasă cu cei mici. Măcar așa, cumnatul meu o să aibă o grijă în minus.

Prima intenție a lui Polly ar fi fost să-i ofere o mână de ajutor, dar după reacția lui Deirdre din seara precedentă și raporturile ei cu doctorul din ultima vreme, ezita. Așa că răspunse ceva, după care continuară treaba, iar la final, merseră alături până în parcare.

– Mulțumesc foarte mult, Polly, sper că nu ți-am stricat planurile pentru seara asta.

Se despărțiră în termeni cordiali. În drum spre casă, Polly medită asupra unei relații mult mai fericite între ei doi, dacă nu exista Deirdre. Măcar pentru copii. Probabil că Geoffrey agreea totuși prezența lui Deirdre!

Capitolul 7

Într-o după-amiază, ieșind din salonul copiilor, Polly se întâlni cu David Stevens. Melly mai avea puține zile de stat în spital și se opri să-și exprime bucuria pentru acest lucru.

– Doctorii au făcut totul. Tu cum ești, Polly? Nu te-am văzut de mult timp.

Nici nu mai încercase a o contacta după dezastruoasa seară de la ei. Polly crezuse că-și pierduse interesul, dar acum nu mai dădea să plece. O conduse până la birou, unde-i bloca intrarea cu o palmă pe brațul ei.

– Iei cina cu mine într-o seară? Mâine ești liberă?

Polly, uimită de propunere, încercă la repezeală să găsească o scuză. Însă niciodată nu se pricepuse la refuzuri și nu-i plăcea să ofensese pe cineva.

– Mâine? Cred că...sunt copiii...

– Atunci, oricând vrei tu. Eu n-am nimic planificat toată săptămâna.

– Te sun eu...

Cu coada ochiului, îi văzu pe Geoffrey și pe Paula apropiindu-se,

împreună cu John. Îi ignoră, lăsându-i să treacă de ea.

– Bună ziua, Stevens. V-a anunțat asistenta că Melly poate să plece la sfârșitul săptămânii? interveni doctorul, insistând asupra chipului îmbujorat al secretarei sale.

David confirmă și-i mulțumi placid pentru contribuția la tratamentul fetei. Se pare că nici acum cei doi nu se înțelegeau prea bine. Apoi, Geoffrey se înclină în fața lui și o chemă pe Polly în birou.

– Am să-ți dau ceva de lucru.

– O clipă, Polly, sări David. N-am fixat întâlnirea.

– Vin imediat, anunță tânăra, dar chipul ușor impacientat și contorsionat al șefului o determină să spună ceva despre a doua seară, și fugi după el.

Geoffrey îi ținu ușa deschisă la birou pentru ca ea să intre.

– Nu știam că încă te mai vezi cu tipul. Habar n-am ce-ai găsit la el.

– Cred că e simpatic, îl înfruntă ea serioasă, și se întoarse spre John. Nu-i așa, John?

– Nu-l suport, zise medicul, altădată aliatul ei. Dacă nu mai aveți treabă cu mine, doctore, eu plec.

– Ce s-a întâmplat cu el? se miră Polly în urma lui.

– Fii serioasă! De obicei nu ești așa de oarbă. Chiar îți place să-i întărâți unul împotriva celuilalt? și înainte ca ea să răspundă îi dădu un formular. Du-l, te rog, doctorului Smith, la Histologie. Tocmai a ajuns de la Londra.

Polly înșfăcă foaia, nervoasă, și dădu să iasă, dar râsul înfundat al lui Mortimer o făcu să se întoarcă.

– Aston e o partidă mai bună, Polly. Măcar nu e îngâmfat.

Ea ieși, trântind ușa în urmă, dar reveni după o secundă.

– Asta nu vă privește. Dacă aveați o oarecare decență, n-ați fi intervenit când m-ați văzut cu David. Tocmai aveam de gând să-i spun...

– Da...?

– Că nu sunt liberă, dar cu dumneavoastră de față, n-am putut s-o fac. Deci, este numai vina dumneavoastră, termină ea confuză, și dacă mai râdeți de mine...arunc cu ceva!

Numai rațional nu acționase iar acum se temea să nu-l enerveze din nou. Geoffrey însă își dădu scaunul înapoi și închise ochii.

– Draga mea, mă străduiesc din răsputeri să nu râd, dar mi-e greu să mă abțin. Înseamnă că nu-ți place foarte tare de el, la urma urmei, nu?

Inițial, Polly începu să inspire puternic pentru a se stăpâni, după care își recăpătă simțul umorului.

– Păi... râse ea, nu-mi displace, dar nici eu nu agreez manierele lui pompoase.

– Mi-ai recâștigat încrederea, Polly. Mă temeam ca simțul tău rațional să fi fost afectat de tot bănetul lui. Și-acum, fii bună și fugi unde te-am trimis; să nu plece doctorul Smith.

În drum spre laborator, Polly îl catalogă pe Mortimer drept cel mai inexplicabil om pe care-l întâlnise vreodată. În ultima zi de lucru pentru el, avea să-și verse toate necazurile; iar ziua cu pricina nu era departe – doar vreo două luni sau așa ceva, dacă planurile tatălui lor rămâneau neschimbate.

Tocmai în acea dimineață primiseră o scrisoare de la el, anunțându-și stabilirea în Canada. Venea în țară pe șapte septembrie pentru a-și încheia afacerile și să înceapă formalitățile de emigrare a familiei. De ce n-o încânta și pe ea marea aventură în aceeași măsură ca pe Alan sau Christine? Pentru ea, măcar nu trebuia neapărat să fie

o stabilire permanentă în caz că nu se acomoda. Putea reveni în Anglia când cei mici nu mai aveau nevoie de ea.

Geoffrey plecase până să se întoarcă în birou, așa că se așeză la masă, abătută și ușor deprimată, pentru a-și termina treaba. Ce mult aveau să-i lipsească prietenii și viața din Spitalul General. Inclusiv prezența dificilului Geoffrey, însă nu dorea să intre prea mult în detalii în această privință.

Michael era de gardă și Polly nu avusese ocazia a-l prinde în timpul zilei, așa că-i telefonă ca să-l anunțe de scrisoare. Bărbatul, cam nervos și distras, îi spuse că n-are timp de vorbă, fiindcă apăruse ceva în neregulă în salon. După un minut sau două, închise pe motiv că are treabă.

-M-am săturat de locul ăsta. Dacă tata îmi găsește și mie ceva, vin cu tine.

– Dar trebuie să-ți termini rezidențiatul. Nu te acceptă acolo fără el.

– Tata și-a găsit repede de lucru.

– Tata are experiență îndelungată și lucrează undeva unde este lipsă de medici generaliști.

– Știu, știu! și mai departe șopti: M-am săturat de spitalul ăsta; indiferent ce merge rău, tot eu sunt de vină. Iar Geoffrey tocmai a trecut prin birou, tunând. Mai vorbim.

Tânăra se preocupă mai puțin de spusele lui Michael, fiind mai interesată de vânzarea casei, de sortarea bunurilor. Astfel că a doua zi dimineață, cearta care se iscă din senin o luă complet pe nepregătite. Când ajunse, Geoffrey se afla deja acolo, consultându-l pe unul din ortopezi, James Hastings. Stătea cu spatele la ușă și n-o văzu pe secretara sa intrând, iar ea nu dorea să-i întrerupă.

– Sunt de acord, Hastings, dar băiatul m-a asigurat că n-a primit

mesajul.

– Înseamnă că minte. V-am trimis un băiat de încredere. Puteți spune același lucru despre Davies?

Polly tresări, iar Geoffrey se întoarse brusc.

– Polly, e o discuție privată. Te chem când termin.

Privirea lui apăsată o înfioră, încât tânăra se refugie în grabă în biroul alăturat, unde lucra o prietenă de-a ei. Zece minute meditâ numai asupra necazurilor cu fratele ei, apoi îl văzu pe ortoped ieșind și se grăbi și ea să vâre capul în birou. Geoffrey stătea la telefon.

– Nu-mi pasă că se ocupă de un nou-venit, Aston. Spune-i să vină la mine acum, și-l înlocuiești tu, ai înțeles? și trânti receptorul, furios.

– Ce s-a întâmplat, doctore? îndrăzni Polly.

El se ridică, frecționându-și ochii și fruntea.

– Azi-noapte era să moară un copil. Încă nu sunt convins cine se face vinovat de asta, dar când aflu...Parcă-ți spusesem să stai deoparte, Polly.

– Am crezut că ați terminat. Vă rog...am auzit...doctorul Hastings crede că e vina lui Michael?

El dădu din cap, apoi o prinse de umeri.

– Du-te, draga mea, și o întoarse cu tot trupul. Nu se cade să auzi. Te chem dacă am nevoie de tine.

– Ce se întâmplă? se miră fata de alături când Polly reveni la ea în birou.

– Aș vrea și eu să știu. O ceartă cu privire la un pacient.

– Michael are probleme?

Polly îi urmări privirea și-l văzu pe fratele ei trecând spre biroul lui Geoffrey, agitat și tras la față, la fel ca Geoffrey. Probabil că ambii

rămaseseră treji mai bine de jumătate din noapte.

Când șeful o chemă, o anunță că-l suspendase pe Michael din funcție până la organizarea unei anchete oficiale.

– Îmi pare rău, dar n-am altă alternativă. Cineva minte și trebuie să aflăm cine. Dacă moare băiatul, și încă nu sunt sigur că supraviețuiește, se va merge mai departe de o anchetă în cadrul spitalului, spre Direcția Generală de Sănătate.

– Dar...ce-a făcut Michael?

– Ce n-a făcut, mai bine zis. A uitat să facă un examen vital pentru un copil internat la Accidentări. Era vorba despre un bolnav, unul din puținii supraviețuitori ai unui accident de mașină.

– Și nu putea fi...o eroare imprevizibilă?

– Ba da...dar fratele tău nu se află tocmai printre cei mai de încredere medici. Dar să nu mai discutăm, Polly; avem și-așa destule pe cap.

Michael veni acasă în seara aceea, mult după ce restul se culcaseră. Auzindu-i mașina, Polly coborî în grabă pentru a-l vedea. Bărbatul intră aprins la față, dezordonat, puțind a alcool; sora lui îi pregăti o cafea fierbinte pentru a-l trezi. Michael îi povesti totul, însă cu întreruperi, lapsusuri, autocompătimidu-se. La ora la care-l internaseră pe băiat, el era ocupat și nu observase starea lui critică. Și nimeni nu-l anunțase, deci era vina celui de pe ambulanță.

– Dar ce s-a întâmplat? De ce-ai venit acasă la ora asta?

– Nu pot lucra dacă mă suspendă. Toată lumea s-a răstit la mine, inclusiv John, care și el crede că e vina mea. Comitetul se reunește joi, deci o să stau acasă până atunci.

Dacă până și John avea o părere atât de tranșantă, înseamnă că erau slabe șansele ca Michael să fie găsit nevinovat. Iar joi se dovedi a fi cea mai lungă zi. Ea rămase singură în birou, Geoffrey fiind

plecat la consultațiile lui de la țară. John o evita, probabil simțindu-se jenat de părerea lui. Doctorul se întoarse la cinci, iar ședința avea să înceapă la cinci și zece. Dacă-l găseau vinovat pe Michael și copilul murea, avea să urmeze o anchetă pentru accident, cu întrebări din cele mai încuietoare. Și totul se va publica în ziarele locale, poate chiar în cele naționale.

Cu toate acestea, Polly încercă din răsputeri a-și stăvili fluxul imaginației. Aflase de la cineva că băiatul dă semne de recuperare. În orice caz, ancheta tot avea să cerceteze cazul de neglijență. Comitetul medical nu se arăta niciodată binevoitor cu cel în culpă – de data asta Michael.

Încercă să se concentreze asupra dosarelor ei, dar înainta în ritmul melcului, incapabilă a se concentra. La un moment dat, ușa se deschise și apăru Geoffrey, iar ea-l întâmpină plină de speranțe năruite în clipa în care-i zări expresia feței.

– Îmi pare rău. N-a ieșit bine pentru fratele tău.

Polly își înfundă capul în palme, după care se îmbărbătă, mândră.

– Îmi cer scuze; așteptarea a fost groaznică. Deci, ce urmează? șopti ea, căutându-se disperată după batistă.

– Ce prostuță ești că-ți pierzi lucrurile! și i-o oferi pe a lui. Îmi pare sincer rău, dar Michael trebuie să-și dea demisia.

Un fel politicos de-a spune că-l dădeau afară. Sfârșitul carierei sale. Nu-și terminase rezidențiatul, nu avea referințe pentru când se va reangaja. O pândeau nenumărate bârfe la nivel local, fiindcă erau o familie recunoscută.

– Tata! exclamă Polly. Vine acasă peste două săptămâni. Trebuie să nu afle.

– Ba nu, se așeză el. N-ar fi înțelept. Oricum va afla de la cine știe cine, deci mai bine-i spuneți voi. Va fi un șoc teribil. Măcar de și-ar fi recunoscut greșeala, se încruntă Geoffrey; poate că-i dădeau doar un avertisment.

Michael întodeauna încercase a scăpa prin minciună.

– Nu e un om curajos. Dar nu e nici om rău...doar slab...

– Este oricum jalnic să dai vina pe altcineva pentru propria-ți greșeală. De aceea, e mai bine să plece. Au aflat și ceilalți rezidenți și niciunul nu privește cu ochi buni situația.

– De-aia John n-a vrut să discute cu mine! se îmbujoră ea. Mi-e atât de rușine!...Continuăm, doctore?

– Nu arăți prea bine. Du-te acasă, Polly.

Tânăra își strânse lucrurile și ieși prin ușa lăturalnică ce dădea într-un câmp de lângă spital. Era mult de ocolit până-n parcare, dar nu avea putere să dea piept cu colegii. Ajunse acasă și se spălă îndelung, machindu-se pentru ca Alan sau Christine să nu-și dea seama că plânsese. Oricum aveau să afle măcar o parte din adevăr, dar încă nu; mai târziu, când vor fi pregătiți să-l accepte.

Copiii însă realizară că e ceva în neregulă iar Polly spuse că e o durere de cap. O îndemnară să se culce, că se descurcă și singuri, și astfel tânăra se întinse în pat, cu draperiile trase. La un moment dat, după o veghe lungă adormi, dar Christine veni s-o trezească, foarte speriată.

– Scuze, Polly, dar Michael...a venit acasă și se poartă foarte ciudat. Vino, te rog, jos.

Polly se îmbrăcă la repezeală și fugi jos.

– Michael! strigă din capul scărilor. N-ai înrăutățit îndeajuns lucrurile, mai trebuia și să te îmbeți? dar regretă imediat aceste cuvinte. Du-te mai bine să te culci.

Bărbatul însă stătea în sufragerie, bolborosind de unul singur,

sub privirile amuzate și încurcate ale celor doi copii. Polly îl privea și ea neajutorată, fiindcă singură nu-l putea mișca de acolo. Apoi, dintr-o dată, se auzi un ciocănit la ușă și Geoffrey intră neinvitat. Păși în cameră și-l ridică pe Michael pe brațe.

– Haide, sus. În pat cu tine! și-l împinse pe scări.

– La naiba, dă-mi drumul! Mă doare!

Polly se trânti într-un fotoliu, cu ochii închiși, curioasă ce-l făcuse pe șeful ei să vină la acea oră. Geoffrey coborî într-un final, mai posomorât ca niciodată.

– Mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva când am trecut de mașina lui Michael mai devreme. E în șanț; apoi îi văzu pe cei doi copii undeva în fundul camerei. Copii, mergeți și voi la culcare. Am ceva de discutat cu sora voastră.

Polly îi urmări cum se duc, conștientă că ar fi trebuit să-i mulțumească doctorului, dar negăsindu-și cuvintele. Era complet răvășită de postura umilitoare și deloc liniștitoare în care o pusese fratele ei. Geoffrey dispăru o clipă în bucătărie și se întoarse cu o cană de ceai.

– Mi s-a părut revigorantă. Polly, n-o lua prea în serios. Nu ești responsabilă pentru actele fratelui tău.

– Sunteți prea îngăduitor...

– Mai bine îl aveai aici pe tatăl tău. Nu e corect să suporți tu toate consecințele. Auzi... nu cumva Michael are ceva pastile pe-acasă; sau droguri?

– Doar nu credeți...?

– Tocmai ce l-am auzit vorbind de un sfârșit iminent. Dar nu cred că îndrăznește să facă ceva când se trezește. Nu e genul care să se sinucidă, dar păzește-l puțin în noaptea asta. Cu puțin noroc, are să-și revină după câteva ore, și se ridică. O să mă ocup eu de mașină,

s-o scoatem afară cu o remorcă sau ceva.

Polly ieși împreună cu el și zări în depărtare mașina, parcată direct în șanț – o minune că fratele ei scăpase cu viață.

– Cred că alcoolemia îi era exact la limită, continuă Geoffrey, după care se întoarse auzind pași repezi pe peluză.

Era Deirdre.

– Ce se întâmplă? Copiii spun că a fost un accident. A fost rănit cineva?

– Nu. Fratele lui Polly a ajuns în șanț, dar e bine.

– Aha! zise cealaltă, malițioasă. Era afumat, nu? E cam devreme pentru așa ceva!

– Hai acasă, Deirdre, sări Geoffrey. O să mă duc la fermier să-l întreb de remorcă.

– Mai târziu, dragule. E ora ceaiului.

– Atunci, du-te și bea-ți ceiul, o eliberă el. Vreau să mă scap de asta înainte să vadă prea multă lume. Cu cât o facem mai repede, cu atât evităm bârfa, nu-i așa, Polly?

Ea încuviință, înroșindu-se, iar el plecă.

– Serios acum, tună Deirdre, cred că ai întrecut limita!

– El s-a oferit. Scuze, dar trebuie să mă duc la Michael.

Într-adevăr, fratele se trezi abia a doua zi dimineață. La prima oră, Polly intră pe vârfuri să-l vadă și-l găsi pe spate, cu părul răvășit, cu o față copilărească și plăcută. Se așeză pe pat, privindu-l și întrebându-se ce se va alege de viața lui. La un moment dat, el se mișcă, strânse din ochi și-i deschise, deranjat de lumină.

– Dumnezeule...capul meu.

– Îți aduc cafea...Și niște aspirină.

Îl găsi pe perne, ridicat.

– Scuze, începu el, cred că m-am făcut de râs, nu?

– Da. Îți amintești ce s-a întâmplat? la care el dădu din cap după o clipă de gândire.

– Geoffrey a scos-o din șanț cu câțiva oameni. El te-a și adus sus azi-noapte, altfel tot acolo zăceai. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ajutorul lui, și nici nu i-am mulțumit cum se cuvine.

– Nu vreau să-l văd. N-am chef de critici.

– Pe care le meriți. Ce naiba o să faci?

– Of, pentru Dumnezeu, nu mă lua și tu. Am nevoie de timp, să mă gândesc.

– Nu mai are rost să mă culc, acum. Mă duc să fac un duș.

Apoi trecu la bucătărie și dejună de una singură. Pe când termina, îl zări pe vecinul ei apărând prin gaura din gard, venind spre geamul de la bucătărie.

– Te-ai trezit devreme, Polly.

– Și dumneavoastră.

– Mă întrebam cum vă merge.

– E bine. Michael și-a revenit.

– Mi-ar prinde bine niște ceai. Pot să intru?

Cei doi stătură tăcuți câteva clipe, parcă stânjeniți. Și totuși, prezența lui îi dădea un sentiment de siguranță. Apoi, încercă să găsească niște cuvinte de mulțumire, dar el o opri.

– Vecinii se ajută reciproc. M-am gândit ... poate mai bine stai acasă, azi. Se pare că n-ai dormit prea bine azi-noapte.

– Michael s-a întremat și avem multă treabă la spital...

– Dar nu e nicio grabă. Dacă am nevoie, o să cer o secretară. Și nu-ți spun să stai acasă de dragul fratelui tău, ci pentru tine.

– Bine...mi-ar prii câteva ore de odihnă.

Se trezi puțin după ora amiezii și coborî din nou la bucătărie. Pe blat, lângă ceainic găsi un bilet. Îl deschise cu mâini tremurânde:

"Dragă Polly,

Am decis să plec câteva săptămâni, până se calmează lucrurile. Te las să decizi ce îi spui tatei. Nu-ți face griji, nu mă prostesc,

Michael"

După câteva clipe de gândire, acceptă plecarea lui drept un gest înțelept de a-și vedea singur de probleme sale. Le spuse copiilor o versiune mai blândă a celor întâmplate. Mai era și problema slujbei pe care ar fi putut s-o obțină în urma întâmplării, iar Geoffrey, care trecu pe la ei în aceeași seară, sugeră un post la specialitățile mai puțin solicitante. Cei doi se retrăseseră undeva în grădină, unde nu puteau fi auziți de cei doi copii. Ea stătea pe scaunul cioplit în lemn de sub măr, iar Geoffrey, rezemat de copac.

– Trebuie să accepți realitatea, draga mea, se încruntă el. A fost norocos să scape cu atât. Acum, copilul e bine, dar...

Aluzia era clară – exista riscul să-și piardă licența de doctor pentru malpraxis.

– Știu că a acționat irațional și...pueril, gesticulă ea. Dar nu-i puteți convinge pe cei din comisie să-și schimbe verdictul, cu condiția ca el să se redreseze?

– Nu.

– Nici chiar dacă insistați personal? continuă ea, în ciuda refuzului evident. E de datoria dumneavoastră, la urma urmei.

– Într-adevăr, și tocmai de aceea nu vreau ca fratele tău să mai ajungă în echipa mea, răspunse el, lăsând-o mută de uimire. Îmi pare rău, dar nu e prima oară când calcă prost; dar acum a fost cel mai grav incident. Hai să lăsăm subiectul ăsta, fata mea.

După evenimentele tulburătoare din ultimele zile, tânăra putea

foarte bine să renunțe; însă se încăpățână în a susține că este vina doctorului.

– Pentru că întotdeauna ați avut ceva cu el! Și de fiecare dată v-ați așteptat ca ceilalți să se ridice la standardele dumneavoastră, care sunt imposibile uneori. Și nu se poate. Nu toți sunt niște mașinării calculate precum sunteți dumneavoastră, sau fără pic de suflet!

Între timp, se ridicase pentru a-l înfrunta față în față, dar el răspunse furiei juvenile cu masca indiferenței.

– Te comporți prostește, draga mea...și nu foarte corect.

– Aha, dar nu e doar părerea mea, doctore. Ar trebui să auziți ce spun rezidenții!

– Gata, Polly.

– Niciun gata! E timpul să vi se spună adevărul. Dacă Michael nu se temea așa de tare de reacția dumneavoastră, probabil n-ar fi mințit. Deci, este parțial vina...

Nu termină, căci palma lui o plesni direct în față. După care o forță să-și reia locul, deși începuse să plângă.

– Cel mai bun tratament pentru isterie. Și nu te mai smiorcăi, fiindcă nu te-am plesnit așa de tare.

Printre suspine, tânăra își căută batista prin buzunare și din nou negăsind-o, o primi pe a lui.

– Pe asta n-o păstrezi; nu mai am alta.

– N-am nevoie! Deja îmi ajunge câte mi-ați oferit.

– Bine, am înțeles. Data viitoare când lucrurile merg prost, poate vine David Stevens în ajutorul tău. Sau credinciosul John Aston. Eu mă retrag.

Și plecă, vădit nemulțumit, sub privirile ei neputincioase. Cum de-i putuse spune una ca asta? O măcinaseră prejudecățile despre

persoana lui încă de la început, deși era cel mai bun doctor, cel mai bun profesor din spital, cel mai potrivit în a da referințe pentru un post de vis. Iar prin Michael, ea reușise a-l îndepărta, deși el se străduise a-i veni în ajutor. Mărinimiei sale, ea răspunsese cu ingratitudine și insulte. Astfel, Polly rămase însingurată în lumina amurgului, extenuată, secată de lacrimi și griji, întrebându-se cum să mai dea ochii cu el a doua zi.

Tot Geoffrey îi ușură misiunea, venind însoțit de Paula și de John.

– Bună dimineața, Polly, salută când intră în birou. Ai pregătit notițele pentru consultații?

– Bună dimineața, doctore, și căută foile cerute, apoi i le înmână, iar el mulțumi și ieși.

John rămase în urmă, puțin îngrijorat.

– Ne pare foarte rău pentru Michael. Ce o să facă, acum? Ea spuse că fratele ei plecase.

– Tipic, să pleci ca să-ți duci singur crucea. Trec în seara asta pe la voi...dacă se poate.

Polly rămase tăcută, neștiind dacă voia sau nu companie. Între timp, se auzi vocea groasă a șefului strigând după el.

– Mă duc. Deci?

– Da, sigur, vino la cină.

După ce mâncară, copiii ieșiră pe undeva, iar Polly și John rămaseră singuri. Fiind prieteni vechi, îi era ușor să i se confeseze, așa că se descărcă de povara ultimelor zile, inclusiv întâlnirea dezastruoasă cu Geoffrey din seara precedentă.

– Nu știu ce m-a apucat și n-o să mai pot lucra normal, dacă nu-mi cer scuze față de el.

– Nu te preocupa prea mult...Sunt sigur că o să înțeleagă. Erai

nervoasă și te-ai luat de el fiindcă era singurul om din preajmă. Dar ai dreptate, trebuie să-ți ceri scuze.

Astfel, a doua zi când doctorul intră în birou să semneze scrisorile, Polly ceru să-i vorbească între patru ochi – se referea la prezența Paulei, care ieși surâzătoare, încurajând-o din ușă. Geoffrey nu catadicsi a o privi, trecând în continuare semnătura sa ilizibilă pe fiecare plic, aplecat și concentrat.

– Deci? Ce este?

– Nimic...dar vă datorez scuze pentru ieri-seară.

– Mda, cred și eu, spuse el citind ultima foaie.

– Deci, îmi pare foarte rău; mă simt îngrozitor.

– Bine, Polly, și semnă. Îți sugerez să uităm totul, și se ridică, pășind spre ușă.

– Ba nu e deloc bine! sări ea. Tot mai planează o tensiune între noi, adică...nu mă priviți cu ochi buni și e de înțeles...

– Pentru Dumnezeu! Nu te umili din nou!

– Vă rog, se agăță ea de mâneca lui. Tot ce-am spus a fost din impuls, nimic serios. Eram supărată pe Michael, dar cum el nu era cu mine...

– Din experiența mea, la mânie se spune adevărul. Așa că uită. Părerea ta nu mă interesează așa de mult, și se smuci. Bine că e vineri!

Capitolul 8

Sfârșitul de săptămână veni ca o mană cerească și pentru tânăra secretară, cu toate că n-avea chef să facă treabă prin casă. După un prânz mai puțin strălucit, și resturi aruncate la câine, Christine se interesă care este problema.

– Are de-a face cu doctorul Mortimer?

– De ce trebuie neapărat să aibă legătură cu el? tresări Polly. Hai, ajută-mă să spăl vasele...Nu consum energie gândindu-mă la Geoffrey.

– Nici n-am zis asta, dar de fiecare dată când cineva îi menționează numele, devii atentă; și nici n-ai mai venit la piscină.

– Pentru că e Deirdre la el, care mi-a spus clar că nu vrea să mă vadă pe-acolo.

– Și mie-mi spune la fel; dar o ignor.

– Eu n-am tupeul tău. Și oricum, nu vreau să mă duc.

– De ce nu? Ești înnebunită după înot. Înseamnă că e ceva între voi!...Doar nu...ești îndrăgostită de el?

Polly se întoarse brusc, lăsând spuma să i se scurgă pe jos.

– Ce tâmpenie! Cum să fiu îndrăgostită de el?! Și uite ce-am făcut

din cauza ta! Mă descurc mai bine fără tine.

– Cât zgomot pentru nimic! bolborosi fata. Sau poate nu e chiar nimic. Altfel de ce-ai fi supărată pe el?

Polly fierbea, extrem de iritată, căci replicile surorii sale puneau punctul pe "i". Simțea ceva pentru Geoffrey însă încerca singură să se convingă de contrariul sentimentelor proprii. O atrăgea la culme, o înnebunea, și în prezența lui se comporta mai ridicol ca niciodată. Cu toate acestea, odată plecați din Barnslow, avea să-l uite. Deși Geoffrey nu era un bărbat ușor de uitat. Mai degrabă John Aston să fie tipul ușor de trecut cu vederea.

Rămase singură acasă spre seară, însă nu pentru mult timp. Alan se întoarse mai devreme decât de obicei, adus de băiatul pastorului. Avea o rană la cap și se pare că-l lovise o minge la jocul de crichet. Nu leșinase, ci doar ametise puțin. Polly îl îndemnă să urce în pat dacă se simte amețit, dar băiatul insistă că n-are nimic. Și totuși, la scurt timp, situația lui păru că se înrăutățește. În alte cazuri, ar fi apelat la tatăl ei...Nici Michael nu era. Măcar de nu s-ar fi certat cu Geoffrey. Ar fi vrut să ceară părerea unui specialist. Să-l sune pe John? Era ocupat. Să sune la secția de Accidentări? Alan deveni irascibil.

– Nu te mai agita, Polly. Până mâine îmi trece.

Apoi, copilul urcă în camera lui. După câteva minute însă, se auzi o bufnitură. Polly fugi sus, și-l găsi pe Alan căzut de pe scaun, cu fața în jos; îi tremurau ambele mâini, gâfâia, iar starea lui o înspăimânta mai tare decât pierderea cunoștinței. Christine anunțase că se întoarce târziu și orice ambulanță ar fi venit după mai bine de douăzeci de minute. Un singur lucru îi rămânea deci de făcut – alergă pe scări, împleticindu-se, rugându-se în sinea ei ca Geoffrey să fie acasă. O luă prin spărtura gardului și-l găsi împreună

cu Deirdre și un alt cuplu necunoscut ei, lângă piscină.

Toți ochii se îndreptară asupra tinerei care se opri exact în fața lui, abia ținându-și răsuflarea.

– Ce s-a întâmplat, Polly? se interesă el, punându-și băutura deoparte, și ridicându-se înainte ca ea să apuce a vorbi.

– Alan!

Nu mai așteptă continuarea și țâșni în cea mai mare viteză prin gard. În urma lui, Polly încercă să-i dea câteva explicații. Alan era în același loc, cadaveric la față, respirând la fel de îngrozitor. Geoffrey îi verifică pulsul, pleoapele și pupilele, apoi rana de la tâmplă.

– Are nevoie de tratament urgent. Stai aici până mă duc să aranjez ceva.

Se întoarse foarte repede, îl luă pe Alan pe sus și-l coborî. Parcase Jaguarul său la poarta ei.

– E mai rapid decât cu o ambulanță, și-i așeză pe amândoi în spate, Polly sprijinind capul fratelui în poală. Phillip Stiles ne așteaptă la spital. Vine și el acum.

Phillip era chirurg.

– De ce tocmai el?

Geoffrey răspunse că în opinia lui, Alan ar putea avea nevoie de o operație.

– Toate simptomele conduc spre o hemoragie craniană internă. Spune-mi exact ce s-a întâmplat. Polly îi povesti cele petrecute, la care el își încordă mâinile pe volan. De ce n-ai chemat mai repede pe cineva?

Polly recunoscu faptul că-l căutase pe John, care fusese ocupat, și nu îndrăznise să-l deranjeze.

– Puteai să mă suni pe mine, zise el, dar Polly murmură ceva în bărbie. Ce? Ce-ai zis?

– Că m-ați avertizat ca data viitoare să apelez la altcineva.

– N-ai simțul realității, sări el. Nu-ți dai seama de gravitatea situației?

După care nu mai comentă nimic, concentrându-se la volan și la drumul șerpuitor, mai ales că avea o viteză alarmantă în cazuri normale. La spital, parcă undeva în spate, la intrarea de urgență pentru copii. Intră el primul și reveni la scurt timp cu două asistente și o targă.

Două minute mai târziu, Phillip Stiles îl examina pe Alan. Polly se afla în biroul asistentei, urmărind totul prin geamul despărțitor. Patul fratelui său era înconjurat de mai multe persoane, iar îngrijorarea se citea pe fața fiecăreia. La un moment dat, Phillip intră în birou, o salută pe Polly din cap și formă un număr la telefon, cerând cu anestezistul de gardă. Același disgnostic pus de Geoffrey – o hemoragie intercraniană, care trebuia operată de urgență. Sala de operații se pregătea într-o jumătate de oră. Apăru și Geoffrey, care o îmbărbătă pe tânăra secretară.

– O să fie bine. L-am adus exact la timp.

– Soră, îl auzi pe doctor, să nu miști băiatul mai mult decât e nevoie. Îl radem în sală. Sună-l și pe chirurgul de gardă; o să am nevoie de un asistent.

Polly rămase în birou, în timp ce Geoffrey îi însoți pe restul la operație. Deși recunoștea performanțele profesionale ale doctorului Stiles, Polly știa că orice medic are limitele lui, iar uneori rănile și profunzimea acestora depășeau îndemânarea lor.

Se rugă fierbinte pentru o reușită, apoi sorbi dintr-o cană de ceai care deja se răcise, după care o împinse deoparte și se așeză într-un scaun. Salonul rămase în penumbra-i caracteristică pe timpul nopții, într-o tăcere deplină. Asistenta stătea aplecată asupra patului unui

copil; Polly își cufundă fața între palme, închizând ochii.

Secundele se scurgeau una câte una, dar când deschise pleoapele, păru că nu trecuse niciun minut. Ca să-și țină mintea ocupată, începu să inventeze o telegramă pentru tatăl ei: "Operație de urgență pe creier pentru Alan. E bine. Sună-mă, te rog". Ba nu. "Operație de urgență pentru Alan" – suna mai bine; detaliile puteau aștepta până vorbeau. Și dacă Alan nu supraviețuia? Dacă...? Se deschiseră ușile salonului; pași grăbiți și apoi figura lui Geoffrey.

– E bine. A fost o operație reușită. Acum, îl cos.

– Sigur nu minți? Doctorii mai au obiceiul ăsta....

– Jur că e doar adevărul, răspunse el după o clipă de ezitare. Îl aduc înapoi în curând și o să-l vezi cu ochii tăi. Arată altfel, dar e bine.

Douăzeci de minute mai târziu, readuseră patul lui Alan. Chipul pistruiat al acestuia deja își recăpătase culoarea purpurie, și deci Polly răsuflă ușurată. De asemenea, respira normal, și practic arăta exact la fel, doar că nu mai avea păr. Polly ar fi vrut să rămână peste noapte, dar Geoffrey și Phillip insistară că nu e nevoie.

– N-o să-și revină decât spre dimineață. În plus, avem aici asistentele, și dacă apare vreo schimbare, or să te sune de îndată.

– Dacă stau eu cu el, o să le las pe asistente...

– Nu, Polly. Mai degrabă le-ai sta în cale.

Din nou regreta abandonarea cursului de asistente început odată. Dacă avea calificările necesare, probabil ar fi contat cu toții și pe ajutorul ei, fiindcă întotdeauna era lipsă de personal medical. Nu-i mai rămânea decât să plece acasă.

– Fii fată cuminte, o îndemnă Geoffrey. Îl lași pe mâini bune, iar Phillip o să-l mai consulte o dată înainte să plece acasă.

– E bine că stă pe-aici la ora asta târzie din noapte.

– Nu stă.. surâse celălalt. Are o altă intervenție peste zece minute. Un motociclist nebun care a făcut accident. Era beat, bineînțeles. Nu se învață minte niciodată!

Probabil că făcea aluzie și la Michael, fiindcă imediat o întrebă despre soarta lui. În aceeași clipă, Polly își aminti alarmată de sora ei mai mică.

– Fii fără griji. I-am spus lui Deirdre să aibă grijă de ea. Și i-am trimis un mesaj rapid tatălui tău, să mă sune pe mine. Am dat numai informații generale, ca să nu-l îngrijorăm. Stiles îi știa adresa.

Deci, se îngrijise de toate. Polly urcă în mașină și închise ochii.

– A fost...foarte frumos din partea dumneavoastră. Îmi cer scuze că v-am întrerupt seara.

– Nimic important! Bine că a scăpat!

– Da...Suntem așa de norocoși că vă avem alături.

– Îți voi aminti de acest lucru la următoarea noastră dispută verbală, zâmbi el.

– Întotdeauna ajutorul vine dintr-o singură parte. Ați făcut atâtea pentru noi, și nu v-am răsplătit cu nimic.

– Aiurea. M-ai ajutat cu copiii.

– Îi ador oricum, deci nu se pune. Dacă...vreți mai mult timp liber cu Deirdre, puteți să mă chemați oricând.

O ofertă mai generoasă decât se aștepta din partea ei, cu toate că nu știa cum se descurcase femeia cu cea mică.

Dar se putea ghici. Ușa ei era încuiată; nicio lumină aprinsă. Amândoi trecură la Casa de Piatră. Deirdre stătea lungită pe o canapea, cu ochii închiși; o muzică în surdină; Christine, cocoțată pe un scaun, la bar, obosită și cu un pahar în mână. Sări imediat ce-i văzu intrând.

– S-a terminat, micuța mea, o calmă Geoffrey, și-i luă paharul din

mână, scrutând-o nervos pe cealaltă femeie. Ce i-ai dat? Mai bună era cafeaua.

– Prostii, dragule. Avea nevoie de ceva mai tare. Și e doar la al doilea.

– E prea mult! Haideți, vă conduc acasă.

El ieși, ținând-o pe fată de mână, dar Polly mai zăbovi câteva secunde, simțind nevoia să mulțumească.

– A fost frumos din partea ta. Îmi pare rău că v-am stricat seara.

– Da...păcat, răspunse cealaltă cu răceală. N-ai rude la care să apelezi data viitoare?

– Nu, se înroși Polly.

– Atunci, prieteni. Doar ai locuit aici o viață întreagă, nu? Lui Geoffrey îi este cam greu. Ieri a stat la spital până la trei noaptea.

Oarecum confuză, Polly încercă să-i explice că fusese vorba de o chestiune de viață și de moarte, și că Geoffrey chiar protestase că nu-l sunase mai devreme.

– Normal că a spus-o; dar adevărul e că s-a cam săturat de familia Davies...

Apoi îi întoarse spatele pentru a-și mai turna un pahar. Probabil că avea și ea necazurile ei, gândi Polly. Cu turele de noapte ale doctorului, nu apuca să-l vadă foarte des și nici nu era genul de femeie care să se bucure de compania unor copii. Tatăl ei fusese întotdeauna de părere că medicii ar trebui să-și găsească soții tot printre cadrele medicale. Prababil că Deirdre începea să vadă partea goală a paharului, și de aici atitudinea ei distantă din acea seară. Oricum, vorbele ei i se păreau secretarei profund nejustificate. Dacă altădată existaseră neînțelegeri între Geoffrey și unii membrii ai familiei Davies, când venea vorba de un copil, el reacționa ca un adevărat profesionist, indiferent de relațiile personale.

***

Alan se recuperă uimitor de repede. Starea lui și atenția primită îl făcură să se creadă un fel de erou, lăsându-se răsfățat din plin, iar Polly, știind clipele oribile prin care trecuse cu posibilitatea morții lui, nu voia să-i taie micile plăceri. Îl vizita la ora prânzului și în fiecare seară; ba își făcuse un obicei în a mânca lângă el în loc să meargă la cantină.

Geoffrey nu privea cu ochi buni această situație. Într-o zi, intră la băiat chiar la ora prânzului. Alan se plângea de plictiseală, în ciuda nenumăratelor cărți, jocuri electronice și a cutiilor de dulciuri care-i împânzeau patul. Îi reproșă tinerei că stă prea mult cu fratele ei, dar Polly refuza să-l lase singur, cel puțin până nu se întoarcea tatăl ei din Canada.

– Vizitează-l seara, dar acordă-ți timp liber și ție, o sfătui Geoffrey autoritar.

– Dar e sora mea și poate să vină la mine când vrea...

– Eu sunt șeful aici, nu ea! se răsti doctorul. Haide, salut-o pe sora ta. Plecăm.

– Dar...sandvișurile mele.

Geoffrey înșfăcă punga de mâncare și ieși, pe când băiatul murmură ceva, recunoscând tonul autoritar al medicului. Împinsă de la spate, Polly se îndreptă spre salonul mare.

– Să nu te aud...

– Sincer, doctore, puteați fi mai înțelegător!

– Înțeleg comportamentul juvenil mai bine decât tine.

Polly însă refuza să admită acest adevăr de față cu el.

– Și nu te bosumfla. E pentru binele tău.

– Oare ce-o să-mi faceți dacă vin și mâine la prânz? îl înfruntă ea, furioasă.

– De ce trebuie să fii împotriva autorității, de fiecare dată? întrebă el, serios.

– Nu e împotriva autorității, ci împotriva dumneavoastră.

– Înțeleg...De ce oare?

– Presupun...că nu ne putem înțelege...pur și simplu, și fugi din calea lui, lăsându-l s-o urmărească din priviri, pe coridor.

Capitolul 9

Mai erau zece zile până la întoarcerea domnului Davies. Polly încă mai spera în apariția lui Michael, pentru a o scuti de explicații neplăcute cu privire la situația lui și pentru a-l scăpa de o grijă pe bătrân. Ea își aranjase un concediu pentru primele două săptămâni de ședere a doctorului. În lunea dinaintea sosirii sale, rămase acasă pentru a face de mâncare și a pregăti casa. Marți se trezi dis-de-dimineață, pentru a avea timp berechet să ajungă la aeroport. Îl lăsă pe Alan cu niște prieteni; băiatul fusese externat, deși nu se recuperase complet. O luă și pe Christine, care urcă în mașină mormăind, din cauza orei matinale.

– De ce eu? Lui Alan îi plăcea mai mult să se uite la avioane...

– N-o să stăm după avioane, Christine. Și nu uita, niciun cuvânt despre Alan. Îi explic eu totul.

– N-ai decât, și se trânti pe banchetă să doarmă.

Abia la aeroport fata deveni agitată, pentru ca la vederea tatălui să sară în sus de bucurie, atrăgând atenția tuturor celor care sosiseră cu aceeași cursă.

– Tati! Tati! și doctorul Davies veni repede să-și îmbrățișeze fiica

cea mică, apoi, desfăcându-se din îmbrățișarea ei, o sărută și pe cea mare.

– Să înțeleg că vă bucurați că mă vedeți?

– Ah, tată...

Christine îl luă de mână, începând să-i povestească ceva. Polly, rămasă puțin în urmă, zări o femeie căruntă, care îi urma la mică distanță, și-i studia cu mare interes. Îi zâmbi lui Polly, care-i răspunse la fel, puțin nedumerită. Observând gestul, doctorul interveni:

– Fetelor, vreau să v-o prezint pe Jane Gillespie. Am călătorit împreună.

– Îmi pare bine, Polly...Christine. Am auzit o grămadă de lucruri despre voi.

În drum spre ieșire, Polly află că femeia lucra ca recepționistă la spitalul unde se angajase tatăl ei, și că era în vizită la o soră, care locuia în Cotswolds.

– Nu e departe de noi, observă fata. Poate veniți în vizită și pe la noi.

– I-am dat deja numărul de telefon, râse domnul Davies. Uite ce e, mergeți voi să luați mașina, eu o ajut pe Jane să dea de sora ei.

Cele două surori o luară spre parcare.

– Tati e mai bine parcă, nu-i așa? comentă Christine.

Polly aprobă din cap. Doctorul părăsise Anglia într-o stare deplorabilă, cu zece ani mai bătrân decât în realitate. Slăbiciunea fizică persista, dar se purta mai relaxat și părea a-și fi regăsit scopul vieții. Insistă să fie lăsat la volan, motivând că era mai treaz decât Polly. Pe drum, fetele îl informară cu privire la ultimele noutăți, deși la problema cu Michael îl menajară, mai mult de dragul copilei.

– A făcut o pauză între două locuri de muncă și nu știu singur

unde a plecat. Poate se întoarce deseară, adăugă Polly, fără prea mari speranțe însă.

Bătrânul se arătă destul de dezamăgit de absența fiului. Totuși, spre seară sună telefonul; era Michael, din Scoția.

– Credeam că ai uitat când se întoarce tata. Tu când vii?

Îi răspunse evaziv, dar Polly știa că nu suferă să fie mustrat, așa că i-l dădu pe tatăl lui la telefon și ea trecu la bucătărie, să strângă vasele. După convorbire, domnule Davies reveni foarte îngrijorat. Copiii urcaseră la culcare.

– E totul în regulă, draga mea? Sigur Michael mai are șase luni de rezidențiat?

– Nu ți-a spus? întrebă ea fără a-l privi în ochi. N-a continuat.

Nu scăpă doar cu atât și se văzu nevoită să-i povestească totul, pe măsură ca chipul tatălui se întuneca. Om reținut de felul lui, doctorul nu comentă mai nimic, însă fiica sa realiza tulburarea emoțională prin care trecea la aflarea veștilor.

– Tată, îmi pare nespus de rău! Ce mai primire!

– Nu, draga mea. Trebuia să-mi spui odată și odată... Întotdeauna am trăit cu senzația că medicina nu e tocmai potrivită pentru Michael. Trebuia să-l descurajez încă din anul șase.

Fără această umbră de necaz, reuniunea familiei se petrecu sub auspicii bune. A doua zi, doctorul își vizită foștii colaboratori, după care își petrecu după-amiaza în grădină. Între timp, îi povesti lui Polly despre orașul Saskatchewan, unde aveau să locuiască în curând cu toții. Însă pe măsură ce-i dădea detalii, observă fața inertă a fiicei sale.

– Polly, văd că nu ești la fel de nerăbdătoare să pleci, ca ceilalți...

– O să fie...cam deprimant să părăsesc Anglia, dar...după cum ai zis și tu, mă voi adapta.

– Nu arăți în apele tale, draga mea, oftă el. Ai slăbit, și ești palidă.

– Am avut destule pe cap în ultima vreme, cu Michael și...cu postul meu. Nu mi-a fost ușor.

– Nu trebuia să te las de una singură, rosti domnul Davies foarte serios. Ești mult prea tânără ca să duci în spate toate problemele familiei.

– Prostii! sări ea. Nu mă plângeam, sinceră să fiu. Numai că toate s-au petrecut deodată. Dar acum că ai venit, se vor îndrepta.

– Mă bucur că în curând o să pleci din spitalul ăla. Ți-ai dat demisia deja?

O făcuse, și specificase pentru sfârșitul lunii. Deși formularele pentru emigrare n-aveau să fie gata până după Anul Nou, aveau atâtea de pregătit, iar tatăl ei nu putea rămâne în Anglia mai mult de câteva săptămâni. Într-un fel sau altul, medită ea în timp ce-și făcea plimbarea de seară, mai bine că avea o ocupație, ca să nu aibă timp să se răzgândească. Dar de ce să se răzgândească, totuși? Era tânără, în putere, cu toată viața înainte. Un alt oraș, o altă țară, o nouă aventură. Numai că ei nu-i ardea de aventuri, iar depresia ajunse a umbri bucuria revederii tatălui. Se întoarse acasă muncită de gânduri și pe la jumătatea grădinii, spre intrare, observă că domnul Davies se antrenase la vorbă cu vecinul său. Se aflau sub măr. Amândoi se opriră, privind-o amuzați, iar bătrânul oarecum îngrijorat.

– De ce ești așa de serioasă, fata mea?

Ea răspunse vag, străduindu-se a le zâmbi, întrebându-se în același timp ce caută Geoffrey la ei. Medicul răspunse imediat acestei preocupări:

– Tatăl tău m-a invitat la un pahar.

– Aha...

– Și dacă nu mă invita, oricum veneam. Discutam situația fratelui tău.

– Nu vreau să vă întrerup, și vru să treacă peste scaunul improvizat, dar Geoffrey sări imediat și o prinse de braț.

– Nu, Polly. Te privește și pe tine.

Inima ei părea că-i sare din piept, deși își accelerase ritmul încă de când îl zărise din depărtare. Îi lipsise în ultimele zile, dar refuza să recunoască acest lucru.

– Ce aș avea eu de zis?

– Stai jos, o îndemnă bărbatul, iar tatăl ei se duse să mai aducă un pahar.

– Chiar v-a invitat tata?

– Normal, e un tip civilizat. Care nu m-a învinuit pentru ce s-a întâmplat cu Michael.

– Adică, eu nu sunt civilizată? Mda...poate aveați dreptate. Oricum, tata e unul din cei mai blânzi oameni pe care-i cunosc.

– Te bucuri că s-a întors?

– Normal!

– Îl preocupă starea ta, fata mea. Zice că nu ești fericită cu emigrarea asta.

– Să știți că sunt foarte fericită. Nemaipomenit de încântată, de-a dreptul! Și abia aștept să plec de la Spitalul General.

Oare inventa?

– Vrei să spui că abia aștepți să pleci din subordinea mea? o întrebă el mirat.

Polly nu răspunse, căci se întorsese bătrânul. Cei doi bărbați continuară discuția, la care ea era atentă doar pe jumătate, fiindcă probleme ei sentimentale o apăsau mult prea tare. Minți pentru că nu voia ca Geoffrey să afle adevărul și anume că nu-și dorea

emigrarea. Voia să rămână acasă, să lucreze la același spital. Se îndrăgostise de Geoffrey...de ceva vreme, și nu era vorba doar de o pasiune de moment. Ci de un fapt real, și era pentru prima dată când trăia asemenea senzații.

– Bun băiat! comentă domnul Davies la final. Mă bucur că l-am chemat.

– Și de ce-ai făcut-o, mă rog? Aș fi zis că preferi să stai departe de el.

– Voiam să aflu adevărul despre Michael.

– Dar ți l-am spus...

– Știu, dar tu ești subiectivă. Iar domnul Mortimer tocmai îmi spunea înainte să vii tu că se bucură că ai să pleci, la care Polly probabil tresări. De dragul tău, fata mea, adăugă tatăl repede. Căci din punctul său de vedere, regretă.

– Ți-a spus el asta?

– Cu siguranță. Te place, Polly. Ce te surprinde?

– E greu de crezut ce-mi spui. Mai ales după vorbele grele pe care i le-am aruncat...

Cu toate acestea, tânăra merse la culcare mai bine dispusă, curioasă dacă Geoffrey lua drept false scuzele ei. Se arătase mai calm ca de obicei, deci probabil că acum vor reuși să devină măcar pe jumătate prieteni. Adică mai mult decât se aștepta să primească de la el vreodată.

Iar a doua zi dimineață, primi și un bonus – Emma apăru valvârtej în bucătărie, strigând că mătușa Deirdre pleca, în sfârșit.

– În după-amiaza asta. Unchiul Geoffrey o duce la gară.

– De ce pleacă? Credeam că rămâne până când mama voastră iese din spital.

– Și noi credeam la fel, dar a primit nu știu ce ofertă să pozeze

și unchiul i-a spus să nu piardă ocazia. Ba chiar mi s-a părut destul de bucuros că o vede plecând.

– Și cum o să vă descurați?

– Ca înainte să vină ea; adică mult mai bine. Săptămâna asta mergem la mare, în weekend. Ar fi super dacă ai venit și tu.

– Da, poate...

Deși, pe deoparte Polly gândea că acesta avea să fie și sfârșitul relației dintre ea și familia vecină. Așa că apariția după cină a lui Geoffrey, de mână cu Emma, se dovedi puțin cam incomodă. Domnul Davies le arăta copiilor ilustrate cu orașul în care locuia în Canada, iar musafirii se așezară pentru a urmări restul spectacolului. La final, Geoffrey se apropie de Polly.

– Emma mi-a spus că ți-ar plăcea să vii cu noi la sfârșitul săptămânii.

– Era...doar un fel de-a zice, se înroși ea. Nu vorbeam serios.

– Ba da, zise Emma auzindu-i. Ai acceptat, știu sigur. Deci, dacă vrei să vii, unchiul spune că se poate. Avem o cameră liberă, cea în care stătea mătușa Deirdre.

Oarecum jenată, lui Polly nu-i venea să creadă că Geoffrey își dorește compania ei pe tot parcursul weekendului.

– E drăguț din partea ta, Emma, dar...cred că mai bine stau acasă. Tatăl meu nu stă mult la noi și ar fi păcat să plec eu.

Auzind frânturi din conversație, domnul Davies ceru să afle despre ce e vorba, iar la final o îmbrățișă drăgăstos pe fiica lui.

– Fata mea, normal că te poți duce. Îți va prinde bine o pauză.

– Iar copiii se vor bucura să te aibă printre ei, iar eu nu știu ce m-aș face fără ajutorul tău, completă Geoffrey ceva mai târziu, când cei doi se văzură singuri.

Mai degrabă voia să spună că el era pregătit s-o suporte, pentru

că astfel îi va lua o povară de pe umeri, gândi Polly malițioasă.

– Încă n-am confirmat venirea mea, se simți ea obligată să adauge.

– Atunci, hotărăște-te odată, șuieră el, altfel o s-o iau pe Carol cu mine.

Carol era fata din sat care avea grijă de copii în lipsa lui. Dacă tot lua pe cineva, de ce să n-o ia pe ea? Măcar așa va rămâne cu o amintire frumoasă după luni de necazuri. Așa că acceptă și se interesă de locul unde aveau să meargă. Geoffrey răspunse că undeva în apropierea golfulețului pe care-l frecventau ei întotdeauna; un prieten de-al lui îi oferise cabana sa pentru un weekend prelungit. De vineri până marți. Mai aveau câteva zile, iar Polly ajunse a binecuvânta plecarea lui Deirdre. Nu-și putu înfrâna bucuria, dar își întoarse repede fața, ca nu cumva Geoffrey să-și dea seama. El însă o prinse de încheietură.

– Crezi că o să supraviețuim fără să ne păruim? Mai ales după ce copiii au să meargă la culcare?

Întrebarea hrăni mintea ei cu imaginea candidă a unei camere cu șemineu în care ea și Geoffrey se relaxau în fața focului, după o întreagă zi de plajă.

– Sper.. se îmbujoră ea, apoi se întoarse la tatăl ei.

***

Vineri dimineață, Polly se trezi devreme și pregăti micul dejun, bombănind nemulțumită din cauza vremii nefavorabile.

– Superb! Luni de zile a fost frumos pentru ca tocmai acum să se

strice, când voiam ca totul să fie perfect...

Tatăl ei o urmărea atent.

– La buletin nu s-au anunțat vești rele. Probabil se înseninează mai târziu.

Și previziunile tatălui se dovediră corecte. Pe măsură ce se depărtau de casă, norii se risipiră, încât buna dispoziție îi reveni. Avea să trăiască în prezent, lăsând la o parte toate conflictele dintre ea și Geoffrey, precum și planurile de viitor. Voia să se distreze, așa cum n-o făcuse de săptămâni întregi și va încerca să nu spună nimic nelalocul lui. La un moment dat, șoferul trase într-o parcare și-i îndemnă pe copii să se ducă la joacă pentru a-și irosi energia. Polly și cu el rămaseră la mașină, scrutând priveliștea încântătoare.

– Nu regreți nimic? Poate te exasperează vorbăria lor.

– Sigur că nu. Sunt niște copii adorabili, serios.

– Te cred. Păcat că Deirdre nu împărtășește pasiunea ta pentru copii.

– Probabil că își va schimba atitudinea când îi va avea pe-ai ei, remarcă Polly, reticentă.

– Mă îndoiesc. Și oricum, ține prea mult la aparențe ca să-și strice corpul pentru a întemeia o familie. Mai vrei cafea?

Cu asta, conversația lor se sfârși, însă continuă în mintea lui Polly. Cum de putea un om ca Geoffrey, care iubea copiii, să se aștepte la un mariaj cu Deirdre? Sau poate spera că mariajul va aduce o schimbare? Sau era pur și simplu nebun după ea, și pregătit s-o accepte oricum? Deși, fără îndoială, Deirdre nu era femeia potrivită pentru un bărbat muncitor și inteligent ca Geoffrey. Dacă l-ar fi cunoscut înaintea ei...dacă nu pleca în Canada...Însă astfel de gânduri sfârșeau rău, ori ea hotărâse a nu-și strica vacanța.

Cabana cu pricina avea priveliște exact la golfulețul în care

înotaseră data trecută.

– Iarna e destul de mohorâtă, dar pentru perioada asta din an e perfectă, zise el.

Și într-adevăr, găsise caracterizarea potrivită. În vreme ce copiii o luară la fugă pe culmea dealului ca să vadă marea, Polly rămase pe terasă, savurând aerul proaspăt.

– Mă bucur așa de mult că am venit!

Geoffrey care tocmai ieșise dinăuntru, surâse mulțumit făcând-o să tresară. Abia acum își dădea seama de puternica atracție fizică, de ochii lui pătrunzători prin cenușiul lor, de tenul bronzat uniform. La serviciu îi distrăgea atenția destul de mult, pe când aici, în decorul acesta mirific, se afla în pericol de a-și pierde mințile cu totul.

– Hai să-ți alegi dormitorul, sugeră el. Copiii vor dormi împreună într-o cameră, așa că ai libertatea de a alege.

Tânăra alese cea mai mică încăpere, cu o vedere superbă spre mare. Bărbatul îi duse sus bagajul.

– Văd că nu te obosești cu bagaje multe.

– E doar un weekend.

– Ar trebui să vezi câte-și ia Deirdre pentru două zile, remarcă el sarcastic.

– M-am săturat să fiu comparată cu ea! se enervă Polly, dar el râse cu poftă.

– Te-am atins, nu? Hai să mă ajuți să pregătesc prânzul.

Restul zilei îl petrecură pe plajă, consumând cantități mari de ceai foarte tare. Aduseseră mâncare cât pentru două zile, dar Geoffrey plănuia să mai facă niște cumpărături de la un magazin local. După ceai, în lipsa televizorului, bărbatul sugeră un joc de Monopolly care dură mai bine de două ore, până când Emma începu să caște.

– Chiar trebuie să continuăm, unchiule? E așa de plictisitor.

– Trădătoareo! șuieră Nicky. N-ai mai zice la fel dacă erai în câștig.

– Prostule! se înroși fetița. Tu câștigi numai fiindcă trișezi!

Doctorul interveni, calmându-i pe amândoi și hotărând încă o jumătate de oră de joc. Din cauza iritării, fetița refuză mai târziu să se spele, la care Polly spuse că nici n-are nevoie.

– Mătușa Deirdre zice că trebuie să te speli zilnic. Ce prostie!

– Păi...

– E un principiu sănătos, zise Geoffrey din prag, dar în seara asta o să facem o excepție. Și ceilalți s-au vârât deja în pat în curând o să avem puțină liniște, Polly.

– Pe Polly n-o deranjează prezența noastră, bolborosi micuța de sub plapumă; dar mătușa Deirdre e așa de țâfnoasă. Mă bucur așa de mult că n-a venit, chiar dacă ți-e prietenă, unchiule.

Geoffrey o ascultă oarecum buimac, în timp ce tânăra, jenată de subiect, ieși în grabă. Câteva clipe mai târziu, doctorul închise ușa dormitorului, stinse luminile, trase draperiile de la sufragerie și aprinse focul.

– Meritățm o băutură. Ce vrei?

Atmosfera intimă și primitoare și scaunul confortabil o determinară pe Polly să renunțe la ce citea. De cealaltă parte, Geoffrey lectura intens un roman, cu aceeași dedicație cu care lucra și la birou. Îl urmări câteva minute, surâzând în sinea ei, lăsând revista să-i cadă din brațe. Imediat se auzi zgomotul înfundat al coperților închise, și-l surprinse pe însoțitorul ei cercetând-o.

– Scuze, te-am ignorat cumva?

– Nu e nevoie să fiți politicos...tratați-mă ca de obicei.

– Sunt chiar așa de rău? râse el malițios. Bine, bine, cred că știu deja răspunsul.

Mai târziu, în patul ei, Polly rămase a medita asupra celor întâmplate în acea zi. La un moment dat zări o umbră la capătul celălalt al terasei – Geoffrey aplecat deasupra balustradei, spre mare. Probabil că-i lipsea Deirdre și se întreba când se vor întâlni din nou. Dac-ar fi fost cu ea, n-ar fi stat să citească la foc, ci ar fi conversat, poate ar fi făcut dragoste sub lumina lunii.

Dar de data asta nu Deirdre îl însoțea ci ea, și își jură ca a doua seară să nu mai rămână la foc. Avea să îmbrace rochia, singura piesă mai elegantă cu care venise, încercând a-i deschide ochii lui Geoffrey asupra farmecului ei feminin, pe care el îl descoperise în duminica aceea, la plajă.

Dimineață, acordă mai mult timp toaletei zilnice și se îmbrăcă mai atent ca de obicei. Dacă nu se putea compara cu perfecțiunea celeilalte femei, măcar era conștientă de calitățile ei fizice plăcute. La micul dejun, bărbatul o privi cu mare atenție – un pas reușit. După două zile, cu siguranță că raporturile dintre ei se vor schimba și doar gândurile acestea o înveseleau nespus de mult pe tânăra secretară.

Undeva pe la mijlocul zilei, cei cinci se antrenară într-un joc de crichet. La un moment dat, pe plajă apărură niște prieteni de-ai lui Geoffrey, Alec și Mary Richards, medici locali, foști colegi de facultate cu el. Fiind liberi toată ziua, acceptară invitația de a se alătura grupului. Astfel că jocul continuă, de data sta în două echipe. Nicky stabili ca unchiul său, doamna Richards și el să fie într-una, iar fetele și domnul Richards în cealaltă.

Pe tot parcursul jocului, partenerul de echipă o sorbi din ochi pe Polly de nenumărate ori, admirativ, încât tânăra își dori să nu fi fost atât de sumar îmbrăcată. Câștigă echipa adversă, după care fata părăsi grupul pentru o partidă de înot în capul golfului, unde

descoperise o adâncitură perfectă.

Plaja era la fel de pustie ca data trecută. Se lăsă cu capul pe spate, cu ochii închiși, relaxată, fericită, plănuindu-și apariția din acea seară. În depărtare se auzeau frânturi de glasuri, însă nu le conștientiză decât în clipa în care cineva sări în ochiul de apă, stropind-o. Era Alec, tot un rânjet.

– Deci, aici te ascundeai? Ți-a ajuns?

De fapt, se săturase de atitudinea lui, dar nu-i putea spune asta în față. Probabil că pentru altele tipul era atrăgător – aprins la față, cu mustață, bine făcut; în câțiva ani, va lua în greutate. Se apropie de ea și-o prinse de mâini, dar tânăra se retrase; el repetă mișcarea, și mai aproape.

– Geoffrey zice că nu ești fata lui, așa e?

Polly îl împinse, dar el reuși totuși s-o sărute – un sărut dezgustător.

– Ce s-a întâmplat? Credeam că mă placi.

– Abia ne-am cunoscut, protestă ea, exasperată. Nu sunt avidă după bărbați.

– Așa e... și o măsură admirativ și insistent. Nici nu pari genul.

Nu era genul de om care să accepte un refuz. Vânătoarea continuă, mâinile lui căutându-i trupul pe sub apă, tot mai avid și mai violent, în timp ce Polly făcea eforturi mari să se sustragă.

– În locul vostru aș înceta joaca, zise Geoffrey de deasupra. Vin ceilalți.

Polly reuși să urce pe stânci sub privirile lui de gheață. Alec mormăi ceva și se făcu nevăzut.

– Nu vă mai uitați la mine așa, zise ea. Nu eu l-am încurajat!

– Nu? și o măsură cu aceeași privire hulpavă ca a lui Alec. Aș zice că i-ai dat apă la moară încă de când ni s-au alăturat. Mary e cu zece

ani mai mare ca tine și nu te întrece în frumusețe, dar este cea mai simțită femeie pe care o știu și n-aș vrea să sufere.

– Și mie-mi place de ea...La naiba, la ce-mi folosește asta? Oftă, și trecu pe lângă el.

– Îmbracă-te, sugeră doctorul, trăgând de breteaua sutienului ei. E dezgustător felul în care te soarbe din ochi.

Soția lui Alec purta un costum într-o piesă pentru a-și ascunde formele puțin rotunjoare. Părea mai în vârstă decât soțul ei, deși după cele ce povesteau, părea că-și făcuseră studiile împreună. De dragul femeii, și nu la îndrumarea lui Geoffrey, Polly se îmbrăcă și se alătură fetelor la un joc. Mai târziu reveni la grupul care stătea la plajă. Alec mimă nevoia de a bea ceva, iar Polly fiindcă tot era în picioare, nedorind a-l jigni, se oferi să-i toarne un pahar de suc. Păși spre el penru a i-l da, dar mâna lui o prinse de gleznă, trăgând-o în jos. Tânăra încercă să se elibereze, dar nereușind și pentru a nu isca o scenă, acceptă, spre dezamăgirea lui Mary. Nu dură mult și Geoffrey, nemulțumit, anunță că se săturase de plajă.

În ciuda protestelor copiilor, îi grăbi pe toți să împacheteze. Polly se simțea mai ușurată știind că a doua zi familia Richards avea de vizitat niște rude, deci vor fi din nou pe cont propriu.

După cină, se sugeră din nou un Monopolly, dar bărbatul refuză pe motiv că vrea să viziteze un prieten.

– De ce e unchiul așa de prost dispus? întrebă Emma.

– Cred că nu i-au plăcut oamenii ăia care au venit cu noi pe plajă, observă Nicky.

Și nu fusese singurul, gândi Polly. Familia Richards le stricase toată ziua, iar acum și seara. Jocul nu reuși, pentru că Polly nu se putea concentra, iar Emma dădea semne de somnolență. Tânăra îi culcă pe toți, după care ieși pe terasă. Dacă Geoffrey nu se întorcea

până la unsprezece, se va duce și ea la culcare. Nu voia să creadă că-l așteptase. Însă rămase afară mai mult decât plănuise, deși aerul răcors ce-i pătrundea în oase o făcea să tremure. În cele din urmă renunță, și se duse în pat pentru ca după o vreme să-l audă intrând în casă.

A doua zi, totul părea să fi revenit la normal. După micul dejun, se echipară de plajă.

– Ce bine că oamenii ăia nu mai vin, sări Emma.

– Nu crezi că ai prea mult de comentat, domnișoară? Mai întâi despre Deirdre, acum despre familia Richards. Este cineva care să-ți placă?

– Polly, exclamă Emma entuziasmată, spre iritarea lui Geoffrey.

– Fă-i o plecăciune, Polly. Deși îmi pare rău că nu-ți place de Mary.

– A, e de treabă, dar el e groaznic.

– Cam asta e și părerea mea, încuviință Geoffrey sec.

– Parcă-ți era prieten, remarcă Polly, sarcastic.

– Nu-l sufăr pe tip. Eu și cu Mary am fost în același an, dar el era mai mic. L-am cunoscut după ce s-au căsătorit. A făcut o alegere proastă, dar probabil că nu ești de acord din moment ce l-ai găsit fascinant.

– Nu-i adevărat! Era ca o lipitoare...

În afară de această scenă, ziua trecu liniștit. La fel și seara, când Polly pregăti niște grătare, iar Geoffrey deschise o sticlă de vin. Prelungiră mult seara, încât nu mai rămase loc de un joc și cu toții consimțiră să meargă la culcare mai devreme, inclusiv Geoffrey..

– Aseară am ajuns mai târziu decât aș fi vrut. Lasă vasele, Polly. Le spălăm mâine.

– Care e problema cu mine? se întrebă Polly în fața oglinzii. De

ce atrag întotdeuna bărbații nepotriviți?

Toată ziua trecu aproape neobservată de Geoffrey; seara de asemenea, deși îmbrăcase rochița cu pricina. Singura care-i remarcase schimbarea a fost Emma, iar Geoffrey doar mormăise ceva, complet distras.

Luni – același ritual, iar seara fiind ultima, mai făcură încă un joc de Monopolly. Era și ultima șansă, fiindcă niciodată nu va mai prinde câteva zile singură cu Geoffrey. Dacă tot purtase rochița aceea drăguță, de ce nu-i arătase un minim de interes? Ea spălă vasele în timp ce el culcă micuții, după care se întoarse căscând :

– Cred că o să mă culc devreme. Soarele m-a obosit.

– V-ați culcat devreme și ieri! exclamă ea dintr-o dată. Să ieșim pe terasă, și deschise larg ferestrele.

Pentru o clipă, avu senzația că el n-o va urma. Îi auzi pașii înăuntru, apoi un clinchet de pahare. N-avea să ia cu ea în Canada nicio amintire frumoasă, gândi Polly, abătută. Dar poate că așa trebuia să se întâmple, fiindcă nu se cădea să atenteze la bărbatul alteia.

– Terminăm vinul? întrebă el abia șoptit, speriind-o.

Turnă și-i oferi un pahar pe care ea îl bău dintr-o înghițitură, și mai ceru încă unul.

– Mai ușor...deja ai băut destul, zise el, iar în lumina lunii chipul său părea ușor amuzat, dar și contrariat.

– Nu te mai uita la mine de parcă...aș fi Emma. Nu sunt un copil! și-i înfipse din nou paharul sub nas.

– Ce încerci să faci, draga mea? întrebă Geoffrey după ce ea îl bău și pe următorul. Să te amețești?

– Poate...Oricum, n-am altceva mai bun de făcut.

– Adică? se apropie el luându-i paharul din mână. Să înțeleg că o

seară în care te joci cu copiii nu e tocmai ce ai numi distracție? Vrei ceva mai mult?

Ea îl privi nesigură, căci simțise o notă discordantă în tonul lui.

– Ți-ai dorit asta tot timpul, nu? și o prinse de umeri. Ești una din acelea care nu pot trăi fără bărbați.

– Nu-i adevărat! Lasă-mă!

– Nu te juca, Polly!

Gura lui o acoperi pe a ei cu putere, insistent, incitant. Ea se abandonă acelei senzații, încolăcindu-l, răsfirându-și degetele în părul lui. O eliberă într-un final, lăsându-i însă o senzație de sfârșeală.

– Mai bine încetăm...înainte să scăpăm totul de sub control.

– Te rog, șopti ea, mai stai. Te rog...

– Nu există niciun viitor, Polly, o scrută el sălbatic. Știi prea bine.

Probabil era o aluzie la Deirdre; dar Deirdre se afla la Londra și oricum îl avea pentru toată viața cu ea.

– Nu-mi pasă! strigă ea. De ce ți-ar păsa ție?

– Ar trebui să-ți pese, o prinse doctorul de mâini, cu ochi sticloși. Mai bine nu te aduceam!

Nici că mai primise vorbe mai grele; cuvintele sale o readuseră cu picioarele pe pământ, izbind-o cu umilința de a se fi oferit unui bărbat care nu o dorea.

– La fel mi-am zis și eu! Se smulse din strânsoare și fugi împleticindu-se spre camera ei, unde căzu istovită pe pat.

Dormi așa, îmbrăcată, sfâșiată de lacrimi. Se trezi cu hainele șifonate, cu gâtlejul uscat. Bâjbâind, realiză că era doar șapte. Ceilalți încă nu se treziseră. Își dorea să facă un duș, dar se temea să nu-i deranjeze, așa că se mulțumi cu o partidă de înot, cu șederi prelungite în valurile blânde. Ieși ceva mai înviorată. Secătuită de

orice senzație emoțională, nu-și dorea să-l mai vadă pe Geoffrey. Oare îl afectase? La întoarcere, îi găsi pe cei patru pe terasă, la micul dejun. Din cauza soarelui care-i bătea în față, nu putea descifra prea bine chipul doctorului.

– Bună dimineața! salută veselă. Am fost să înot.

– Stai lângă mine, o invită Emma.

Geoffrey stătea în partea opusă.

– Ce facem azi? se interesă Nicky, după care lumea începu să se certe cu privire la ora plecării. Eu zic că la șapte e bine, completă băiatul. Ajungem la zece.

– Plecăm la cinci, hotărî bărbatul. Ați pierdut prea multe nopți și se vede pe fețele voastre, spuse aruncând o privire și spre secretara lui.

Polly se îmbujoră; în oglindă, de dimineață, zărise un chip palid, încercănat, complet diferit de cel tineresc care-l fascinase pe Alec pe plajă. Pentru a prinde cât mai mult din timpul rămas, copiii se grăbiră cu mâncarea și fugiră la joacă.

– Să nu vă prind în apă până nu venim noi, ordonă unchiul lor.

– Mă duc eu cu ei, se ridică Polly.

– Încă nu. Vreau să discutăm, și așteptară să rămână singuri, după care el se cufundă în scaun, privind-o intens.

– Nu mă mai privi așa.

– Încerc să-mi formez o părere bună despre tine. Cu fiecare bărbat te porți așa cum te-ai purtat aseară? Poate așa se explică popularitatea ta.

– Ce părere defăimătoare! Eram ametită. De ce nu te poți arăta mai decent, să uiți totul?

– Bine, se ridică el. O să fiu bun și te cred. Deși nu erai la fel de ametită când te-ai jucat prin apă cu Alec.

Capitolul 10

Jane Gillespie, femeia care-l însoțise pedomnul Davies, trecuse pe la ei la sfârșitul săptămânii. Polly aflase de invitația pentru duminică, dar marți seara, când se întoarse, o găsi tot acolo. Jane își ceru scuze că ocupase camera tinerei.

– M-au convins să rămân, dar în seara asta o să dorm pe canapeaua din sufragerie.

Frații mai mici deja o plăceau la nebunie, iar motivele erau clare. Femeia era ageră la minte, candidă, calmă – o persoană extrem de agreabilă; iar doctorul Davies împărtășea aceeași opinie. Deși prost dispusă, Polly intră și ea în conversația lor, însă cu puțin interes. Pentru ea, vacanța sfârșise dezastruos. Geoffrey îi expusese foarte clar că detesta femeile care se ofereau pe tavă oricărui bărbat disponibil.

– Nu te superi dacă te lăsăm singură câteva zile? întrebă la un moment dat tatăl.

Ea nu avea nimic împotrivă. Domnul Davies avea s-o însoțească pe Jane la sora ei câteva nopți, iar ieșirea coincidea cu minivacanța copiilor, care aveau să viziteze o mătușă din Devon.

– Dacă nu vrei, sunt sigur că-ți facem loc și ție pe undeva.

Însă Polly abia aștepta să rămână pe cont propriu, să fie liberă și să se prefacă a nu suferi deloc. Cu toții se puseră în mișcare chiar de a doua dimineață, iar tânăra rămase în urma lor la o ceașcă de ceai prelungită. De ce o copleșea nefericirea într-atâta? De ce se îndrăgostise tocmai de bărbatul nepotrivit, cu toate opțiunile pe care le-ar fi avut?

Bântui un timp prin casă, prea plictisită ca să aranjeze câte ceva. Poate ar fi trebuit s-o viziteze pe proaspăta mămică Ellen Hancock? Dar Ellen, cu spiritul ei intuitiv, avea să-și dea imediat seama că e ceva în neregulă. Într-un final, își întinse șezlongul și ieși la plajă în grădină. Căzu într-o dulce atipire, dar tresări imediat ce auzi glasul lui Geoffrey.

– Ar trebui să-ți pui ceva pe cap, Polly. Nu gândești deloc. La ora patru pe soarele ăsta ucigător, nu e prea înțelept să stai pe jumătate dezbrăcată.

– Nu mă ard niciodată, răspunse ea, alarmată de bătăile puternice ale inimii sale.

Geoffrey luă un preș mai vechi și i-l puse pe umeri.

– Întotdeuna există o prima dată. Ai început să te cojești pe nas.

– Ai venit la tata? A plecat, și se întinse la loc, cu ochii închiși. Se întoarce abia joi.

– E bine și că te-am găsit pe tine. Dacă vrei să afli câte ceva despre Michael... la care ea sări imediat. M-a sunat acum câteva minute, din Lancashire.

– Din Lancashire? repetă ea fiindcă n-avea nici rude și nici prieteni în acea zonă a țării.

Dar se pare că fratele ei găsise un post de medic într-un orășel, unde aveau nevoie urgentă de asistenți. Declarase doar adevărul

despre ultimul său loc de muncă și-l sunaseră pe Geoffrey ca să confirme.

– Tipul care m-a sunat a rămas impresionat de sinceritatea fratelui tău și de hotărârea lui de a o lua de la capăt. Zicea că-i trebuise foarte mult curaj ca să spună toată povestea.

– Și acum?

– Îi dau postul. La început unul provizoriu, iar după un an îl anagajează permanent. Ca medic rezident la Chirurgie generală și Ortopedie. Va trebui să muncească din greu; cu toate că nu e cine știe ce spital, este un nou început.

– Și de ce te-a sunat pe tine?

– A încercat la voi, dar cred că nu l-ai auzit. Și a vrut să-mi mulțumească fiindcă i-am dat o referință bunicică.

– Cum? Dar întotdeauna l-ai apostrofat.

– N-am nimic cu Michael, și cred că și-a învățat lecția. În sfârșit s-a maturizat, și sper că și tu vei face la fel.

– Sunt matură! Sunt...

– Ca la șaisprezece ani, râse el. Mai ales în costum de baie.

– A fost al mamei și obișnuiesc să-l port prin grădină. Mulțumesc oricum, doctore.

– Mi-ar prinde bine o cană de ceai....

Tinerei nu-i rămase altceva de făcut decât să-l invite. Serviră ceaiul sub măr, dar Polly vorbi mai puțin ca de obicei, pentru că încă o neliniștea compania lui. Bărbatul se comporta normal, dar nu el era cel care se făcuse de rușine.

O invită la cină în aceeași seară, motivând bucuria ce le-o va face copiilor. Deci nu și lui...

– Mulțumesc, dar John o să treacă pe la mine.

– Atunci, prânzul de mâine?

– Ies cu David Stevens, roși ea.

– Încă nu te-ai decis pe care să-l alegi?

Înainte de a-i răspunde, o mașină trecu pe lângă grădina ei. Doi ochi deloc prietenoși îi urmăreau dinăuntru.

– Deirdre! se ridică el încruntat, probabil ghicind reacția pe care o vor avea copiii. De ce nu mi-ai spus că vii?

– Scumpul meu, veni femeia repede, sărutându-l pe un obraz și măsurând-o pe Polly. Pari ciudat. Ce făceați?

– Beam un ceai. Cred că Polly îți poate oferi și ție unul.

Însă era clar că femeia îl dorea pe Geoffrey doar pentru ea și-l trase acasă cu un gest posesiv, puțin după aceea. John veni pe la șapte și rămase peste noapte, ceea ce se întâmpla frecvent.

– Deși n-ar trebui să fac asta, mai ales că ești singură acasă... S-ar putea să-ți auzi vorbe.

– Nu fi ridicol. Practic ești din familie. Aproape ca un frate, la care el oftă adânc.

– Aș vrea să nu mă privești așa...

Abandonară subiectul. La urma urmei, lui Polly îi făcea plăcere compania lui, fiindcă o mai ajuta să uite de griji și de imaginația care-i zbura necontenit la farmecele pe care Deirdre i le putea face lui Geoffrey. Încercă din răsputeri să se concentreze la povestea despre un pacient pe care i-o istorisea John. La final, musafirul insistă să doarmă pe canapeaua de jos.

A doua zi, la micul dejun, se sună la ușă. Era Deirdre cu o cană în mână, cu rugămintea ca Polly să-i împrumute niște lapte. Intră apoi în bucătărie, unde dădu cu ochii de John și-l salută veselă. Polly făcu prezentările, apoi o conduse pe femeie până la portiță.

– Proasta! E clar la ce s-a gândit, iar tu te-ai arătat atât de stângaci, îi reproșă lui John.

– Știam că nu trebuia să rămân. Crezi că-i va spune lui Geoffrey?

– Normal, dar nu mă deranjează.

– Ar trebui; am să-i spun că am rămas ca să-ți țin companie.

– Mă îndoiesc că te va crede, zise ea știind gândurile rele pe care i le pusese vecinul în ultima vreme.

Mai târziu, medicul o duse în oraș, la întâlnirea pe care o avea cu David Stevens.

– De ce ieși cu el, Polly? Doar nu-l placi?

Chiar așa, de ce acceptase invitația? Probabil ca să-și oblojească rănile; să-și demonstreze că dacă Geoffrey n-o găsea atrăgătoare, majoritatea bărbaților vedeau în ea ceva fermecător.

– Știe că o să pleci în Canada?

– Da.

– Și nu-l deranjează?

– Zice că o să mă viziteze, pentru că ajunge adesea pe-acolo cu afaceri.

Bărbatul o duse la cel mai luxos restaurant din oraș, complimentând-o necontenit, admirând-o, îmbunătățindu-i astfel starea de sprit. La final, se oferi s-o conducă acasă, profitând de faptul că fiica lui era la o prietenă și avea toată seara la dispoziție.

Oferta o neliniști întrucâtva pe tânăra care nu știa cum se va descura singură. Când ajunseră, ea îi sugeră să rămână în grădină, dar el refuză.

– E prea în public. Unde ți-e cheia?

Tânăra deschise, și imediat ce se văzu în hol, el o prinse în brațe, sărutând-o avid și pasional, mângâind-o posesiv. Polly, care băuse, îl acceptă.

– Haide, zise el la un moment dat, conducând-o spre scări.

– Nu! sări ea.

– Te doresc de luni întregi. O să ai o amintire când vei pleca. Și am vorbit foarte serios, Polly, o să te vizitez în Canada...

Bărbatul continuă în același ritm, împingând-o spre scări.

– Îmi pare rău, David, se retrase ea. Dar nu te iubesc...

– Dar cine-a zis ceva despre iubire? se aprinse el. Vino-ți în fire! și întinse din nou mâinile după ea.

Se iscă o joacă de-a șoarecele și pisica, dar o scurtă bataie în geam îi întrerupse. Era Geoffrey! Niciodată nu-i fusese mai recunoscătoare pentru apariția lui, cu toate că avea o expresie alarmantă. David blestemă pe sub mustață, iar ea fugi să deschidă.

– Exact la țanc. David...tocmai pleca.

– Bun, și-l fulgeră nemilos pe celălalt. Nu vreau să te rețin, Stevens...Polly zice că plecai.

Bărbatul ieși înfuriat, nu înainte de a o scruta pe tânără cu niște ochi injectați.

– Iar acum vreau să-mi explici, draga mea.

O duse înapoi în sufragerie și o împinse puțin cam brutal într-un fotoliu. De ce o privea așa de cătrănit? Și cum de apăruse tocmai la momentul potrivit?

– Tăiam gardul viu când ați venit. Nu păreai prea fericită când te-a împins în casă și era evident ce vrea de la tine.

– Mă...bucur că ai venit. Nu credeam că e așa de repezit.

– Toți bărbații sunt la fel, dacă-i încurajezi. Nu inviți un bărbat în casă dacă ești singură. Își face idei greșite.

– S-a autoinvitat, murmură ea, la care el pufni.

– Atunci, trebuia să-l refuzi...Aproape că-mi pare rău pentru bietul monstru, că s-a lăsat dus de nas pentru ca apoi să fie abandonat ca un neputincios.

– Nu l-am stârnit!

– Faci asta întotdeauna, zâmbi el, pășind spre ieșire. Încă nu mi-am dat seama dacă e ceva deliberat sau nu.

Se priviră un timp în tăcerea care deveni apăsătoare.

– Nu te mai uita așa la mine! rosti el răspicat, avansând spre ea.

– Aici erai! se auzi glasul pițigăiat al lui Deirdre. Parcă tundeai gardul. Vin înăuntru...

– Femeia asta are prostul obicei de a apărea exact la momentul inoportun, mormăi el enervat. Bine, bine, vin acum!

Îi spuse ceva la care ea râse și intră peste el în sufragerie.

– Te aștept aici, Geoff.

Geoffrey, mai cătrănit ca niciodată, spuse că preferă să lase lucrurile cum sunt și că vrea să plece.

– Vă stau în cale? Ce se întâmplă?

– Geoffrey mă...ajuta cu...ceva, interveni Polly; și avea dreptate în mare parte.

– Nu te cred.

– Nu fi ridicolă, Deirdre. Și ce-ai de gând să faci?

– Bărbații habar n-au cât sunt de proști. Se lasă adeneniți de fete cu ochi mari și inocenți... – și o privi pe tânăra secretară – ca tine.

– Pentru Dumnezeu, Deirdre. Te comporți prostește!

– Nu, dragule; tu te comporți prostește. La ce oră vine prietenul tău în seara asta? o întrebă foarte natural pe Polly, care rămase pierdută câteva clipe. Cel care lua micul dejun cu tine, azi-dimineață...

Geoffrey îngheță, urmărind-o atent pe Polly.

– Nu mai vine...și nu e prietenul meu. și... rămâne adesea peste noapte aici.

– Când ai tăi sunt acasă. Dar azi-noapte a fost altceva.

– Ba nu, sări ea disperată, căci doctorul deja se îndrepta spre

ușă, înnegurat. Te rog, Geoffrey! fugi după el.

– Mi-a ajuns, Polly...Deirdre are dreptate -am fost un prost, și ieși cu o smucitură violentă.

Femeia îl urmă, nu fără a-i arunca rivalei un rânjet malițios.

***

Minivacanța aceasta avea să rămână în conștiința ei drept cea mai îngrozitoare petrecută vreodată. La întoarcere, tatăl ei o convinse să se alăture fraților, la Devon; ca să-i facă pe plac, acceptă, dar toate activitățile întreprinse împreună cu aceștia nu reușiră a o înveseli. Și nici vestea că Deirdre și Geoffrey se certaseră teribil într-una din duminici. Emma îi povesti totul, amănunțit.

– A plecat acum câteva zile. A țipat la el, dar unchiul n-a zis nimic, a tăcut doar, așa cum tace când e supărat. Știi tu.

Știa. Același tratament i-l aplicase și ei la una din certuri și ea își măcinase nervii toată seara gândindu-se cum va da ochii cu el. Apoi mai află că cealaltă femeie o învinuise pe ea pentru despărțire, fapt pe care tânăra nu-l înțelegea defel.

Secretarei îi mai rămâneau două săptămâni la Spitalul General, iar prietenii observară cu toții că nu era foarte entuziasmată, la care ea surâdea vag, spunând că-i era greu să părăsească orașul în care se născuse și crescuse. Formalitățile pentru imigrare avansau lent, dar mutarea lor până la sfârșitul anului devenise un fapt cert.

Deja fusese angajată o urmașă pentru funcția ei, o femeie simpatică, între două vârste, care-și relua munca după câțiva ani de concediu maternal. Comportamentul lui Geoffrey pe parcusul

întregii săptămâni fusese unul formal, dar ea însăși se simțea mult prea vlăguită să mai încerce vreo apropiere. Parcă întreaga-i vitalitate fusese secată.

– De ce ești tristă, Polly? întrebă o dată Paula, în timp ce semna niște scrisori., dar ea nu răspunse. Dumnezeule, ce târziu e! Trebuie să plec. Lui Geoffrey nu-i place să aștepte.

– Parcă erai liberă în seara asta.

– Sunt. Geoffrey mă duce la un concert, la Birmingham.

Înaltă, cu o figură imaculată, asemănătoare celei a lui Deirdre, Paula o întrecea pe aceasta din urmă prin inteligență și vigoare. O parteneră mult mai potrivită pentru un viitor doctor de renume, gândi Polly, nefericită. Paula îi putea foarte ușor ajunge soție, una interesată de munca lui și foarte înțelegătoare cu orele târzii la care ajungea noaptea.

Când femeia plecă, Polly se cufundă în scaunul ei, cu fața în palme, plângându-și amarul, nepăsătoare dacă cineva o putea zări în halul în care era. Cu cât se apropia ziua despărțirii, cu atât se delăsa tendinței de a vărsa multe lacrimi.

În ultima miercuri, mai mulți rezidenți, printre care și John, veniră la ea chiar la ora terminării programului.

– Să-ți lași vinerea liberă, Polly.

– Organizăm o petrecere de adio.

– În sectorul rezidenților; la ora nouă. O să ne distrăm pe cinste.

– Salut, băieți! apăru și Geoffrey tocmai la momentul nepotrivit. Ce faceți? Apoi auzi de planurile lor. Țineți minte că suntem de gardă în seara aia!

– Bineînțeles, doctore, zise John. O să beau numai suc de roșii.

Ei plecară, iar Polly continuă să-și aranjeze biroul. Ar fi dorit să se sustragă chermezei, dar sigur rănea pe vreunul dintre ei.

– Unde-mi sunt scrisorile, Davies?

– N-am avut timp să le fac.

– Atunci, nu te mai fâstâci atâta și fă-le acum. E aproape cinci.

Cu buzele fremătându-i, Polly deschise mașina de scris și încercă să pună hârtie, dar nu reuși din cauza lacrimilor care-i împânzeau ochii. O lacrimă îi căzu pe foaie.

– Ce naiba ai? se răsti el.

Nemaiputându-se abține, Polly izbucni în lacrimi, căutând cutia cu șervețele.

– Nimic...

El veni lângă ea, cu o expresie plictisită, impacientată.

– Nu te simți bine?

– De zile întregi vreau să discut cu tine...N-aș vrea să ne despărțim în termeni...neamicali.

Trecu o clipă, în care-i păru că întrezărește o urmă de...ceva pe chipul său.

– Termină scrisorile.

– Nu vreau! Trebuie să mă asculți! Neapărat!

– Domnișoară Davies, strigă el fără a o privi. Chiar vrei să-ți amintesc că ești secretara mea și ne aflăm aici ca să muncim?

– La naiba cu scrisorile tale! strigă și ea, frustrată. Te-ai purtat aiurea încă de când m-am întors și știu de ce; și începu să-i explice despre noaptea în care John dormise la ea. M-ai înțeles greșit. Și nu sunt genul ăla de fată.

– Nu?...N-am uitat ultima seară pe care am petrecut-o în Țara Galilor.

– Acolo a fost altceva, zise ea roșind, amintindu-și cum se aruncase în brațele lui, disperată, cu riscul de a fi respinsă.

– S-a terminat diferit, și acum regret. Dacă tot ești așa de

disponibilă în a-ți oferi serviciile, puteam să profit.

După care reveni la notițele lui, iar Polly, șocată de cuvintele sale, își reluă munca. Când termină și-i puse scrisorile sub nas, nu primi nici măcar o privire de mulțumire, încât pentru prima oară se bucura că mai avea doar două zile să-l suporte.

***

Petrecerea de adio decurse ca alte sute asemănătoare. Spațiul ocupat de rezidenți devenise neîncăpător pentru cei veniți, în mare parte asistenți, dar și câțiva medici rezidenți, căci tânăra era populară încă din primul an de lucru la Spitalul General. John insistă să vină s-o ia de acasă, cu toate că era de gardă. Când apărură cei doi, muzica se opri și toți se îmbulziră s-o salute pe secretară.

Zeci de fețe se îngrămădeau zgomotoase, prietenoase, unii țipând ca să se facă auziți. Polly le zâmbi tuturor și dansă până la epuizare. La unsprezece, John dispăru; se presupunea că s-a dus să-și facă rondul. Pe când dansa îmbrățișată de un alt medic, Polly îl zări pe Geoffrey. Până la finalul melodiei se străduí să-și țină ochii fixați în privirea partenerului, fermecându-l oarecum. După care veni rândul altor invitați să se certe pe următorul dans, însă Geoffrey puse capăt disputei.

– Vă salvez eu, se auzi deodată glasul lui blând, la care ea se dădu înapoi, însă el o prinse de braț. Haide. Să dansăm...Ultimul dans; dacă-i putem spune așa.

Apoi, după câteva clipe:

– Dacă știau că o să fie așa de aglomerat, de ce n-au folosit alt

spațiu?

– Nu cred că li se permitea mai mult pentru o amărâtă de secretară.

– Adică?

– Nimic...

Curios – apropierea lui n-o mai incita. Era prea obosită să-și mai aleagă cuvintele și cu greu reușea să-l privească direct în ochi.

– Ești mai drăguță când nu te machiezi așa strident, rosti el dintr-o dată. Cu o piele ca a ta, nici nu merită.

– Îmi pare rău că nu-ți place. Mi s-a părut că arăt bine.

Printr-o mișcare bruscă, doctorul o împinse într-un colț întunecos, țintuind-o de perete.

– Te-ai simțit ofensată, nu? și o măsură din cap până-n picioare. Arăți mai mult decât...bine, și cred că ai auzit-o de multe ori de la flăcăii de-aici. Eu am avut și onoarea a te vedea ieșind din mare, cu părul ud atârnându-ți pe umeri, cu pielea ta sclipitoare. Majoritatea femeilor nu arată bine în acele momente.

Replicile o luară pe nepregătite, așa că-și lansă contraatacul.

– Ca cauți aici? Presupun că n-ai venit special pentru mine.

– Ai dreptate. Am venit să consult un nou caz și vreau să-l mai consult încă o dată peste o oră, iar prietenul tău mi-a sugerat să vin aici.

– Prie...A, adică John. Cred că nu mai are niciun rost să-ți spun că nu e prietenul meu.

– Corect.

– Mi se pare că n-ai nimic cu el, așa cum ai cu mine.

– Nu-l pot învinui că a profitat de ocazie, rânji el. În plus, e îndrăgostit de tine, dar mă îndoiesc că tu ai fi îndrăgostită de el. Vine după tine în Canada?

– Nu, dacă reușesc să-l împiedic. Am obosit. Trebuie să mă așez.

Geoffrey o scrută atent, apoi o conduse la un scaun.

– Mai bine ai pleca. Petrecerea este și-așa destul de nereușită, n-o mai strica și tu.

– Dacă n-am fi în afurisitul ăsta de loc, răspunse el furios, te-aș învăța o lecție.

La scurt timp, îl zări dansând cu Paula, care apăruse și ea de puțină vreme.

John îi promisese că o duce acasă, așa că Polly se văzu nevoită să-l aștepte până când termina consultația cu șeful său. Deja începuseră a se rări rândurile invitaților.

– N-ar trebui să strângem puțin? întrebă ea cu voce tare.

– Lasă! Strâng femeile de serviciu. Haide, Polly, încă un dans.

Se lăsă pe mâna unui rezident, până când o altă mână o prinse de umăr.

– Haide, te duc acasă... Ea nu se mișcă. Haide o dată! E târziu.

– Mulțumesc...îl aștept pe John.

– Aston are treabă, și-și strecură brațul sub al ei, târând-o afară.

O scenă cam neplăcută, pe care o urmăriseră cu toții, încât n-avea rost să-i mai reziste. În parcare însă, simți nevoia să protesteze:

– Aș prefera să nu merg cu tine.

– Asemenea.

– Atunci, o să-l rog pe unul din medici.

– Ba nu! și-i încleștă umărul. Mergi cu mine. Urcă și taci din gură.

Brusc, Polly amuți, știindu-l în stare s-o ia pe sus și s-o pună în mașină. Nu-l putea învinui pentru tratamentul neplăcut pe care i-l aplica, ținând cont de cuvintele grele aruncate de ea mai devreme. Și oricum, ce conta cine o duce acasă? Tot ce-și dorea, era să se

întindă în pat. Pe parcursul drumului, stătu cu ochii închiși. În apropiere de casa ei, Geoffrey încetini ca pentru a opri, pentru ca apoi să bolborosească ceva și să accelereze până pe aleea lui.

– De ce n-ai oprit la mine?

Chipul lui, luminat slab de lampionul din fața ușii sale, arăta complet răvășit, îmbătrânit. Ochii scânteiau, liniile feței i se contorsionaseră într-un rânjet, iar Polly speriată, bâjbâi în grabă după mâner.

– Nici să nu te gândești, o împiedică el. E timpul să vorbim fără ocolișuri, și o prinse de bărbie. Slavă Cerului că nu mai lucrezi pentru mine.

O sărută brutal, violent, iar când își ridică ochii, rânji din nou, și mai fioros.

– Dezamăgită că John n-a venit? Sunt mai mult decât pregătit să-i țin locul.

– Nu...

– Haide... șopti la urechea ei. Data trecută ți-a plăcut, și mie la fel. Ai putea s-o consideri o afacere neîncheiată.

– Lasă-mă!

– Intră. Sunt singur.

Dacă era o pedeapsă pentru comportamentul ei de la petrecere, îi reușea de minune. Atracția dintre ei era una reciprocă, însă violentă. Preț de o clipă, tânăra se simți obligată să-i cedeze, să intre, să facă dragoste cu el, după care își recăpătă judecata clară. Dacă o plăcea câtuși de puțin, dacă voia să fie tandru, dacă...prinse mânerul și se salvă din mașină. O luă la fugă spre casa ei, împleticindu-se, dar nu se opri până în parg.

O demonstrație clară a disprețului pe care Geoffrey îl nutrea față de ea. Atracția pentru el era strict una de natură fizică și mai ușoară

ar fi fost despărțirea să știe că lui îi este indiferent.

Rămase în pat până târziu, nefiind în stare să discute cu vreun membru al familiei. La amiază, Christine își vârî capul pe ușă.

– Polly, trezește-te, te rog. Avem musafiri după-prânz.

Tânăra se chinui să se ridice, resimțind durerea de cap.

– Arăți jalnic!

– Cine vine?

– Jane Gillespie. Tata a invitat-o ieri, și cred că între ei doi s-a înfiripat ceva.

– Nu fi ridicolă! Tu și idilele tale de doi bani!

– Nu sunt ridicolă, dar pentru o femeie de vârsta ei arată extraordinar, iar tati e și el atrăgător. Mi se pare interesant.

– Mi se pare că ai o imaginație bogată! i-o trânti Polly, deși, urmărindu-i pe cei doi la vizita precedentă, cuvintele surorii sale aveau poate un dram de adevăr.

Pentru ca după-masă, musafira și domnul Davies să iasă la o plimbare la râu în timp ce Polly pregătea ceaiul. La un moment dat, îi zări întorcându-se mână-n mână, iar Chiristine sări la geamul bucătăriei.

– Am avut dreptate. S-au logodit!

Urmă o veselie generală, la care fiica cea mare nu participă.

– Scuze că te-am amețit cu vestea asta neașteptată, zise la un moment dat femeia, când cele două se găsiră singure în bucătărie. Pari obosită. Sper că ești mulțumită.

Polly se întoarse spre ea, măsurând-o grav. Jane Gillespie avea toate caracteristicile feminității nord-americane. Era suplă, elegantă, fermecătoare, dar și mai uluitor era că văduvise ani de-a rândul. Că tocmai doctorul Davies o adora. La ceai, tatăl ei se arătase extrem de drăgăstos, de mândru, cu o poftă de viață renăscută în suflet.

– Când tata a venit acasă, am crezut cu toții că-l transformase viața din Canada. Acum mi-am dat seama că dumneavoastră ați făcut-o. Da, sunt mulțumită. Foarte mulțumită, chiar, și o sărută călduros pe obraz.

– Ce drăguț din partea ta! Vreau să devenim prietene.

– Și eu. Iar dacă mai devreme m-am arătat mai retrasă, nu e din cauza voastră. Am...și eu probleme.

Jane o studie atent, dar nu puse întrebări, ci ieși în grădină în timp ce Polly rămase să aranjeze vasele. Când aruncă din nou o privire afară, îl zări pe Geoffrey dând mâna cu tatăl ei. Tânăra se retrase rapid, tulburată. Avea să urce în dormitorul ei și va rămâne acolo până la plecarea lui, fiindcă n-ar fi suportat să-l mai vadă. Pe la jumătatea scărilor, îl auzi pe doctorul Davies strigând-o.

– Mergem dincolo la un pahar, Polly.

– Eu nu cred că vin....

– Firește că ai să vii. Geoffrey vrea să deschidă o sticlă de șampanie în onoarea noastră. Ce s-a întâmplat, fata mea? o privi el preocupat.

Polly însă îl luă de braț, hotărâtă să-și ignore propriile sentimente pentru o astfel de ocazie. În curtea vecină, se așezară lângă piscină, Polly alegându-și scaunul cel mai îndepărtat. Deși nu merita efortul, deoarece Geoffrey nici nu catadicsi a se uita la ea. Gazda umplu paharele; pe Alan îl ocoli, pe-al lui Christine îl puse pe jumătate. Când veni rândul lui Polly, aceasta întinse o mână tremurândă, fără a-l privi.

– Zâmbește, draga mea, o atinse el, înmărmurind-o. Nu vrei să se creadă că ești tristă.

– Sunt fericită...dar n-am vrut să vin, și știi bine de ce.

– Pentru că m-am lăsat..fermecat de tine? surâse el. Unele

femei ar fi flatate să știe că au un asemenea efect asupra bărbaților, dar presupun că ești mult prea obișnuită cu astfel de declarații.

Discuția continuă pe tema grădinii lui Geoffrey, foarte apreciată de Jane, care aduse și subiectul nunții.

– Draga mea, spuse către Polly, ne-am bucura să vii și tu, dar nu e nevoie să rămâi, la care tânăra rămase fără cuvinte. Dintotdeuna am cunoscut aversiunea ta față de emigrare, iar acum nu mai e nevoie să vii. Jane are să se ocupe de cei mici...

– Sigur că da. Dar să nu înțelegi că vrem să te alungăm, Polly. Dar ești liberă să faci ce vrei.

– Polly a sacrificat atâtea pentru familie, se adresă domnul Davies lui Geoffrey. La facultatea de asistente, pe care și-a dorit-o încă din copilărie...

– Tati, nu cred că pe Geoffrey îl interesează....

– Ba da, sunt...foarte interesat. Credeam că a renunțat pentru că nu i-a plăcut.

– Cu siguranță, nu! Era prima din an. Polly, ești tânără, o poți lua de la capăt.

– Poate...

– Sau ai putea rămâne în postul pe care l-ai avut până acum, și se uită întrebător spre gazdă. Nu?

– Nu, tată, nu pot. Mi-am dat demisia, și cea care mă înlocuiești începe de luni. În plus, Geoffrey se bucură că scapă de mine. Mi-a spus-o aseară, după care mai bâigui cevaconfuz și ieși prin gardul viu.

Urcă direct la ea, și se aruncă în pat. Plânse îndelung, rușinată că stricase buna dispoziție a tuturor. Tatăl ei păruse nemulțumit, Jane uimită, iar Geoffrey...Oare cum arătase el? Amuzat, ironic, jenat? Probabil că deja toți citiseră motivul crizei pe care o făcuse.

– Polly? se auzi de jos, și întreg trupul ei se cutremură la glasul lui. Ești acolo?

Tânăra se ridică, încet, și-și suflă nasul cât mai delicat.

– Polly, vino jos; sau vin eu sus!

Ea sări din pat să încuie ușa, dar se împiedică de o carpetă, timp în care Geoffrey ajunse sus, deschise, cât pe ce s-o lovească în cap cu ușa.

– Pleacă, murmură ea, nu recunoști când nu ești dorit?

– Ba da, dar tu mă dorești...la fel de mult cum te doresc și eu pe tine, și întinse mâinile după ea.

– Nu!

– Minți!

O sărută îndelung, până când trupul ei se lăsă moale în brațele sale.

– Hai să ne așezăm.

Geoffrey începu să vorbească însă ea era așa de bulversată, încât nu se putea concentra și abia dacă-l auzea ce spune.

– Ai înțeles? o înghionti el la un moment dat. Ți-am spus că te iubesc.

– Ce drăguț!

– Poți mai mult de-atât, draga mea...Spune-mi că doamna Gilllespie nu s-a înșelat. Există un altul? M-a trimis după tine, crezând că după scena de mai devreme ...

– A dori nu înseamnă a iubi, îl mângâie ea ușor.

– Dar te iubesc.

– Și ieri-seară?

– Ieri-seară mă prostisem. Nu trebuia s-o ascult pe Deirdre.

– Și ce te-a făcut să te răzgândești?

– Azi-noapte am meditat îndelung și mi-am dat seama că dacă ai

fi avut o aventură cu Aston, nu minteai. Niciodată n-ai mascat lucrurile, zâmbi. Și am ajuns la concluzia că gelozia și prostia mi-au întunecat mințile.

– Nici eu n-am fost mai brează, râse ea. Credeam că ești îndrăgostit de Deirdre.

– Pentru Dumnezeu! De proasta aia?!

– Era mai tot timpul la tine...

– Prima oară a chemat-o Janet. După care s-a autoinvitat.

O sărută din nou, de data asta pasional, dezmierdându-i chipul.

– Ultima oară când am sărutat-o pe Deirdre, s-a plâns că-i stric machiajul!

– Dar...trebuie să te fi atras odată; cel puțin așa zicea Janet.

– Ne cunoaștem de mici, zise el plictisit. Cred că atunci când eram în facultate, mă mândream cu ea. Și-atât. Niciodată n-a fost mai mult între noi.

– Dar Deirdre...

– Chiar trebuie să mai vorbim despre ea? O să-și găsească vreun bogătaș. Acum, vreau să discutăm despre noi. Hai să le spunem alor tăi, deși va trebui să așteptăm până după nunta tatălui tău.

– Ce să le spunem? tresări ea.

– Că ne căsătorim, draga mea. Nu te mai agita atâta.

– Dar în noaptea aceea, la cabană, reveni Polly în timp ce coborau, ai zis că n-avem un viitor. Care e diferența acum?

– Diferența e că vei rămâne în Anglia și ne vom căsători. Nu-mi doream o aventură ca oricare alta, dar nici nu vedeam cum am putea ajunge la un consens. Îmi ziceam că odată ajunsă în Canada, o să mă uiți.

– Ba nu!

– Hai să nu ne certăm.

Trecură prin spărtura gardului, iar Polly observă că trebuia s-o repare.

– Dar nu cât sunt eu aici. Nu suntem norocoși că stăm alături?

– Ba da, consimți el, deși la început nu erai de aceeași părere.

Restul familiei îi aștepta cu sufletul la gură. Ea se piti după el, rușinată, însă Geoffrey o trase în față, îmbrățișând-o.

– Polly mă iubește, exact cum ați bănuit, doamnă Gillespie...Îmi cer scuze, domnule, se adresă lui Davies, dacă v-am răpit din strălucire; ne-am logodit în aceeași zi, dar dumneavoastră vă veți căsători primii.

Râseră cu toții, iar domnul Davies îl bătu pe umăr pe viitorul ginere.

– Suntem foarte fericiți, dragul meu. Hai să sărbătorim de două ori.

– Mai aduc o sticlă.

Polly îl urmări, înlăcrimată. Să rămână în Angila, fără a avea povara familiei pe care o lăsa pe mâini bune, să-l aibă și pe Geoffrey – era mai mult decât și-ar fi putut închipui. Jane înțelese gândurile ei negrăite.

– Plângi, dacă vrei, draga mea, îi șopti. Eu întotdeauna fac asta când sunt fericită.

– Jane, ce noroc pe tata că te-a întâlnit!

– Mai întâi, anunță Geoffrey la întoarcere, să bem pentru Jane, fără de care eu și Polly nu ne căsătoream.

Alan și Christine cerură un al doilea pahar.

– Întotdeauna am știut că Polly simte ceva pentru tine, zise fata. Dar tu de cât timp ești îndrăgostit de ea?

– Pentru Dumnezeu, Christine!

– Când a început să lucreze pentru mine, răspunse Geoffrey

amuzat după o clipă de gândire, îmi venea să urlu, dar cu timpul, simțeam nevoia s-o sărut! Ai înțeles?

– Oarecum...

– E timpul să mergem dincolo, anunță Jane, luându-l de braț pe viitorul soț și ochindu-i pe cei mici. Le pregătesc eu cina. Tu rămâi cu Geoffrey.

– O femeie de milioane, observă el, mai pe urmă. Stăm aici să ne planificăm viitorul. Mâine îți iau și inelul.

– De ce să ne grăbim? șopti ea. Mai poate aștepta puțin.

– Pentru nimic în lume, și o strânse la piept. Dacă pentru tine competiția a fost una imaginară, pentru mine a fost una mult prea reală.
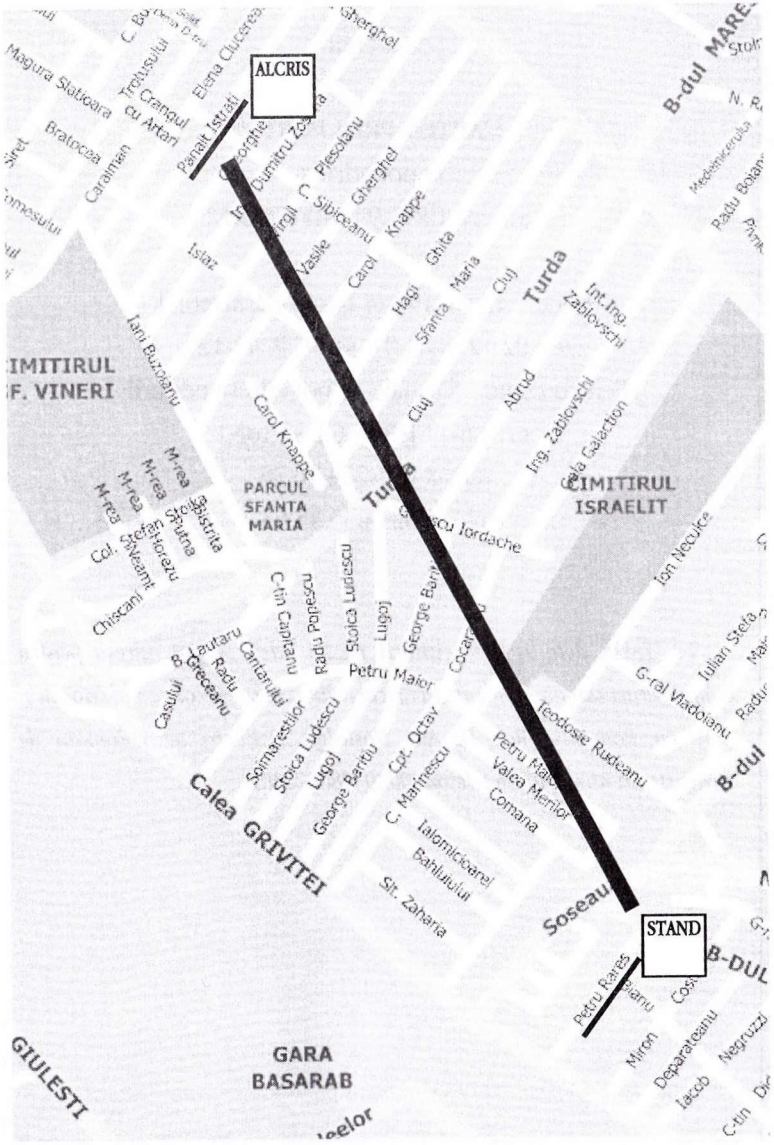
Sfârșit